

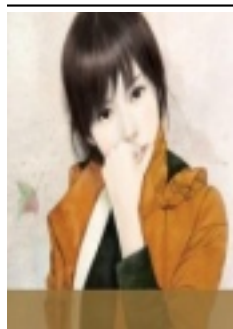
Một Cho Tất Cả

Contents

Một Cho Tất Cả	2
1. Chương 1: Cô Gái Yêu Cái Bình Thường	2
2. Chương 2: Hoàng Tử Lười Biếng	5
3. Chương 3: Cái Tất Đây..coi Như Lời Xin Lỗi	8
4. Chương 4: Tôi Nợ Cậu Một Mạng, Và Tôi Sẽ Trả	10
5. Chương 5: Min Jae, Cậu Là Của Tôi	13
6. Chương 6: Gia Sư	19
7. Chương 7: Cúc Trắng Và Cúc Vạn Thọ	22
8. Chương 8: Tôi Sẽ Là Nô Lệ Của Cậu	24
9. Chương 9: Ngày Đầu Tiên Làm Nô Lệ	25
10. Chương 10: Chúc Ngủ Ngon	28
11. Chương 11: Những Viên Thuốc Màu Xanh...	31
12. Chương 12: Người Mẹ Điên	33
13. Chương 13: Quá Khứ-tình Yêu-nghĩa Tình	37
14. Chương 14: Đừng Đi, Đừng Đi Cho Đến Khi Tôi Ngủ Say...	39
15. Chương 15: Tình Yêu Hay Thương Hại ?	41
16. Chương 16: Em Có Rất Nhiều Tiền...em Sẽ Nuôi Chị...	43
17. Chương 17: Đó Không Phải Là Lòng Thương Hại...	45
18. Chương 18: Nụ Hôn Khó Hiểu ?	46
19. Chương 19: Thiên Nga Xinh Đẹp	50
20. Chương 20: Người Không Nên Gặp	53
21. Chương 21: Hãy Nhìn Tôi Đây Đây	57
22. Chương 22: Người Đàn Bà Tham Vọng	58
23. Chương 23: Cuộc Đối Đầu Giữa Hai Người Đàn Bà Quyền Lực.(1)	60
24. Chương 24: Cuộc Đối Đầu Giữa Hai Người Đàn Bà Quyền Lực (2)	62
25. Chương 25: Ngọn Lửa Hận Thù	63
26. Chương 26: Tôi Sẽ Bảo Vệ Cho Cậu...	64
27. Chương 27: Bộ Mặt Thật...hay Giả Tạo?	67
28. Chương 28: Hoảng Sợ...	68
29. Chương 29: Tae Sun Trở Lại...	69
30. Chương 30: Cậu Hãy Cứ Hướng Về Phía Trước Đi...còn Tôi Sẽ Hướng Về Phía Cậu...	71
31. Chương 31: Bí Mật Bị Lật Tẩy...	74
32. Chương 32: Tạm Biệt...	76
33. Chương 33: Tập Quên...	78
34. Chương 34: Scandal...	79
35. Chương 35: Bắt Cóc...	81
36. Chương 36: Lựa Chọn...	83
37. Chương 37: Trở Về (1)	86
38. Chương 38: ‘socola’.....	87
39. Chương 39: Trở Về (2)....	89
40. Chương 40: Trở Về (3).....	91
41. Chương 41: Những Viên Thuốc.....và Căn Bệnh Quái Ác.....	94

42. Chương 42: Cuộc Chiến Tiếp Diễn...	95
43. Chương 43: Tạm Biệt...	96
44. Chương 44: Bắt Cóc.	99
45. Chương 45: Xa.....	102
46. Chương 46: Lời Chưa Nói.....	103
47. Chương 47: Thời Gian Còn Lại	105
48. Chương 48: Hãy Ở Bên Tôi...chỉ Một Tháng Thôi Nhé.	106
49. Chương 49: Chấp Nhận Và Quên.	107
50. Chương 50: Tôi Sẽ Sửa Sai... Những Lỗi Lầm Của Tôi.	109
51. Chương 51: Gặp Lại....	112
52. Chương 52: Nỗi Lòng Người Mẹ....	113
53. Chương 53: Tha Thứ.... Buông Tay...chia Tay...	114
54. Chương 54: Chạm Mặt...	115
55. Chương 55: Giữ Chặt Lấy.....	117
56. Chương 56: Nắng Tin Yêu.....	118
57. Chương 57: Em Yêu Anh.đồ Ngốc.	120

Một Cho Tất Cả

Giới thiệu

Han Tae Sun(Sun): cháu trai của chủ tịch tập đoàn Tae Hwan, người mẫu độc quyền cho tập đoàn T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-cho-tat-ca>

1. Chương 1: Cô Gái Yêu Cái Bình Thường

Ngày tựu trường luôn là ngày vui nhất, được mặc đồng phục mới, đồ dùng mới, thầy cô mới ,khiến thức mới.....Còn học sinh thì khác, có hai loại học sinh được nhắc đến ở trường hợp này, học sinh chăm chỉ: luôn luôn háo hức, chăm chỉ chuẩn bị bài mới cho buổi học đầu tiên, là lượt quần áo đồng phục, đánh giày dép bóng loáng và hạ quyết tâm tăng hạng ngay trong lần kiểm tra đầu tiên.Loại thứ 2 thì trái ngược hoàn toàn với loại 1.... nhưng...Còn loại học sinh như Min Jae thì.....

-JAE.....

Tiếng mẹ gọi vọng lên đánh thức cô công chúa ngủ nướng thức dậy, bà luôn thức dậy rất rất sớm và chuẩn bị bữa sáng cho 2 mẹ con. Mẹ Min Jae mở một quán ăn nhỏ ngoài chợ, cuộc sống cũng chỉ đủ ăn và cho Min Jae đi học, dư được chút nào thì mẹ cô lậ cắt đi.Vì thế năm nay cô may mắn được chuyển tới một trường cấp 3 danh tiếng, phần vì học lực khá tốt còn một phần vì số tiền gom góp được của mẹ.Min Jae chỉ muốn có một cuộc sống bình thường, học tại một trường bình thường , thi vào một trường đại học bình thường, làm một công việc hợp đồng hết sức bình thường và đến khi mẹ cô quá già thì cô sẽ là người thừa kế cái

cửa hàng bình thường của mẹ và hai mẹ con sẽ sống một cuộc sống bình thường như thế cho đến khi mẹ già. Chấm hết.....NHƯNG...Mẹ thì muốn cô công chúa nhỏ phải là nhân tài suất chúng....Thôi đành vậy.

-Con xuống đây....

Một ngày bình thường với cơm nguội, trứng trắng và canh còn từ hôm qua, ráng ăn cho hết rồi cấp cấp sách ra khỏi nhà.Lớp mới, bạn bè mới, thật là chán....Min Jae ngáp dài rồi lững thững bước từng bước mệt nhọc....

-Min Jae.....

Ngoái đầu lại....là Yun Hee.....Cô hàng xóm giàu có, học hành không tốt, nhưng gia cảnh và tính cách khá tốt, trong mô tuýp của truyện thì thường những cô gái nhà nghèo luôn bám đuôi những cô gái nhà giàu để hưởng lợi nhưng thực tế với Min Jae thì khác.Yun Hee luôn bám đuôi cô, đi đâu cũng phải có Min Jae này đi cùng, trước kỳ thi thì nhờ Min Jae ôn bài cho rồi đoán đề hộ. Hứa đan khăn cho bạn trai nhưng lại khóc lóc với Min Jae rằng tay bị đau không đan được và rồi Min Jae lại phải ngồi đan cho ả....Tất tần tật....đều dính líu với nhau rồi trở nên thân thiết cũng theo kiểu bắt đắc dĩ ấy. Và cũng theo cái kiểu bắt đắc dĩ ấy Min Jae lại học cùng trường với Yunhee hơn nữa lại cùng lớp....Xinh thì xinh thật...nhưng với một người yêu cái bình thường như Min Jae thì đó là một sự phiền phức...

-Đi học mà phải mặc đẹp vậy sao?

-Dù sao hôm nay cũng là ngày đầu tiên của năm học mới, trang điểm một chút sẽ lấy được lòng giáo viên.

-Học hành cũng vậy thì tốt.

-Min Jae học giỏi là được rồi, hì hì, so với lời Min Jae giảng thì còn hay hơn thầy cô gấp vạn lần..

Ngao ngán với lời nịnh hót của cô bạn, Min Jae rảo bước hơn.

Ngôi trường mới quả là không uổng tiền mà mẹ đã bỏ ra, nó rộng gấp trăm lần so với trường cũ của cô. Riêng tiền học thôi đã đủ mẹ cô còng lưng rồi, đăng cấp thì vẫn là đăng cấp, tiền mà bố mẹ Yunhee bỏ ra cho cô con gái yêu học ở trường này suốt 11 năm quả là không uổng.

Giới thiệu:

Trường quốc gia Seoul là một ngôi trường đào tạo vào bậc siêu siêu đặc biệt với quy mô đào tạo lớn nhất Châu Á. Hàng năm sản sinh ra nhiều nhân tài cho quốc gia và toàn thế giới.Tập trung mọi ngành, nghề về mọi lĩnh vực kinh tế, văn hóa, nghệ thuật, giải trí....Trường được chia làm 5 khu đào tạo nhỏ : Kinh tế, nghệ thuật, khu mẫu giáo-tiểu học, khu trung học-cao trung, và khu VIP. Mỗi năm trường chỉ nhận đào tạo 50-80 học sinh, tất cả những học sinh thi tuyển đều phải trải qua những bài kiểm tra vấn đáp ngặt nghèo, với trình độ và độ khó trên trời thì mới danh chính ngôn thuận được bước chân vào trường với danh hiệu học sinh nghèo vượt khó.Nói cách khác nếu có tiền thì ok, lúc vào muốn học thì nộp đơn, nộp tiền. Còn nếu không thì làm vài bài kiểm tra trình độ, đạt thì bạn sẽ được tuyển với một nửa học phí. Trường được sáng lập bởi chủ tịch Han Tae Hwan thuộc tập đoàn Tae Hwa một trong 5 tập đoàn lớn nhất thế giới. Giữ vai trò là cán cân kinh tế cho nền kinh tế Hàn Quốc, chủ tịch Han Tae Hwan là người mà đến ngay cả tổng thống cũng phải nể mặt ông ta vài phần.

Đến ngay cả bữa ăn trưa cũng thật cầu kỳ, nó giống như một bữa tiệc Buffet hay suất hiện trong phim truyền hình vậy. Chọn món cũng mất cả tiếng đồng hồ, cứ làm vài hộp cơm suất bày lên là xong, mọi thứ đều không bình thường.

-Min Jae ah, ăn nhiều vào nhé, cậu có thể ăn bao nhiêu tùy thích,

Min Jae có vẻ thích điều đó, các cô gái luôn khổ sở vì việc ăn kiêng nhưng Min Jae thì không, dù có ăn bao nhiêu thì cô cũng chẳng tăng lên kg nào...

Không gian xung quanh náo nhiệt hơn, nói chính xác hơn là như chim vỡ tổ, đến ngay cả Yunhee cũng tỏ vẻ gương mặt khó hiểu, dường như nó đang nhìn về phía người đứng sau cô, ngoái đầu quay lại, sau lưng Min Jae là một thanh niên cao lớn với mái tóc nhuộm đỏ.

-Này, cô nhìn gì kỹ vậy? nhìn đủ chưa?

-Tôi đâu có nhìn anh.

-Thế mắt cô có vấn đề ah? Cô đang nhìn về phía tôi đó thôi. Tôi biết là cô hâm mộ tôi nhưng cách tiếp cận kiểu trực tiếp như thế thật quá cổ điển....

-Này anh kia.....

-Gi? Không cần phải giả vờ không biết tên tôi đâu. Được rồi, khi ăn xong tôi sẽ cho cô chiếc muỗng mà tôi đã ăn.ok.

-Không phải.....

-Kèm cả chữ kí được chưa?

-Không...tôi chỉ muốn hỏi.... Màu tóc của anh nhuộm là màu số mấy thôi....Chứ tôi và anh đâu có biết nhau, vả lại tôi đâu có quen anh.

Một câu nói khiến mọi người hết sức ngạc nhiên, một người bình thường như Min Jae thì biết đâu những thứ cao cấp, tất nhiên là kèm theo cả cái tên cứ đòi cho cô chữ kí kia.

-Có thật là cô không biết tôi?

-Anh là ai? Con trai tổng thống chắc.

Mọi người lại cười, cười mỉa mai, cả tên không quen kia cũng cười, mọi thứ như đi ngược lại với cái bình thường vốn có, mọi thứ không như Min Jae nghĩ, chớp thoáng trong đầu cô có suy nghĩ :”Ngay từ đầu đã không nên đến đây, dù cho có học giỏi đến đâu thì vẫn chỉ thuộc tầng lớp bình dân, không quần áo đẹp, không trang sức, điện thoại xịn và cả không tiền....”. tất cả đều khiến Min Jae cảm thấy vô vị.

-Muốn cười thì cứ cười cho thỏa thích, dù sao cũng chẳng ảnh hưởng đến tôi.

Min Jae quay mặt đi và tiếp tục việc gấp thức ăn của mình. Căn bản không phải vì cô không cảm thấy xấu hổ mà vì chẳng có gì phải xấu hổ. Từ nhỏ đến lớn đã quá quen với cuộc sống như vậy, trong cuộc sống của cô chữ tiền chỉ là một phần nhỏ.Một cuộc sống bình thường với một khoản tiền bình thường đủ ăn, đủ mặc, đủ tiền đi bệnh viện lúc ốm đau, thiếu thì vay mượn hàng xóm một ít, chỉ thế là đủ không nhất thiết phải gửi ngân hàng hay tiết kiệm.Nhưng thực tế bao giờ cũng đi ngược lại với tưởng tượng, nói cách khác, hiện tại cô đang giúp mẹ kiếm tiền.Cả ngày mẹ còng lưng trong cái quán ăn bé xíu ấy cũng chỉ vì muốn Min Jae được học ở một ngôi trường như vậy.

Mây vẫn trôi lặng lẽ, lững lờ như không sợ đụng phải những đám mây khác, đường phố cũng như vậy thì tốt biết mấy. Hai khung cảnh khác nhau hoàn toàn, trên trời bình yên bao nhiêu thì đường phố lúc này tắc bấy nhiêu.Nhìn đường, nhìn mây rồi lại nghĩ đến bản thân. Một cô nhóc yêu cái bình thường, ước mơ cũng bình thường, không có tham vọng cũng không có quan tâm nhiều đến tương lai, có lẽ là một khối thừa của xã hội”.....Cười khẩy một cái rồi cô lại bon bon tiến về phía trước.

Dừng chân trước cửa bách hóa LO-ED một trong những đại siêu thị lớn nhất cả nước và là trực thuộc của tập đoàn Tae Hwa. Có biết bao nhiêu người mơ tưởng kiếm được một việc làm lâu dài với Tae Hwa-tập đoàn tài chính lớn thứ 5 thế giới này.Và cũng sẽ có những con người mơ ước viễn vông rằng sẽ là ý chung nhân cầu một con cá lớn nào đó trong gia đình họ. Cũng phải, đó là một kiểu như ngọn lửa tham vọng bẩm sinh trong người, biết thân biết phận, bình thường như Min Jae sẽ không làm phá vỡ cái quy luật về tầng lớp.

NGắm nghía một hồi rồi Min Jae cũng bị thu hút bởi tấm Poster lớn treo trên bức tường lớn trước cửa bách hóa. Một chàng trai tóc nhuộm đỏ, hai tay đưa ra như muốn chào đón khách hàng, gương mặt sáng, đôi mắt như muốn nhìn sâu vào tâm hồn đối phương và hơn nữa là nụ cười thật thiện. Càng nhìn Min Jae càng thấy...giống...giống...quen...quen...mái tóc đỏ...ôi...là cái tên tóc đỏ không quen ấy....

Đã nửa tiếng trôi qua từ lúc Min Jae lần lá dò hỏi được từ bác bảo vệ về lai lịch của tên tóc đỏ đáng ghét....nhưng sao cô vẫn chưa thể tin vào những gì bác bảo vệ nói.

2. Chương 2: Hoàng Tử Lười Biếng

Tiết học đầu toán đầu tiên bắt đầu bằng một công thức toán nhỏ trên bảng, một công thức tưởng chừng như đơn giản nhưng thật ra khá rắc rối. Thầy giáo già gõ gõ vào mic rồi nói vọng lên:

-Ai cho tôi đáp án?

Cả lớp ngồi im lặng, một bầu không khí đậm chất mít đặc. Một đám nhà giàu đầu rỗng tuếch, ai cũng ngó lơ đi chuyện khác, phần lớn thì tỏ vẻ không để ý đến câu hỏi, còn số khác thì già vờ ngủ. Có lẽ đây là cái bình thường của đám con nhà giàu, khác biệt hẳn với cái bình thường của những người bình thường như Min Jae. Nhìn xung quanh một hồi lâu và phát hiện ra....có 2 người không ngủ cũng không đánh trống lảng....một là Tae Sun, cậu chủ ngang tàng, về mặt lúc nào cũng như muốn sa thải hết giáo viên thế kia thì còn ai dám gọi cậu ta lên bảng nữa....Người còn lại thì đang chăm chú nhìn lên bảng, trong cậu ta toát ra một vẻ thông minh ưu tú hiếm có. Dường như công thức toán đó quá dễ khiến cậu ta nhàm chán, nhìn chong chong lên bảng nhưng không có vẻ gì muốn giơ tay lên làm, cũng hết cách, nhà giàu thì luôn có thái độ như vậy với thầy cô giáo.....Min Jae rút ra được một kết luận như vậy.

-Không ai có câu trả lời....vậy thì hãy chép 200 lần bài này và câu trả lời...-Thầy giáo già tức giận.

-Thưa thầy, lớp ta có thiên tài mà.-Một cậu bạn nói để theo.

-Ai?

Mọi người đều chỉ tay vào cậu bạn đang chăm chú nhìn lên bảng. Đó chính là cậu bạn với vẻ thông minh lười biếng.

-Joo Won, em làm được chứ?- Thầy giáo nhìn cậu ấy với tia hi vọng nhỏ nhoi còn sót lại.

-Không, em không có ý định làm nó,

-Sao vậy?

-Em không muốn động tay vào phần, cũng không muốn đứng lên trả lời.

-Thế thì em ngồi cũng được.

-Em không thích.

Nét mặt thầy giáo biến sắc, thầy lặng lẽ cầm phấn lên và đặt phấn lên bảng.

-Đáp án đây, nhớ chép cho đầy đủ, ai mà không đủ sẽ bị hạ hạnh kiểm, rõ chưa.

-Thầy.

Tiếng gọi vọng ra từ phía bàn của Min Jae, nhanh như chớp, Tae Sun tiến lại gần cầm lấy tay Min Jae và....giơ lên....

-Cậu ấy giơ tay, học sinh mới chúng ta nên để cậu ấy thể hiện.

Ai cũng biết đó là một kiểu “giơ tay bắt buộc” nhưng hẳn là Han Tae Sun, thầy giáo còn không giám nói to với hẳn thì nào ai giám phản kháng. Giật tay ra khỏi tay hẳn Min Jae ngồi xuống và không quên lễ phép với thầy giáo.

-Em xin lỗi, em không giơ tay ạ.

Thầy giáo gật đầu:

-Ừ, em ngồi xuống đi.

-Thầy.

-Em nói là cô ta giơ tay, thầy...có mắt không vậy?

Mặt thầy lại chuyển sắc một lần nữa, cứ ngày nào cũng phải giảng dạy trong bầu không khí căng thẳng như vậy thì chẳng mấy mà đau tim.

-Min Jae à, em lên bảng được chứ, yên tâm, làm sai thầy không mắng em đâu.

Tae Sun nhìn Min Jae bằng ánh mắt không thể đáng ghét hơn.

-Nào bạn mới, lên bảng đi chứ.

Min Jae đứng dậy và tiến thẳng về phía bảng, sự hống hách của tên đáng ghét đó khiến cô tức giận, cô ta thật sự muốn xem người bình thường như cô có thể giải được bài toán đó hay không? . Vốn chỉ định ngồi yên lặng lẽ trong buổi học đầu tiên như một người bình thường hay làm. Nhưng nhìn nét mặt và những giọt mồ hôi của thầy giáo Min Jae mình cần có trách nhiệm hơn. Giải bài toán đó chỉ trong vòng 3 phút, Min Jae đi xuống chỗ ngồi trước sự ngạc nhiên của mọi người và cả tên Tae Sun đáng ghét kia.

-Bây giờ cậu hài lòng chưa?

Hắn không nói câu gì, mặt ngẩn tũn lại thẳng bước quay trở về chỗ ngồi.

Yêu một cuộc sống bình thường không có nghĩa là lúc nào cũng mặc kệ mọi thứ chỉ quan tâm đến cái bình thường của mình. Sống có trách nhiệm và giúp những người xung quanh có một cuộc sống bình thường cũng là điều bình thường mà một người bình thường sống có trách nhiệm phải làm.

Ngày nào cũng phải đi đưa hàng, ngày nào cũng phải giúp mẹ làm việc , trước kia hai mẹ con đã chật vật lắm, giờ đây chỉ với cái mác trường Quốc gia Seoul thôi hai mẹ con phải vất vả gấp bội lần....Chiếc xe đạp em yêu quý cũng bắt đầu lóc cọc, qua năm tháng nó cũng đã chịu quá nhiều mưa nắng, các khớp nối bắt đầu hoen rỉ, những tiếng động phát ra kéo kệt như kêu muốn kêu rằng “ này tôi già lắm rồi, đừng hành hạ tôi như vậy”....Thôi, cứ phi thật nhanh rồi về, cứ đi thật nhanh rồi về.

Tiết học vào buổi sáng luôn làm người ta đau đầu, hít hà cái không khí buốt giá vào buổi sáng cũng khiến con người ta chỉ muốn phi ngay về nhà và vùi cái thân thể buốt giá này vào trong chăn. Cứ nghĩ vẫn vợ như vậy cuối cùng thì cũng muộn học. Nhà để xe trường này sao lại đông vậy, toàn là xe đẹp, toàn là xe đắt tiền, ở tuổi học sinh như Min Jae mà đã được đi ô tô đến trường rồi sao? Min Jae tự hỏi rồi cũng rút ra một kết luận khá chính xác “ nhà giàu thì cái già mà chẳng làm được...chep chep...”. Nhưng càng để ý càng thấy lạ, nguyên một khoảng trống rộng rãi và thoáng mát ở phía cuối gara không hề có một ai để xe, nguyên chỗ đó phải để được tầm chục chiếc là ít, tất cả các xe đều để ở phía trên, nhiều cái còn để ngang, để dọc không thể lấy được ra. Nghĩ một hồi rồi cũng chẳng thể hiểu nổi, có lẽ trước kia chỗ đó có án mạng hay có ma quỷ gì đó nên mọi người sợ không dám để, rất may Min Jae không phải là người sợ ma nên nguyên một chỗ rộng như vậy sẽ là địa bàn để chiếc xe đạp yêu dấu của cô. Cứ nghĩ như vậy rồi Jae ngang nhiên để chiếc xe đạp của mình vào giữa chỗ đó.

Giờ ngôn ngữ học chán ngắt, những kí tự lặp đi lặp lại của tộc người Maya giống như những hình ảnh dài vô tận, buồn ngủ và không thể nào vào đầu được. Quay đầu sang phía bên cạnh, cũng có người đang ngủ “thiên tài lưỡi biếng”- Joo Won. Gương mặt sáng tựa tiên thần, đôi môi đỏ hồng và đuôi mắt dài, một sự bình yên như mây đang trôi trên bầu trời, như tuyết đang rơi giữa đêm đông giá rét và giống như cái bình yên của người nhà giàu không phải lo lắng gì về cuộc sống. Từ trước đến giờ, Jae không hề để ý đến bất kỳ một cậu bạn nào, đơn giản vì tất cả chỉ là một cuộc sống bình thường của Min Jae sẽ yêu và kết hôn ở tuổi 25. Tắc lưỡi một cái rồi cô cũng gục đi trong tiếng tụng kinh của giáo viên.

.....

Trong giấc mơ xa xăm, một đám mây đang trôi nhẹ, Min Jae đang nhìn đám mây đó như hàng ngày cô vẫn làm, đám mây dừng lại phía cô và nở một nụ cười thân thiện....

-Min Jae tỉnh dậy đi nào.

Giọng nói ngọt ngào và ấm áp vô cùng....

-Tỉnh dậy ngay đi Min Jae....

Lần này có vẻ hơi khác....đánh hơn và to hơn nữa.....

-Dậy đi Min Jae, đi ăn cơm nào.

Giật mình tỉnh dậy, thì ra là Yunhee đang lay cô dậy....

-Mơ gì mà ngủ kỹ vậy, bộ không tính ăn cơm sao?

-Có chứ.Phải ăn chứ.-Một giấc mơ đẹp cũng không thể đánh lại cái bụng đang đói của Min Jae, nghĩ thầm trong bụng và cô bật dậy cùng Yunhee xuống phòng ăn.

Âm nhạc du dương giống trong một quán ăn hạng sang chỉ xuất hiện trong phim, đồ ăn tuyệt hảo, ăn bao nhiêu cũng được....Phần thức ăn của Min Jae nhìn ngoài phải gấp mấy lần của Yunhee, một đĩa đầy ắp và cộng thêm cả đồ ăn tráng miệng cũng long trọng không kém.

-Gi chứ, con người gì mà ăn như con mèo thế?- Min Jae nhìn đĩa đồ ăn của Yunhee mà ca cẩm.

-Mình sẽ bị béo lên nếu ăn quá nhiều.

-Đã thế lại toàn là rau.

-Rau tốt cho cơ thể mà, đặc biệt là làn da, cậu cũng nên quan tâm đến bản thân đi là vừa, hãy kèm một anh chàng nhà giàu, đưa họ vào trường và cuối cùng là làm dâu nhà họ.

Phẩy tay ra hiệu ‘cho tôi xin’ trong khi trong miệng đầy thức ăn khiến cô bạn Yunhee ngán ngẩm. Điều mà cô bạn nhà giàu nói cũng không sai, nhưng liệu gia đình một kẻ giàu có xấu số nào đó có thể chấp nhận một cô con dâu không hề môn đăng hộ đối, ngày ngày phải phơi mặt trên đường đi đưa hàng hay không ? Không ai cho không ai cái gì bao giờ, đừng nên phá vỡ quy luật về giai cấp, nó chỉ khiến tất cả mọi người bị tổn thương mà thôi.Trên đời này là gì có chuyện kỳ tích nhiều như vậy.

Nhìn ngó lơ xung quanh và dừng mắt lại phía cửa sổ ở cuối dãy phòng.Nơi có ánh sáng chiếu vào như một điều thần kì, đó có lẽ là nơi có ánh sáng mặt trời thuần khiết nhất nơi đây chứ không phải là ánh đèn phát ra từ những bóng đèn đắt tiền. Nơi yên lặng đẹp mê hồn đó đang có một thiên thần đang ngồi- ‘thiên thần lười biếng’.Trên bàn là một cốc nước lọc, không hề có thức ăn....

-Nhìn gì vậy ? có anh chàng nào đó đã lọt vào mắt ‘đen’ của bạn sao ?

-Không...anh chàng ngồi đằng kia...

-Ah...Kim Joo Won....hoàng tử lười biếng.

-Sao anh ta không ăn trưa ? không đói sao ?

Cô bạn quay lại nhìn hẩn...

-Chưa ai nhìn thấy Joo Won ăn trưa ở cantin cả, lúc nào cũng chỉ một tách cafe, một cốc hoa quả hoặc một cốc nước , và lúc nào cũng ngồi ở đúng vị trí đó.

-Thảo nào mà gầy như vậy.Trông chẳng có chút sức sống nào cả...

Cô bạn xua tay ra hiệu không đồng tình, cộng thêm điệu bộ ngúng nguẩy điển hình...

-Cậu mới đến trường nên không biết, Joo Won là mơ ước của biết bao nữ sinh đó. Vừa học giỏi, vừa đẹp trai, hát hay lại còn sáng tác nhạc cực đỉnh nữa, tính cách thì dịu dàng....thật đúng là một thiên thần mà...

Min Jae nhìn chong chong về phía Joo Won, có cái gì đó trong mắt người con trai mảnh mai kia khiến cô cảm thấy buồn, phải chăng là sự chờ đợi, sự thất vọng hay sự oán hận, mí mắt khẽ động, nhìn xuống rồi lại nhìn lên, cậu ta đang hồi tưởng về ai đó, đôi môi khẽ mím lại rồi thì thoảng lại cười khẩy một cách chua chát. Con người đó có một vẻ đẹp đượm buồn, vẻ đẹp của một thiên thần bị bỏ rơi....

Gạt câu chuyện về ‘thiên thần lười biếng’ lại, đến lúc lẹ lẹ trở về với góc bếp, chạy vụt ra nhà gara vì phải đi giao hàng gấp, Min Jae dừng người...chiếc xe đạp yêu dấu đã không cánh mà bay....mà....thay vào đó là chiếc xe đua đắt tiền,.... ‘không lẽ bà tiên đã giúp ta ? Ta đổi đời rồi sao ? Bà tiên đã lấy đi chiếc xe đạp và thay vào đó là chiếc xe này sao ?’...suy nghĩ một hồi rồi rung mình một cái thật mạnh để đưa tâm hồn về với thực tại...Ba chân bốn cẳng Min Jae chạy đi tìm chiếc xe em yêu của mình....

-Chú bảo vệ ơi, cho con hỏi....chú có thấy chiếc xe đạp con để ở cuối nhà xe không ạ ? con không thấy nó đâu cả.

-Chiếc xe đó là của cô hả ?

-Dạ, sáng nay vẫn còn mà ? giờ không thấy nữa.

-Chỗ để xe đó là của cậu Sun đấy, sáng nay cậu ấy đã rất bức mình, tưởng là xe của bác lao công nên cậu ta đã cho người đem nó đi rồi. Nguyên chỗ đó là của cậu Sun, cô để vào đó là khổ rồi...

-Gi ạ ? Ý bác là tên Han Tae Sun ấy ạ ?

-Ấy chết, cậu ấy mà nghe thấy cô gọi cậu ấy tã tên nọ tên kia là cô bị đuổi học như chơi đấy.

-Sao chỗ để xe của cậu ta lại rộng như vậy ?

-Cậu Sun không muốn phải chen lấn tìm chỗ để xe, cũng không muốn vất vả quay xe nên cả chỗ đó là của cậu ấy.

-Thật ngang tàng, chiếc xe đạp của tôi...

3. Chương 3: Cái Tắt Này..coi Như Lời Xin Lỗi

Khu VIP dành cho dân VIP, đúng như cái tên gọi của nó. Tất cả đều được thiết kế theo kiến trúc cổ, những mái vòm và sàn lát đá cẩm thạch.Nó giống như một thánh đường cao cổ kính, có cái uy nghiêm, cũng có cái hiện đại. Căn phòng của Tae Sun nằm ở phía cuối hành lang,một căn phòng rộng và được trang hoàng đầy đủ tiện nghi. Có một hương thơm nhẹ, phẳng phất như đưa ta vào chốn bồng lai tiên cảnh....

-Đến đây làm gì ?

Giọng nói đáng ghét kéo Min Jae về thực tại, hẳn là vết mực duy nhất trong cả quần thể đẹp lông lẩy này-tê khó ưa Han Tae Sun.

-Dân thường được vào đây sao ?

Cứ mở miệng ra là cái giọng điệu phân biệt ấy khiến Min Jae nổi da gà.

-Xe đạp của tôi đâu ?

-Xe nào ?

-Chiếc xe để ở cuối gara tầng 1 màu xanh dương ấy.

-Là của cô ah ?

-Uhm.Trả đây.

-À !!!Đáng nhẽ phải đoán ra ngay chứ, mình thật ngốc, còn tưởng của bà lao công.-Tae Sun nở một nụ cười kinh khỉnh.

-Nó đang ở đâu ?

-Ném đi rồi.

-Cái gì ? Ném đi là sao ?

-Thì là quăng vào thùng rác hay đại loại cái gì đó để chứa những thứ phé thải.

-Cậu đang nói gì ?

-Sorry, bao nhiêu, tôi đền.

-Ăn nói cho cẩn thận.

-Cậu đến đây không phải vì tiền sao? Chỗ này sẽ đủ cho cậu mua cả chục cái đấy.

Tae Sun tung chỗ tiền đó lên không trung, những tờ tiền rơi xuống, cảnh tượng như một đũa ăn xin đang chong mắt lên chờ được bố thí cho những đồng tiền...

-Sorry, rơi hết rồi...nhặt lấy, đừng thiếu một tờ nào, cậu sẽ bị thiệt đấy.

Nói rồi Tae Sun đóng sầm cửa lại, mặc cho Min Jae đứng đó với vẻ ngạc nhiên và sự căm giận...

Trong cái thời tiết -3 độ ấy có một cô gái đang đứng trước cửa phòng một chàng trai, cô đứng đó để đòi lại những gì mình đã mất, đòi lại danh dự, đòi lại lòng tự trọng và đòi lại một lời xin lỗi chân thành. Một tiếng...hai tiếng...4 tiếng...6 tiếng....Trời bắt đầu ngà tối, gió lạnh cắt da thịt đang cửa lừng lười gió sắc bén vào da thịt cô gái, chiếc váy khiến đôi chân cô run run, đói và lạnh, cô gần như kiệt sức, nhưng...dù là một người dân bình thường cũng phải đòi lại những gì mình đã bị cướp đi....

Hắn vẫn chưa hề rời khỏi căn phòng,mọi thứ xung quanh tối dần, chỉ còn ánh đèn phát ra từ căn phòng mà cô đang đứng như chôn chân ở đó....và rồi cánh cửa cũng mở ra...cuối cùng cô cũng đã đợi được...

-Sao còn chứ đi? Không phải cô đứng từ lúc đó đến giờ đấy chứ?

-Xin lỗi tôi đi.

-Cô là con cóc sao?

-Xin lỗi tôi ngay.

-Không đời nào tôi lại xin lỗi một người không đủ tư cách, nếu chỗ tiền đó chưa đủ, tôi sẽ cho cô thêm, cần bao nhiêu, tôi sẽ đưa cho cô.

BỐP.....

Một cái tát đau điếng khiến má trái của Tae Sun đỏ lên...

-Cô bị điên sao? Cô là cái thá gì mà giám tát tôi?

BỐP.....

Một cái tát nữa nhưng không mạnh, dường như bao nhiêu sức lực cô đã dồn vào cái tát đầu tiên. Tae Sun không nói được cậu gì chỉ biết chùng mắt lên nhìn Min Jae...Mén đồng tiền đó vào mặt Tae Sun Min Jae nói bằng giọng yếu ớt.

-Hai cái tát đó coi như lời xin lỗi.

Thoáng nhìn thấy nét mặt mệt mỏi của Min Jae, gương mặt tái mét, run run , dáng đi xiêu vẹo vin vào tường như đang cố gắng lê từng bước mệt nhọc...

Trong thế giới của cậu không có điều gì là bình thường cả, những mối quan hệ không bình thường, những gia đình không bình thường, cha mẹ không bình thường và đến ngay cả cậu cũng không bình thường, mọi thứ luôn lấy bức tường thượng lưu là nền, khi ăn bạn sẽ bước vào thế giới của những nhà hàng đắt giá, những món ăn đắt giá, phong cách ăn thượng lưu, cậu sống trong giàu từ nhỏ nên cậu không thể hiểu được con người ngoài kia phải còng lưng như thế nào, cậu không hiểu được chữ “tự trọng” vì đơn giản cậu luôn cướp đi lòng tự trọng của người khác. Cậu không hiểu thế nào là danh dự vì danh dự của cậu luôn ở trên người khác.Đó là cái tàn bạo của xã hội thượng lưu mà cậu đang sống.

Danh dự và lòng tự trọng phải đánh đổi bằng mọi giá, nằm bẹp giường 3 ngày cũng là cái giá phải trả cho lòng tự trọng.Chiếc xe đạp là phương tiện duy nhất để Min Jae giúp mẹ giao hàng,giờ đây không có nó, mẹ con cô lại phải vất vả hơn....chỉ nghĩ tới thôi cũng đủ để Min Jae sốt thêm vài độ nữa... hít một hơi thật sâu Min Jae khoác lên mình bộ đồng phục hào nhoáng và tự nhủ “ của đi thay người”.

4. Chương 4: Tôi Nợ Cậu Một Mạng, Và Tôi Sẽ Trả

Không khí trong trường hôm nay khác hơn mọi ngày, mọi con mắt đều đổ dồn về phía Min Jae, có lẽ tại cô đã gây đi khá nhiều so với mấy ngày trước...Bước nhanh vào lớp, giờ toán luôn luôn là tiến truyền cảm hứng cho cô.

Đặt cặp sách xuống bàn, một luồng không khí lạnh chạy dọc sống lưng khiến Min Jae cảm thấy ớn lạnh.

-Sao 3 hôm liền không đi học?

-.....-Min Jae không trả lời vì cô không muốn gặp lại tên khốn kiếp này.

-Sao không trả lời?

-.....

-Kang Min Jae.

-Gi?

-Sao không trả lời?

-Không hất thiết tôi phải trả lời anh. Tránh ra đi, hãy cho tôi thở. Anh khiến tôi cảm thấy ngột thở đấy.

Lôi Min Jae ra ngoài một cách thô bạo, Tae Sun không hề biết rằng Min Jae đang sốt cao, bàn tay đeo găng tay đất tiền ấy không hề biết bàn tay bé nhỏ chai sạn kia đang lạnh dần và run lên vì lạnh, Đôi chân dài ấy cũng không hề biết đôi chân mệt mỏi kia đang cố gắng từng bước, từng bước thật nhanh để đuổi kịp bước chân chàng trai hung bạo.

-Kế hoạch là gì?

-Kế hoạch?

-Làm ra vẻ nghèo khổ trước mặt tôi, tát tôi 2 phát khó hiểu, ném tiền vào mặt tôi, cô định dùng những thứ đó để lấy lòng thương hại từ tôi sao?

-Tôi không muốn nói chuyện với cậu. buông tôi ra.

-Nói cho rõ ràng rồi tôi sẽ để cô đi.Định bám đuôi tôi sao?

-....thả thôi ra...

Trong khoảnh khắc đôi tay run lên vì lạnh, cổ họng khô rát và đôi mắt đang mờ dần và lồng ngực đang thở gấp...đôi chân sẽ gục xuống chỉ trong chốc lát nữa....

-Xin cậu, thả tôi ra.Tôi xin lỗi, được chưa, tôi xin lỗi vì đã bước chân vào thế giới của cậu, xin lỗi vì là người nghèo khổ trước mặt cậu, xin lỗi vì đã ném tiền vào mặt cậu, tôi xin lỗi tất cả, được chưa...xin cậu buông tôi ra.

Tae Sun không hiểu được cô gái đó, có điều gì đó thần kỳ khiến cậu bị mê muội, ngây ngất, phải chăng đó là cảm giác giữa thương lưu và hạ lưu, hay của một tên con trai đang nắm tay một cô gái.Tae Sun buông cô bé ra và đi thẳng, cậu không biết rằng đằng sau mình đang có một cô gái sắp gục ngã nhưng đã có một cánh tay đưa ra chờ nắm.

-Không sao chứ?

Bàn tay ấm áp và mềm mại vô cùng, cánh tay dài và rộng như một bức tường vững chắc để Min Jae có thể tựa vào, đó là Joo Won.

-Có đi được không?

-Tôi không sao.

-Đừng để tay bị lạnh.

Joo Won dú vào tay Min Jae một đôi găng tay rồi đi thẳng, dáng đi vẫn thông dong như vậy, dáng đi của một người như muốn ngưng thời gian lại để níu giữ kỷ niệm. Sự dịu dàng ẩn sâu trong vẻ ngoài lạnh lùng khô cứng, một bờ vai ấm áp trong một chàng trai mảnh mai thuần khiết, một nụ cười ấm áp ẩn sau nỗi đau chua chát.

Càng về chiều thời tiết càng lạnh, mọi thứ như muốn đóng băng, đến nay cả chiếc áo mà Min Jae đang mặc cũng sắp sửa đông cứng lại. Đèn đỏ lâu quá, 60...59...58...57...56...giây nữa mới tới đèn xanh. Phải đi qua 3 dãy phố nữa mới về đến nhà. Từng đợt gió lạnh kéo qua da thịt lạnh buốt. Chiếc xe đạp duy nhất cũng đã bye bye mấy hôm nay, báo hại cô phải đi bộ về nhà. Cơn sốt cao vẫn chưa giảm bớt, mồ hôi lạnh bắt đầu toát ra và mọi thứ bắt đầu choáng váng...5...4...3...2...1...Mọi người dồn đẩy nhau và nhánh chóng qua đường một cách nhanh nhất, riêng chỉ có Min Jae vẫn dậm chân tại chỗ, không phải là cô không muốn qua đường nhưng sao đôi chân cô không bước.....20...19...18...17...đèn sắp đỏ, Min Jae cố gắng liềm mình băng qua đường thật nhanh. Những bước chân run run vội vã bước trên những sọc kẻ trắng...3...2...1... những chiếc ô tô lại lao vun vút trong khi Min Jae đang chơi vơi ở giữa hai làn đường...

Bim Bim....

Chiếc ô tô ra sức bấm còi....

Bim Bim.....

Một bàn tay vút tới kéo mạnh Min Jae lại....chiếc ô tô vút qua với vân tóc chóng mặt, chỉ trong tích tắc nữa thôi, Min Jae sẽ chỉ là một vũng máu nếu như không có....

Một bàn tay mạnh mẽ...

-Cô là đồ ngốc ah?

Không hiểu chuyện gì đang xảy ra Min Jae ngược mắt lên nhìn người thanh niên cao lớn...

-Tôi đang hỏi cô đấy...

Là Tae Sun, tên thô bạo, mất lịch sự, ngang tàng, hống hách...

-Liên quan gì đến cậu- Min Jae vùng tay ra

-Cậu đừng hiểu nhầm, đây chỉ là hành động mà lương tâm của một người tốt nên làm thôi.

-Người tốt? ai? Cậu ư?

-Sao? Nếu không có tôi, giờ này cậu đang nằm dưới gầm ô tô rồi.

Mặc dù rất ghét hấn nhưng Min Jae không phải là người không biết lý lẽ, sai thì nhận lỗi, đúng thì nhận lời khen, được người khác cứu giúp thì phải cảm ơn.

-Cảm ơn.-Nói rồi Min Jae đi thẳng mặc cho Tae Sun đứng đó mắt tròn mắt dẹt.

-Này.

-Gi.

-Vì tôi đã cứu mạng cậu, cảm ơn xuống là mất lịch sự đó.

-Cậu muốn gì?

-Muốn cậu đền đáp.

-Tôi không có tiền.

-Tôi không cần tiền.

-Vậy cậu muốn gì?

-Nếu tôi nói, cậu phải làm bằng được nó.

-Coi như tôi nợ cậu một mạng, nhất định sẽ trả.-Nói rồi Min Jae quay bước đi thẳng.

.....

Bụng lại sôi lên, chỉ vì tên ***** đó mà Min Jae không được ăn cơm. Còn cả một quãng đường dài nữa mới về đến nhà, tiền còn phải đi xe buýt, nếu mua bánh mì lúc này cô sẽ phải đi bộ 8km. Ôm cái bụng đang ọc ọc sôi bước từng bước nặng nhọc trên đường và rửa thầm tên Han Tae Sun đáng chết.

-Khỏi ốm chưa?

Giọng nói ấm áp quen thuộc khiến Min Jae giật mình. Ngược mắt lên và người đang đứng trước mặt cô lúc này là “Hoàng tử lười biếng”- Kim Joo Won.

-Hi! – Một cách chào che dấu sự ngượng ngùng hết sức củ chuối.

-Đói lắm hả?

-Uhm...sao cậu biết?

-Lúc trưa cậu không được ăn còn gì. Ngày nào cũng ăn nhiều như thế.

-Sao cậu biết? Không lẽ cậu theo dõi tôi?

Joo Won quay mặt đi cười khẩy một cái. Thoáng thấy nụ cười của Joo Won, nụ cười làm ấm lại cái bụng đang sôi cũng như làm cho không gian xung quanh sáng bừng lên.

-2 cái tát trước cửa phòng VIP tôi tình cờ đã nhìn thấy. Còn về việc ăn nhiều thì tôi thừa nhận là có “theo dõi” cậu.

-Ăn nhiều thì sao chứ?

-Có muốn đi ăn không?

-Thôi khỏi, tôi còn phải đi xe buýt.

-Đừng lo, tôi mời cậu ăn và đưa cậu về tận nhà.

-Thật không?

Joo Won gật đầu khe khẽ đồng thời chỉ tay về phía chiếc xe ô tô thể thao màu trắng đang đỗ đằng kia và ra hiệu cho Min Jae lên xe.

Xe dừng ở một quán ăn nhỏ, mọi ánh mắt đổ dồn vào Joo Won, các cô gái xung quanh như lần đầu được thấy Joo Won vậy, họ bàn tán tíu tít như chim rí vậy. Min Jae nhìn ngó xung quanh và không quên quang cái nhìn khó hiểu sang phía Joo Won- chàng trai đang ngồi đối diện cô.

-Sao bọn họ cứ nhìn cậu vậy?

-Kệ họ, mau ăn đi.

Min Jae gật đầu lia lịa và không quên liếc sang xem Joo Won ăn gì, nhưng...

-Sao cậu không ăn? Chỉ uống nước lọc vậy? Giữ dáng sao?

-Không phải việc của cậu, mau ăn đi.

Xung quanh càng ngày càng náo nhiệt, đến ngay cả cô bé là thêm trong quán ăn cũng lén nhìn về phía Joo Won. Một cô bé xin xắn lén đi tới và e thẹn đứng trước mặt Joo Won.

-Anh Joon, anh có thể ký tên cho em không?

Joo Won bỏ kính ra và không quên nở một nụ cười thân thiện khi kí tên cho cô bé. Mọi chuyện không chỉ dừng lại đó, những cô gái kéo đến chen lấn xô đẩy nhau để có được chữ kí của Joo Won.

Đám về sĩ của Joo Won ra tay và chưa đầy 2 phút sau mọi thứ đã lại đầu vào đấy. Trong khi Min Jae vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị Joo Won kéo lên xe.

-Chuyện này là sao?

-Không sao đâu, tưởng rằng ở quán ăn nhỏ này không sao, vậy mà vẫn bị bắt gặp.

-Chúng tôi xin lỗi vì đã đến muộn, cậu không sao chứ ạ, cậu chủ?- Một tên vệ sĩ kính cẩn nói chuyện với Joo Won.

-Không sao, anh cho xe chạy đi.

-Cậu là “sao” đúng không?

-.....-Joo Won không trả lời, cậu khẽ tựa đầu vào cửa kính, đưa tầm mắt nhìn ra khung cảnh khu phố đông đúc.

-Vui thật.

-Nhưng mà, cho tôi hỏi cậu câu này được không?

-Uhm.

-Sao lại bắt chuyện với tôi? Nghe nói ở trường cậu không bắt chuyện với ai cả.

-Vì cậu dám tát Tae Sun.

-HẢ.

-Và vì cậu là một “ thiên tài lười biếng”

Giới thiệu:

Kim Joo Won (Joon) : Là một ca si nổi tiếng và cũng là một thiên tài, thành thích học tập luôn đứng đầu trường, là công tử nhà giàu duy nhất vào được Học Viện quốc gia Seoul bằng cách thi tuyển. Sở hữu ngoại hình mảnh mai, dịu dàng, lạnh lùng, ít tiếp xúc với người khác. Thuộc gia tộc Kim- Một gia tộc lớn ở chiều đại cũ và là một trong những gia tộc có nhiều người nằm trong bộ máy chính trị của Hàn Quốc nhất.

5. Chương 5: Min Jae, Cậu Là Của Tôi

Mọi chuyện lại trở về với cái vốn có của nó, ít ra là trong vài ngày cô nghỉ ốm, bà mẹ bắt cô con gái ở nhà nghỉ ngơi cho khỏi hẳn rồi mới được đi học. Ngoài mặt Min Jae tỏ vẻ buồn rầu vì không được đến lớp ẹ vui lòng nhưng thật ra trong lòng vui như mở cờ. Với lấy đôi găng tay của Joo Won và nhớ lại những gì xảy ra hôm đó. Sự dịu dàng của Joo Won khiến cô cảm thấy ngạc nhiên. Từ trước đến nay, lũ con trai trong mắt cô chỉ là một sinh vật tàn bạo, hám sắc, có mới nới cũ và không bao giờ thật lòng giống như bố của cô vậy-người cha đã bỏ rơi hai mẹ con để đi theo một người đàn bà khác. Trong giọng nói và ánh mắt của Joo Won cô luôn cảm nhận được sự chân thành, một sự chân thành thật sự.

Ngày đi học trở lại cũng là ngày mà cô biết được tin sét đánh: 3 ngày nữa sẽ có một bài kiểm tra phân loại học sinh- Đây là một chính sách mới áp dụng trong năm học này, sẽ chỉ có một nửa được ở lại trường, một nửa sẽ phải bye bye khỏi nơi này. Một tuần nghỉ học hổng toàn bộ kiến thức, không có ai để nhờ vả, Yunhee thì khác gì không biết....Thở dài một cái rồi lại đưa một miếng thịt to lên miệng.

-Làm sao bây giờ, Jae...phải giúp mình.

Yunhee vẫn vậy, vẫn cái điệu bộ như mỗi lần muốn nhờ vả Min Jae ôn bài hộ.

-Chịu , cả tuần vừa rồi không đi học, không biết thi cử thế nào đây.

-Cậu không lo sao?-Yunhee tròn mắt nhìn Min Jae

-Lo thì được gì chứ.

Cái vẻ ngoài cứng cỏi không che được lửa đang đốt cháy trong lòng, Nếu cô trượt thì mẹ sẽ ra sao? Hẳn mẹ sẽ rất thất vọng.

-Đi học rồi sao?

Giọng tên Sun khiến Min Jae nuốt không trôi miếng thịt ngon lành...

-Có chuyện gì vậy?

-Tôi đến để đòi nợ.

Mọi con mắt xung quanh đang nhìn Min Jae, cô biết chắc rằng 95% số đó đang nhìn cô với ánh mắt đầy khinh miệt kiểu như “ đồ hồ ly tinh, đưa mớ nợ đòi chời mần son”....

-Nói đi, yêu cầu là gì?

Hắn đặt tay lên vai Min Jae và nói lớn....

-MỌI NGƯỜI NGHE ĐÂY. Kể từ nay Kang Min Jae lớp F sẽ là nô lệ của tôi, ai động đến cô ta tức là động đến tôi. Nghe chưa?

-VẮNG!.....

Tất cả đều đồng thanh trả lời nhưng đằng sau đó là cả nghìn mũi dao đang chĩa vào lưng Min Jae.

-Đó có nghĩa là gì?-Min Jae quay sang hỏi Tae Sun

-Tức là cậu sẽ là nô lệ cho tôi để trả nợ.

-Cậu bị sao vậy? Tại sao tôi lại phải làm nô lệ cho cậu.

-Vì cậu nợ tôi, bây giờ cậu phải trả nợ.

-Tôi sẽ trả nợ nhưng không phải theo cách làm nô lệ cho cậu.

-Khi tôi nói là được thì cậu nên ngoan ngoãn vâng ạ. Tôi không muốn nghe thấy từ không.

-Vậy thì tôi sẽ chỉ nói những từ cậu không thích nghe. KHÔNG...KHÔNG...KHÔNG BAO GIỜ.

Min Jae hét vào mặt Tae Sun, huých cậu ta một cái thật mạnh rồi tiến về phía cửa.

-Vậy, là bạn gái của tôi thì được chứ?-Tae Sun nói với theo.

Min Jae quay lại nhếch mép cười và trả lời Sun với vẻ kiên quyết.

-Có hai lý do để tôi trả lời không. Một là chúng ta không cùng một tầng lớp. Hai là tôi thực sự rất ghét cậu.

Min Jae quay lưng bước đi nhưng bị Tae Sun giữ lại, hắn nắm chặt lấy tay Min Jae và nhìn cô với ánh mắt giận giữ.

-Từ trước đến nay chưa có cái gì ta muốn mà không có được.Kể cả cậu. Min Jae, cậu là của tôi.

Nói xong Sun đặt lên môi Min Jae một nụ hôn mặc cho Min Jae có cố gắng giãy giụa đẩy Sun ra.

BỐP....

Một cái tát đau điếng khiến Sun nghiêng ngả.

-Tôi sẽ coi đó là lời xin lỗi của cậu.

BỐP....-Một cái tát nữa...lần này cũng thật mạnh mẽ và quyết liệt.

-Cái tát này để lấy lại danh dự và nụ hôn đầu đời của tôi.

Min Jae chạy đi mặc ọi người nhìn cô với ánh mắt ngạc nhiên.

.....

Tan học, là lúc trường vắng nhất, khi không có ai như vậy, ngôi trường trở nên rộng và đẹp hơn bao giờ hết. Ôm đồng sách vở mà thở dài ngao ngán, môn thi đầu tiên là ngôn ngữ học, môn mà Min Jae dốt nhất-sở dĩ vì toàn ngủ gật trong giờ ngôn ngữ học. Những dòng chữ Maya loằng ngoằng như run rết toàn hình là hình khiến Min Jae hoa cả mắt.Các môn khác chỉ cần đọc qua sách một lần là cô có thể làm được nhưng..... “lần này chết chắc rồi”-Min Jae tự nhủ thầm trong lòng.

.....

Sân trường giờ ra chơi lúc nào cũng đông đúc như vậy ,thói quen vui chơi của con nhà giàu cũng khác với con nhà nghèo, họ thường ngồi túm 5 tùm 3 lại khoe nhau những món đồ trang sức đắt tiền, bàn tán về nhân vật nọ nhân vật kia...và Min Jae cũng không tránh khỏi mồn mép của mấy bà tám lăm tiền này.

Trong một góc khuất của sân trường....

-Con nhỏ Min Jae đó nghĩ mình là ai chứ? Đúng là loại Hồ Ly Tinh.

-Nhìn mặt nó là biết, lúc nào cũng tỏ vẻ không thích nhưng trong lòng thì...ôi...đúng là rắn độc...

Những lời độc ác như vậy cô còn phải nghe đến bao giờ nữa,từ lúc tên khốn Tae Sun cướp đi nụ hôn đầu của cô, mọi người đều nhìn cô bằng ánh mắt khác, cái tên Tae Sun ấy khiến cô không thở nổi, ngày ngày bị bạn bè xung quanh lườm huýt, dùng những ánh mắt thô bỉ nhất để xoi mói, bới móc. Yunhee lại không có ở đây, ở trường này người đứng về phía cô chỉ còn cô bạn bất đắc dĩ Yunhee mà thôi. Đến ngay cả Joo Won cũng vậy, ánh mắt mà Joo Won dành cho cô cũng khác, không còn thân thiện như ngày thường mà thay vào đó là một cái nhìn đầy thờ ơ và lạnh lùng. ‘Con nhà giàu luôn vậy sao ?’ Min Jae thầm nghĩ và tự trách bản thân mình trong phút chốc đã phá vỡ đi quan niệm đúng đắn về cái quy luật của giàu nghèo mà Min Jae đã tự đặt ra ình.

-Này...

Tiếng gọi vọng ra từ xa,khiến Min Jae giật mình, nhưng cô không ngoái đầu lại, biết đâu khi cô ngoái đầu lại một viên gạch đang đón chờ. Thà bị ném kiếu bất ngờ còn hơn là bị ném kiếu có chủ đích. Vì thế Min Jae đứng im.

-Này...tôi gọi cô đó, cô gái đứng một mình.

Giọng nói ấm áp khiến Min Jae cảm thấy yên lòng hơn, nó không có vẻ gì giống một tên thích ức hiếp con gái.Min Jae từ từ quay đầu lại.

-Đến đây.

Joo Won vẫy Min Jae lại gần đó, gương mặt thanh tú toát lên một vẻ đẹp dịu dàng và đầy ấm áp.

-Tại sao tôi phải lại đó?

-Vì cô đang đứng một mình.

Vẫn vẻ ngoài mảnh mai dịu dàng, mặc dù Joo Won đứng một mình nhưng dường như cậu ta như một loại đèn tự động phát sáng vậy, nhưng ánh sáng đó phát ra một vẻ gần gũi lạ thường. Mặc dù ở Joo Won có cái gì đó gần thân thiện nhưng bức tường rào giữa hai thế giới luôn khiến cô e ngại.

-Mắc mớ gì đến anh.

-Đừng cãi nữa, ngoan ngoãn lại đây đi.

Không hiểu sao từng bước chân của cô ngoan ngoãn tới bên cạnh cậu ấy, như một thứ phép thuật thần kỳ mà một người bình thường như Min Jae không thể lý giải được.

-Có muốn nghe nhạc chung không?

-Không.

-Cứ nghe đi, cũng không tồi đâu.

Cậu ta ngồi xích lại gần và nhét một bên tai phone vào tai Min Jae một cách nhẹ nhàng.

Nhưng....

-Anh bị điên sao? Làm gì có nhạc.

Hắn kéo đầu giắc cắm ra, giắc cắm không hề được nối với bất kỳ một máy nghe nhạc nào, nó đơn thuần chỉ là một chiếc dây nghe nhạc.

-Hãy ngồi yên và cảm nhận đi, cô phải cảm ơn sợi giây này đây.

-Anh đang nói gì vậy?

-Một bản nhạc giả, một tình bạn giả trong chốc lát còn tốt hơn sự cô độc. Đúng không? Hãy ngồi xuống đeo tai nghe vào và lắng nghe, cô sẽ thấy những âm thanh thú vị đấy.

Khi ta nghe nhạc đó là lúc ta chìm vào thế giới của riêng ta, không cần nói chuyện với ai cũng không cần phải nghe bất kỳ lời nói nào. Một bản nhạc giả cũng sẽ giúp ta phần nào, nó giúp ta tránh được những trường hợp nghẹt thở hay những lời nói khiến bạn đau lòng. Nhắm mắt lại và cảm nhận, cảm nhận từng ngón tay cậu ấy đang gõ nhẹ lên đầu gối...cloc...cloc...cloc... cảm nhận đôi môi cậu ấy đang khẽ đu đưa theo giai điệu một bản nhạc nào đó, một bản nhạc không quen...cảm nhận cậu ấy đang lắc lư như một anh chàng say sưa với bản nhạc giả này...đúng là một màn kịch hoàn hảo....và hơn thế nữa, cảm nhận từ xa, mấy cô nhóc xấu tính đang xì xào bàn tán.

-Ngôn ngữ Maya học xong chưa ?- Joo Won bắt ngờ hỏi.

-Sao cậu biết tôi đang mắc môn đó ?- Min Jae ngạc nhiên.

-Thì cứ coi như tình cờ biết đi. Trả lời đi, học đến đâu rồi.

-Có vào đầu được đâu, tôi nghĩ bệnh nguyên một chương, đọc lại chẳng hiểu gì.-Min Jae cúi mặt xuống, ánh mắt ỉu xiu.

-Tan học rảnh không ?

-Làm gì ?-Min Jae lại hỏi bằng sự ngạc nhiên.

-Làm thầy giáo bắt đắc dĩ.

-Cho tôi.

Joo Won đứng dậy tiến về phía trước và không quên nói với Min Jae.

-Chiều nay sau giờ học ở cổng trường tôi đợi cậu.

Nói rồi Joo Won đi thẳng.

.....Mọi chuyện lại trở về với cái vốn có của nó, ít ra là trong vài ngày cô nghỉ ốm, bà mẹ bắt cô con gái ở nhà nghỉ ngơi cho khỏi hần rồi mới được đi học. Ngoài mặt Min Jae tỏ vẻ buồn rầu vì không được đến lớp ẹ vui lòng nhưng thật ra trong lòng vui như mở cờ. Với lấy đôi găng tay của Joo Won và nhớ lại những gì xảy ra hôm đó. Sự diu dàng của Joo Won khiến cô cảm thấy ngạc nhiên. Từ trước đến nay, lũ con trai trong mắt cô chỉ là một sinh vật tàn bạo, hám sắc, có mối nối cũ và không bao giờ thật lòng giống như bố của cô vậy-người cha đã bỏ rơi hai mẹ con để đi theo một người đàn bà khác. Trong giọng nói và ánh mắt của Joo Won cô luôn cảm nhận được sự chân thành, một sự chân thành thật sự.

Ngày đi học trở lại cũng là ngày mà cô biết được tin sét đánh: 3 ngày nữa sẽ có một bài kiểm tra phân loại học sinh- Đây là một chính sách mới áp dụng trong năm học này, sẽ chỉ có một nửa được ở lại trường, một nửa sẽ phải bye bye khỏi nơi này. Một tuần nghỉ học hổng toàn bộ kiến thức, không có ai để nhờ vả, Yunhee thì khác gì không biết....Thở dài một cái rồi lại đưa một miếng thịt to lên miệng.

-Làm sao bây giờ, Jae...phải giúp mình.

Yunhee vẫn vậy, vẫn cái điệu bộ như mỗi lần muốn nhờ vả Min Jae ôn bài hộ.

-Chịu, cả tuần vừa rồi không đi học, không biết thi cử thế nào đây.

-Cậu không lo sao?-Yunhee tròn mắt nhìn Min Jae

-Lo thì được gì chứ.

Cái vẻ ngoài cứng cỏi không che được lửa đang đốt cháy trong lòng, Nếu cô trượt thì mẹ sẽ ra sao? Hần mẹ sẽ rất thất vọng.

-Đi học rồi sao?

Giọng tên Sun khiến Min Jae nuốt không trôi miếng thịt ngon lành...

-Có chuyện gì vậy?

-Tôi đến để đòi nợ.

Mọi con mắt xung quanh đang nhìn Min Jae, cô biết chắc rằng 95% số đó đang nhìn cô với ánh mắt đầy khinh miệt kiểu như “ đồ hồ ly tinh, đũa mốc đòi chùi mâm son”....

-Nói đi, yêu cầu là gì?

Hắn đặt tay lên vai Min Jae và nói lớn....

-MỌI NGƯỜI NGHE ĐÂY. Kể từ nay Kang Min Jae lớp F sẽ là nô lệ của tôi, ai động đến cô ta tức là động đến tôi. Nghe chưa?

-VẮNG!.....

Tất cả đều đồng thanh trả lời nhưng đằng sau đó là cả nghìn mũi dao đang chĩa vào lưng Min Jae.

-Đó có nghĩa là gì?-Min Jae quay sang hỏi Tae Sun

-Tức là cậu sẽ là nô lệ cho tôi để trả nợ.

-Cậu bị sao vậy? Tại sao tôi lại phải làm nô lệ cho cậu.

-Vì cậu nợ tôi, bây giờ cậu phải trả nợ.

-Tôi sẽ trả nợ nhưng không phải theo cách làm nô lệ cho cậu.

-Khi tôi nói là được thì cậu nên ngoan ngoãn vâng ạ. Tôi không muốn nghe thấy từ không.

-Vậy thì tôi sẽ chỉ nói những từ cậu không thích nghe. KHÔNG...KHÔNG...KHÔNG BAO GIỜ.

Min Jae hét vào mặt Tae Sun, huých cậu ta một cái thật mạnh rồi tiến về phía cửa.

-Vậy, là bạn gái của tôi thì được chứ?-Tae Sun nói với theo.

Min Jae quay lại nhếch mép cười và trả lời Sun với vẻ kiên quyết.

-Có hai lý do để tôi trả lời không. Một là chúng ta không cùng một tầng lớp. Hai là tôi thực sự rất ghét cậu.

Min Jae quay lưng bước đi nhưng bị Tae Sun giữ lại, hắn nắm chặt lấy tay Min Jae và nhìn cô với ánh mắt giận giữ.

-Từ trước đến nay chưa có cái gì ta muốn mà không có được.Kể cả cậu. Min Jae, cậu là của tôi.

Nói xong Sun đặt lên môi Min Jae một nụ hôn mặc cho Min Jae có cố gắng giãy giụa đẩy Sun ra.

BỐP....

Một cái tát đau điếng khiến Sun nghiêng ngả.

-Tôi sẽ coi đó là lời xin lỗi của cậu.

BỐP....-Một cái tát nữa...lần này cũng thật mạnh mẽ và quyết liệt.

-Cái tát này để lấy lại danh dự và nụ hôn đầu đời của tôi.

Min Jae chạy đi mặc ọi người nhìn cô với ánh mắt ngạc nhiên.

.....

Tan học, là lúc trường vắng nhất, khi không có ai như vậy, ngôi trường trở nên rộng và đẹp hơn bao giờ hết. Ôm đồng sách vở mà thở dài ngao ngán, môn thi đầu tiên là ngôn ngữ học, môn mà Min Jae dốt nhất-sở dĩ vì toàn ngủ gật trong giờ ngôn ngữ học. Những dòng chữ Maya loằng ngoằng như run rết toàn hình là hình khiến Min Jae hoa cả mắt.Các môn khác chỉ cần đọc qua sách một lần là cô có thể làm được nhưng.... “lần này chết chắc rồi”-Min Jae tự nhủ thầm trong lòng.

.....

Sân trường giờ ra chơi lúc nào cũng đông đúc như vậy ,thói quen vui chơi của con nhà giàu cũng khác với con nhà nghèo, họ thường ngồi túm 5 tùm 3 lại khoe nhau những món đồ trang sức đắt tiền, bàn tán về nhân vật nọ nhân vật kia...và Min Jae cũng không tránh khỏi mồn mép của mấy bà tám lăm tiền này.

Trong một góc khuất của sân trường....

-Con nhỏ Min Jae đó nghĩ mình là ai chứ? Đúng là loại Hồ Ly Tinh.

-Nhìn mặt nó là biết, lúc nào cũng tỏ vẻ không thích nhưng trong lòng thì...ôi...đúng là rắn độc...

Những lời độc ác như vậy cô còn phải nghe đến bao giờ nữa,từ lúc tên khốn Tae Sun cướp đi nụ hôn đầu của cô, mọi người đều nhìn cô bằng ánh mắt khác, cái tên Tae Sun ấy khiến cô không thở nổi, ngày ngày bị bạn bè xung quanh lườm huýt, dùng những ánh mắt thô bỉ nhất để xoi mói, bôi mọc. Yunhee lại không có ở đây, ở trường này người đứng về phía cô chỉ còn cô bạn bất đắc dĩ Yunhee mà thôi. Đến ngay cả Joo Won cũng vậy, ánh mắt mà Joo Won dành cho cô cũng khác, không còn thân thiện như ngày thường mà thay vào đó là một cái nhìn đầy thờ ơ và lạnh lùng. ‘Con nhà giàu luôn vậy sao ?’ Min Jae thầm nghĩ và tự trách bản thân mình trong phút chốc đã phá vỡ đi quan niệm đúng đắn về cái quy luật của giàu nghèo mà Min Jae đã tự đặt ra ình.

-Này...

Tiếng gọi vọng ra từ xa,khiến Min Jae giật mình, nhưng cô không ngoái đầu lại, biết đâu khi cô ngoái đầu lại một viên gạch đang đón chờ. Thà bị ném kiếu bất ngờ còn hơn là bị ném kiếu có chủ đích. Vì thế Min Jae đứng im.

-Này...tôi gọi cô đó, cô gái đứng một mình.

Giọng nói ấm áp khiến Min Jae cảm thấy yên lòng hơn, nó không có vẻ gì giống một tên thích ức hiếp con gái.Min Jae từ từ quay đầu lại.

-Đến đây.

Joo Won vẫy Min Jae lại gần đó, gương mặt thanh tú toát lên một vẻ đẹp dịu dàng và đầy ấm áp.

-Tại sao tôi phải lại đó?

-Vì cô đang đứng một mình.

Vẫn vẻ ngoài mảnh mai dịu dàng, mặc dù Joo Won đứng một mình nhưng dường như cậu ta như một loại đèn tự động phát sáng vậy, nhưng ánh sáng đó phát ra một vẻ gần gũi lạ thường. Mặc dù ở Joo Won có cái gì đó gần thân thiện nhưng bức tường rào giữa hai thế giới luôn khiến cô e ngại.

-Mắc mớ gì đến anh.

-Đừng cãi nữa, ngoan ngoãn lại đây đi.

Không hiểu sao từng bước chân của cô ngoan ngoãn tới bên cạnh cậu ấy, như một thứ phép thuật thần kỳ mà một người bình thường như Min Jae không thể lý giải được.

-Có muốn nghe nhạc chung không?

-Không.

-Cứ nghe đi, cũng không tồi đâu.

Cậu ta ngồi xích lại gần và nhét một bên tai phone vào tai Min Jae một cách nhẹ nhàng.

Nhưng....

-Anh bị điên sao? Làm gì có nhạc.

Hắn kéo đầu giắc cắm ra, giắc cắm không hề được nối với bất kỳ một máy nghe nhạc nào, nó đơn thuần chỉ là một chiếc dây nghe nhạc.

-Hãy ngồi yên và cảm nhận đi, cô phải cảm ơn sợi giây này đây.

-Anh đang nói gì vậy?

-Một bản nhạc giả, một tình bạn giả trong chốc lát còn tốt hơn sự cô độc. Đúng không? Hãy ngồi xuống đeo tai phone vào và lắng nghe, cô sẽ thấy những âm thanh thú vị đấy.

Khi ta nghe nhạc đó là lúc ta chìm vào thế giới của riêng ta, không cần nói chuyện với ai cũng không cần phải nghe bất kỳ lời nói nào. Một bản nhạc giả cũng sẽ giúp ta phần nào, nó giúp ta tránh được những trường hợp nghẹt thở hay những lời nói khiến bạn đau lòng. Nhắm mắt lại và cảm nhận, cảm nhận từng ngón tay cậu ấy đang gõ nhẹ lên đầu gối...cloc...cloc...cloc... cảm nhận đôi môi cậu ấy đang khẽ đu đưa theo giai điệu một bản nhạc nào đó, một bản nhạc không quen...cảm nhận cậu ấy đang lắc lư như một anh chàng say sưa với bản nhạc giả này...đúng là một màn kịch hoàn hảo....và hơn thế nữa, cảm nhận từ xa, mấy cô nhóc xấu tính đang xì xào bàn tán.

-Ngôn ngữ Maya học xong chưa ?- Joo Won bắt ngờ hỏi.

-Sao cậu biết tôi đang mắc môn đó ?- Min Jae ngạc nhiên.

-Thì cứ coi như tình cờ biết đi. Trả lời đi, học đến đâu rồi.

-Có vào đầu được đâu, tôi nghĩ bệnh nguyên một chương, đọc lại chẳng hiểu gì.-Min Jae cúi mặt xuống, ánh mắt ỉu xiu.

-Tan học rảnh không ?

-Làm gì ?-Min Jae lại hỏi bằng sự ngạc nhiên.

-Làm thầy giáo bắt đắc dĩ.

-Cho tôi.

Joo Won đứng dậy tiến về phía trước và không quên nói với Min Jae.

-Chiều nay sau giờ học ở cổng trường tôi đợi cậu.

Nói rồi Joo Won đi thẳng.

.....

6. Chương 6: Gia Sư

Ánh chiều tà chải dài trên con đường lớn trước cổng trường, cánh cổng lớn khép lại, học sinh đã về hết chỉ còn Min Jae đứng lại chờ Joo Won. Một cơn gió nhẹ làn rồi tung mái tóc ngắn, ánh vàng đổ xuống như trang hoàng ột buổi chiều đậm chất thu. Min Jae là một nữ sinh khá đặc biệt, ở cái tuổi của một cô gái mới lớn như cô, thường các cô gái chăm chút cho sắc đẹp của mình rất kỹ, từ mái tóc, làn da, đôi môi, ánh mắt cho đến vóc dáng. Tất cả phải thật nữ tính và bắt mắt, nhất lại là một trường thuộc vào hàng đẳng cấp nhất Seoul này. Min Jae thì không, mái tóc được cô cắt ngắn đến ngang vai, lúc nào cũng buộc cao, không bao giờ trang điểm dù chỉ là lớp son môi mỏng, không giày cao gót, không váy hay đầm cách điệu mà chỉ là chiếc váy đồng phục bình thường, tất cả đều tạo nên một phong cách đậm chất Kang Min Jae.

Chiếc xe thể thao màu trắng dừng trước mặt, bước xuống xe là một anh tài xế trẻ.

-Xin lỗi cô, cậu chủ có lịch ghi âm nên không thể đến đón cô được, cậu chủ sai tôi đến đón cô.

Min Jae bước lên xe và chiếc xe chuyển bánh đưa cô đến nơi Joo Won đang ghi âm. Trong phòng ghi âm cùng với Joo Won là một cô gái trẻ, có lẽ cũng là ca sĩ. Với gương mặt xinh đẹp, làn da trắng được trang điểm nhẹ khiến cô ca sĩ đó càng thêm phần nổi bật. Mái tóc dài được uốn nhẹ bằng bình bông hờ hững xuống đôi bờ vai thon thả. Min Jae như bị hút hồn vào hình ảnh hai con người đang sánh bước cùng nhau sau tấm kính dày cộp kia, nam thanh nữ tú như một bức tranh hài hòa đẹp đến mê người. Trong cái âm thanh của bản ballad đầy cảm xúc, hai âm giọng hòa quyện khiến cho bài hát trở thành một lời tỏ tình giữa một tình yêu trong sáng. Đến lúc này, Min Jae mới cảm nhận được Joo Won đẹp đến nhường nào, không chỉ vẻ bề ngoài hiền lành, dịu dàng, đôi mắt đen láy và đôi hàng mi đượm buồn mà đến ngay cả giọng hát

cũng toát lên sự ấm áp, ân cần và sự chân thành. Min Jae như bị cuốn hút sâu vào giọng hát của Joo Won vậy.

Bản nhạc kết thúc cũng là lúc Min Jae phải trở về với thực tại. Bước ra khỏi phòng thu âm Joo Won cùng nữ ca sĩ bước lại gần phía Min Jae.

-Đến rồi à ?- Joo Won hỏi Min Jae bằng vẻ mệt mỏi.

-Uh...có vẻ cậu bận.

-Ai vậy Joon ?-Cô ca sĩ tiến lại gần nở một nụ cười hiền và hỏi Joo Won.

-Ah...bạn em.Giới thiệu với chị cậu ấy là Min Jae.

-Chào em, chị là Shin Hye Jin. Cứ gọi chị là Jin Ah là được rồi.-Jin Ah đưa tay ra bắt tay Min Jae và không quên nở một nụ cười hết sức thân thiện.

-Chúng ta đi.-Joo Won ra hiệu cho Min Jae và không quên quay lại chào mọi người trong phòng thu cùng Jin Ah.

Chiếc xe thể thao lại bon bon trên đường, lần này nó dừng lại ở một hiệu sách lớn, một hiệu sách được xây dựng trên kiến trúc của La Mã cổ với những cột nhà cao, to và được trạm khắc rất tinh xảo. Không gian yên tĩnh đúng với không khí của một bách khoa toàn thư.Nơi đây phải có đến hàng triệu quyển sách, mỗi lĩnh vực lại được xếp ở một khu vực khác nhau trên những giá sách cao ngất ngưởng. Joo Won lấy một quyển sách cần dùng và ra hiệu cho Min Jae ngồi xuống một góc khuất của thư viện.

-Đây là đâu vậy ?-Min Jae ngạc nhiên hỏi.

-Thư viện hoàng gia, được xây dựng từ thời ông Nội tôi.

-Sao lại đưa tôi tới đây ?

-.....-Joo Won nhìn Min Jae bằng vẻ ngạc nhiên.

-Sao lại nhìn tôi ?

Cậu bé quay đi lắc đầu và vẫn tiếp tục lật các trang sách. Dường như Joo Won đang đọc lại những gì được viết trong đó và đọc một cách rất nhanh.

-cậu gọi điện ẹ chưa ?-Đột nhiên Joo Won quay sang hỏi Min Jae khiến cô bé giật mình.

-Để làm gì ?

-Vì trong này không được dùng điện thoại nên bây giờ cậu hãy ngủ đi, khoảng 1 tiếng nữa tôi sẽ đọc xong đồng sách này rồi chúng ta sẽ ra ngoài, lúc đó hãy gọi điện ẹ và nói rằng tối nay cậu sẽ không về nhà. Chúng ta sẽ phải học cật lực suốt đêm đây.

-1 tiếng nữa cậu đọc hết cả hơn chục quyển sách dài cộp nạy sao ?

-Tôi đã đọc chúng nhiều lần khi tìm hiểu về văn minh Maya, phải dạy lại cậu nên chỉ muốn ghi nhớ đôi chút. Hãy ngủ đi, khi còn có thể ngủ.

Min Jae lặng yên ngồi bên cạnh Joo Won như không muốn làm phiền, không gian xung quanh yên lặng đến mức Min jae có thể nghe thấy được tiếng lật trang sách đều đều của Joo Won, nó như một bài thơ bình bình êm ả, không có điểm nhấn và dễ đưa người ta vào giấc ngủ....

Một giấc ngủ ngon lành khiến con người ta sáng khoái, một giấc ngủ sâu khiến con người ta quên đi cái mệt nhọc và cũng làm cho cái bụng kêu ọc ọc....Ngồi trong một quán ăn đêm nhỏ gần thư viện, Min Jae gọi biết bao nhiêu đồ ăn, ngược lại,....Joo Won vẫn chỉ gọi....

-Lấy cho tôi một ly nước.

-Sao cậu không ăn, không đói sao ?-Min Jae hỏi Joo Won trong khi tay vẫn không ngừng đưa thức ăn vào miệng.

-Còn nhiều lắm, ăn từ từ thôi.-Dường như Joo Won đang lảng tránh câu hỏi của Min Jae.

-Đồ ăn ở đây ngon lắm, thử một miếng đi.-Min Jae đưa một miếng bitet lớn lên gần miệng Joo Won, ngay lập tức Joo Won đẩy ra.

-Đã bảo không ăn, tôi không thích ăn được chưa.

Min Jae ngạc nhiên vì vẻ mặt giận giữ của Joo Won, cậu ta chưa bao giờ giận như thế, một mặt trái với hình ảnh về con người Joo Won. Cậu ta đứng dậy và bỏ ra ngoài, nhưng không quên nhắc nhở Min Jae :

-Tôi ra xe đợi trước.

Xe dừng ở một biệt thự tráng lệ , cánh cổng lớn mở ra, những ánh đèn điện chải dài dẫn lối cho chiếc ô tô tiến vào trong sân lớn. Tòa biệt thự được xây theo kiến trúc của Pháp, với hàng trăm bóng đèn lớn nhỏ được bài trí một cách tỉ mỉ và rất có nghệ thuật. Cả căn biệt thự toát lên một vẻ nguy nga, uy nghiêm và tĩnh lặng.

-Đây là đâu ?-Min Jae ngạc nhiên hỏi.

-Nhà tôi. Chúng ta sẽ học ở đây.

Min Jae lon ton theo bước chân Joo Won tiến vào trong, đi qua dãy hành lang dài bao bọc lấy một hồ bơi lớn ở giữa, Min Jae bước vào một khu biệt lập hoàn toàn, nơi đây có đầy đủ mọi thứ mà một ‘thiên tài lười biếng’ cần : ngoài phòng ngủ rộng bằng cả nhà Min Jae ra thì còn có phòng chiếu phim, phòng hòa nhạc, phòng thu âm, phòng sáng tác và một thư viện thu nhỏ, tất tần tật đều được thu nhỏ lại tạo thành một không gian riêng biệt đầy đủ thuận lợi ột công tử nhà giàu phát triển tài năng.

-Đây là phòng của tôi, cứ tự nhiên nhưng xin đừng động vào thứ gì.-Joo Won nói bằng giọng nghiêm trọng, có vẻ như cậu ta vẫn còn giận chuyện ban nãy.

Min Jae là một cô bé có tính cách khá khác người, một khi ai đó đột nhiên giận dữ cô bé với lý do chẳng liên quan thì cô bé sẽ không hé răng ra xin lỗi hay tỏ vẻ có lỗi dù chỉ là một cử chỉ nhỏ. Đó cũng chính là nguyên nhân quan trọng dẫn đến cô bé luôn bị cô lập ở trường.

-Chúng ta sẽ học tại phòng đọc sách, cậu vào đó ngồi đợi tôi, tắm xong tôi ra ngay, ở giá sách phía Đông, tầng 7 quyển sách thứ 43 từ phải tay phải vào, hãy đọc trước quyển sách đó trong lúc đợi tôi.

Theo lời chỉ dẫn của Joo Won, Min Jae tới phòng đọc, quả nhiên nó rộng ngang ngửa với thư viện ở trường, sách được chia làm 3 khu ,khu Đông- sách về khoa học khám phá, khu Bắc- sách về âm nhạc thưởng thức, khu Nam- sách về lịch sử,tiểu thuyết, báo và tạp trí. Mỗi một giá sách cao vừa khít một bức tường, trần nhà và cửa sổ lớn phía Tây đều được làm bằng kính cường lực rất dày và đẹp. Một không gian lý tưởng để thư giãn và ngắm sao.

Quyển sách mà Joo Won muốn Min Jae đọc là một quyển sách dày hơn 2000 trang, sách nghiên cứu tỉ mỉ về tộc người Maya và là một quyển sách đã ngừng xuất bản từ năm 1969 nên rất hiếm. Sở dĩ Min Jae biết được điều đó vì dù sao cô bé cũng thuộc dạng hiểu biết khá nhiều về sách.

Lật từng trang sách một cách nhẹ nhàng, nâng niu từng chút, và phát hiện ra những điểm cuốn hút của cuốn sách, không chỉ về cách trình bày tương đối dễ hiểu mà còn vì sự thú vị của bộ tộc thông thái nhất hành tinh này....

Cánh cửa mở ra và đang hiện hữu trước mắt Min Jae lúc này là một chàng thư sinh theo đúng nghĩa, đầu tóc rối bời, chiếc kính cận dày cộp và cộng thêm vẻ mặt dần dần đến đáng yêu ,hình ảnh ở nhà của Joo Won sao lại thân thương đến thế, nó không giống với hình ảnh một công tử hào nhoáng luôn tỏa sáng mà chỉ là một đứa con ngoan luôn cố gắng học hành chăm chỉ.Trong lòng Min Jae cảm thấy thân thiết hơn bao giờ hết.

-Đọc đến đâu rồi... ?

Giọng nói trầm ấm của Joo Won kéo Min Jae về thực tại.

-Cũng đọc được khá nhiều.

-Có chỗ nào không hiểu không ?

-Umh cũng có vài chỗ.- Min Jae lật từng trang của quyển sách và chỉ cho Joo Won những chỗ mà cô không hiểu, và thế là tiết học bắt đầu diễn ra trong niềm say mê của cả thầy và trò.

Tiết học kết thúc khi đồng hồ điểm 4 giờ sáng, vươn vai một cái dài Min Jae cảm thấy mỏi mệt về những gì mình đã được học. Đặt lên phía trước mặt Min Jae một tách ngũ cốc nóng Joo Won ngả lưng về phía sau gương mặt có vẻ mệt mỏi.

-Uống đi, loại ngũ cốc này rất tốt đó, tôi đã dặn nhà bếp dùng thêm sôcôla cho cậu.

-Cảm ơn vì đã giúp tôi nhiều.

-Không có gì, dạy cho cậu cũng là một lần học.- Nhắm nháp ly ngũ cốc thơm lừng, Joo Won nói một cách chậm rãi như cô gắng che giấu đi sự mệt mỏi.

-Coi như tôi nợ cậu một sự giúp đỡ, nhất định tôi sẽ trả.

Joo Won cười khẩy và nhẹ nhàng đặt chiếc cốc xuống bàn, đôi mắt nhìn thẳng vào Min Jae .

-Cũng vì cậu thích nợ người khác nên mới bị Sun trêu chọc.

Min Jae thở dài, rồi lại nhắm nháp một ngụm sôcôla.

-Nếu như biết ngôi trường này giàu như vậy tôi đã không thi vào, nếu biết rằng tên Sun đó là ai, tôi đã không tát hắn, nếu biết tên Sun đó kinh miệt và cố ý trêu tức tôi, thì tôi đã không muốn nợ gì hắn....

Joo Won cốc gáy sách lên đầu Min Jae nhẹ nhàng.

-Đồ ngốc, nếu nói như cậu chúng ta không nên sinh ra, vì khi bắt đầu cất tiếng khóc thì chúng ta đã bị bao vây bằng hàng nghìn câu nếu như rồi.....Đã có lúc tôi nghĩ nếu như mình không sinh ra thì tốt biết mấy....

Một khoảng lặng giữa câu nói của Joo Won khiến khoảng cách giữa hai người ngắn lại, dường như đây là lần đầu tiên Joo Won tâm sự với một người xa lạ mới chỉ quen biết chưa đầy một tháng. Chấm dứt câu nói một cách cụt lùn và để lại trên nét mặt Min Jae một sự ngạc nhiên..

-Cậu nghỉ sớm đi, chúng ta chỉ còn vài tiếng nữa để nghỉ ngơi thôi đó.-Joo Won quay mặt sang hướng khác để tránh ánh mắt đầy nghi vấn của Min Jae.

7. Chương 7: Cúc Trắng Và Cúc Vạn Thọ

Một buổi sáng tuyệt vời với bữa sáng sang trọng, Min Jae ngồi ăn trên chiếc bàn đặt trong phòng hòa nhạc, căn phòng được bao vây bởi hai tấm kính cách âm lớn phía Đông và Tây, tường phía Nam được bài trí đầy đủ một dàn âm thanh sống động.

-Joo Won đâu rồi hả chú ?- Min Jae ngơ ngác hỏi ông quản gia.

-Dạ cậu chủ đã đến phòng thu âm từ sớm, hôm nay là ngày thi nên cậu ấy đã đẩy lịch thu âm cùng cô Jin Ah lên sớm.

Min Jae gật gù tỏ vẻ hiểu những gì ông quản gia già...

-Có vẻ cậu đã nghiên cứu rất kỹ kiến trúc của từng căn phòng nhỉ.- Min Jae ngáo ngơ hỏi.

-Căn phòng là tác phẩm đầu tiên của cậu chủ khi 13 tuổi, tuy vẫn còn đôi chỗ không sai sót nhưng nó luôn tạo cho cậu ấy cảm giác an toàn.

-Vậy cậu ấy đã ăn sáng chưa ? Cháu thấy cậu ấy rất mệt mỏi và còn là một người kén ăn nữa.

-Có vẻ cô không biết ,cậu chủ mắc chứng bệnh biếng ăn, cộng thêm việc hoạt động âm nhạc bận rộn nên khiến cho sức khỏe của cậu chủ không tốt.

-Chứng bệnh biếng ăn ???

-Vâng, dạ giày của cậu cầy không thể tiếp nhận gì ngoài ngũ cốc, đã nhiều lần chúng tôi thử dùng nước hầm xương để nấu súp ngũ cốc cho cậu chủ nhưng kết quả là cậu ấy đã nôn hết ra.

‘Một cậu nhóc đáng thương’- Min Jae nghĩ như vậy rồi tiếp tục công việc hưởng thụ bữa ăn của mình. Mặc dù trong lòng có chút lo lắng cho Joo Won nhưng việc nào ra việc ấy, việc ăn thì vẫn phải ăn, bài kiểm tra sáng nay không cho phép cô nhin đói, còn về phần Joo Won có lẽ cúng chẳng đến lượt Min jae phải lo. Cứ cái ý nghĩ đó mà chỉ trong 15 phút Min Jae đã giải quyết xong đồng đồ ăn trên bàn.

.....

Bài thi khá dễ, có lẽ vì Min Jae đã kiếm được một ‘ông thầy bắt đắc dĩ’ hoàn hảo. chỉ trong chớp nháy Min Jae đã làm xong , cô quay qua phía Joo Won và thầm nghĩ rằng mình sẽ là người làm xong nhanh nhất...Sự thật ngược lại, Joo Won đang say ngủ trên chiếc bàn thân yêu, đơn giản vì hần ta đã làm xong bài từ đời tám hoánh nào rồi. Cụt hứng, Min Jae đưa mắt nhìn xung quanh lớp và thở dài ngao ngán khi thấy Yunhee đang cắn bút...

(không làm được à ?)- Min Jae thầm thì hỏi Yunhee ngồi ngay bên dưới.

(Không, quả này thì chết rồi, Min Jae ơi)- Yunhee mặt mày ủ rũ cuaaud cứu viên từ Min Jae.

Thương cô bạn duy nhất, Min Jae cúng không muốn cô bé phải rời khỏi trường , Xé một mẩu giấy nhỏ, Min Jae cầm cúi viết thật nhanh để chuyển mẩu giấy qua cho Yunhee.Chỉ trong vài phút thần tốc Min Jae đã chép xong một bài dài và ném cho Yunhee. Nhưng người tính không bằng trời tính, giá như Min Jae không chép nhanh như thế, giá như Min Jae không ném mẩu giấy với một lực mạnh ,giá như cái tên khốn kiếp Tae Sun không ngồi ngay bên dưới Yunhee và hần không ngẩng đầu lên để mảnh giấy đó theo quỹ đạo trúng đầu hần thì mọi sự đã không xảy ra như lúc này.

Tại văn phòng khoa ngôn ngữ học.

BỘP- tiếng thước kẻ đập mạnh xuống bàn khiến các thầy cô giật mình sợ hãi.

-Thầy ah , thầy giải quyết sao với vụ này ? –Tae Sun nhìn thầy giáo bằng ánh mắt khinh khỉnh.

-Vì hai học sinh này giở trò gian lận trong giờ nên sẽ xử lý theo quy định. Hai em sẽ bị đình chỉ học 3 ngày và phải thi lại môn này. Tôi sẽ báo cho phụ huynh của các em biết và đồng thời.....

-Khoan đã thầy.-Tae Sun ngắt lời.

Nét mặt thầy giáo biến sắc vì thái độ của Tae Sun, đôi lông mày kẻ run lên theo điệu bộ của tròng mắt, hai tròng mắt nhìn Tae Sun rồi đảo xuống đất như đang hồi tưởng lại những quá khứ không vui, có lẽ trong suốt những năm giảng dạy ở đây thầy giáo đã không ít lần bị Tae Sun làm cho đau tim như vậy. Bàn tay từ từ đưa lên môi chứng tỏ rằng uy lực của Tae Sun đã khiến cho thầy giáo già phải run sợ.

-Vì bạn ấy đã làm ảnh hưởng đến em đang làm bài, vi phạm quy chế thi, vì vậy thầy nên đuổi học họ, thầy nên nhớ, đây là một trường quốc tế, không chấp nhận học sinh gian lận trong thi cử và cũng không chấp nhận học sinh yếu kém vậy nên bất kỳ một vết sạn nào trong trường đều phải lọc sạch và loại bỏ một cách triệt để.

Ánh mắt giữ dần của Tae Sun cùng giọng nói đanh thép như đâm vào tai Min Jae, hần từ từ tiến lại gần phía cô như để những lời trọc ngoáy đó đi sâu vào tâm trí cô bé một cách vô thức.

-Nên đi hay ở ? Một hạt cát vàng óng và đẹp đẽ đến đâu cúng chỉ là một hạt cát giữa những những hạt đá quý mà thôi.Tốt hơn hết đừng nên giả làm hạt vàng, nó sẽ khiến cho hạt cát trở nên lạc lõng đấy.

Min Jae không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn ra cửa sổ, mây đã xám dần cũng như tâm trạng của cô bé lúc này, một bộ phận những con người của xã hội giống như những đám mây đen kia, luôn khiến mọi người ái ngại, khiếm sợ và trốn tránh nó, Tae Sun là một đám mây đen khổng lồ, hần không chỉ là một đám mây đen bình thường mang theo hơi nước và gió, nó là một đám mây sấm chớp mang theo bao sự khó chịu, tàn bạo.

-Sao không nói gì ?....mà thôi, cần gì nói chứ. Hai cậu chính thức bị đuổi khỏi trường quốc gia Seoul từ-giờ-phút-này.

Nói rồi Tae Sun đi thẳng mặc ọi người đứng đũa nhìn cậu ta trong sự cảm phẫn tốt độ. Yunhee gục xuống ôm mặt khóc nức nở, còn thầy giáo chỉ biết đứng đó nhìn hai học sinh xấu số bị đuổi học một cách tàn nhẫn trong sự bất lực của mọi người.Min Jae chạy theo chặn đường Tae Sun lại.

-Tôi sẽ rời khỏi đây, nhưng xin cậu hãy tha cho Yunhee.

-Tại sao ?-Tae Sun cười khẩy.

-Tôi là hạt cát, tôi thừa nhận, cậu đừng vì hạt cát này mà tàn nhẫn với một viên ngọc.

-Một viên ngọc ?- lại giọng cười khinh khỉnh đầy man rợ đó.-Một viên ngọc bên cạnh một hạt cát, nó cũng chỉ là đồ bỏ đi.

Đẩy Min Jae qua một bên, Tae Sun bước đi bằng vẻ ngạo mạn và điệu cười đắc trí.

Xe buýt đến chậm hơn mọi khi, chỉ có Min Jae và Yunhee ngồi đó, chỉ cách Yunhee vài mét nhưng khoảng cách đó cũng đủ để tình bạn bị rạn nứt.

-Mình xin lỗi.-Min Jae cất tiếng nói chuyện trước.

-Không sao đâu, nếu mình chăm chỉ học thì đâu đến nỗi liên lụy tới Min Jae.-Yunhee cười mỉm, trong cái cười có nét buồn và sự chua chát.

-Min Jae biết không.-Yunhee nhìn Min Jae ngân ngấn nước mắt và giọng nói nghẹn ngào.

-Đối với mình, Min Jae luôn là một bông Cúc Vạn thọ ngát hương và đẹp nhất, từ trước đến nay, Min Jae luôn tỏ ra mạnh mẽ để bảo vệ mình, tội nhỏ trong khu không đũa nào chơi với Min Jae vì chúng ghen tị với Min Jae, cậu vừ học giỏi, xinh xắn lại rất lạnh lùng. Cúc Vạn Thọ tuy không nở thành cụm lớn nhưng chỉ riêng mình nó cũng đủ ngát hương cho cảm phòng. Mình chỉ là một bông cúc Trắng nhỏ bé bên cạnh, luôn được cậu quan tâm, giúp đỡ, lo lắng. Mình biết Min Jae hay mắng mình, luôn làm mặt lạnh với mình nhưng chỉ cần mình nhờ Min Jae giúp điều gì, cậu đều làm ình tất cả.Cảm ơn vì đã để mình là bông cúc Trắng bên cạnh cậu.

-Cậu chưa phải là hoa, cậu mới chỉ là nụ thôi, hoa sẽ chẳng có nghĩa gì khi nó chưa nở,sau này cậu sẽ là một loài hoa còn đẹp gấp trăm lần một bông Vạn Thọ rực rỡ.- Min Jae tiến lại gần đặt tay lên đầu Yunhee tỏ vẻ an ủi.

8. Chương 8: Tôi Sẽ Là Nô Lệ Của Cậu

Một buổi sáng như bao buổi sáng khác, vẫn thức giậy lúc 6h30, vẫn ăn sáng với cơm từ tối hôm trước, trứng cuộn, và canh rong biển. Min Jae vẫn khoác lên mình bộ đồng phục và tới trường như một ngày bình thường, Yunhee đã đợi cô trước cửa, hôm nay có vẻ khác, cô bé chỉ lặng lẽ chờ đợi chứ không gọi to như mọi khi, đôi mắt đượm buồn và sưng húp lên, có lẽ vì khóc quá nhiều.

-Hôm qua không ngủ được ah ?

-Uhm....mình đi đâu đây Min Jae ?

-Cậu kiểm quán cafe nào gần trường ngồi đợi tôi, tôi đi chút việc rồi quay lại ngay.

Yunhee nhìn Min Jae bằng ánh mắt thầy thắc mắc nhưng rồi vẫn như phản xạ tự nhiên, lần nào cũng vậy Yunhee luôn nghe theo lời sắp đặt của Min Jae một cách vô thức.

Tiếng chuông báo vào giờ học đã điểm, không gian vắng lặng, đâu đây chỉ nghe thấy tiếng giảng bài khe khẽ của giáo viên. Đẩy cửa xông vào lớp và tiến đến đứng trước mặt Tae Sun, Min Jae dồn hết can đảm cầu mình, cá cược vào ván bài cuối cùng này.

-Tôi sẽ làm bất kỳ điều gì cậu muốn,xin cậu hãy để Yunhee được đi học trở lại.

Tae Sun vẫn nhìn thẳng, cậu ta vờ như chưa nghe thấy những lời nói của Min Jae.

-Han Tae Sun, cậu nói gì đi chứ.

-Tôi đã cho cậu rất nhiều cơ hội, cậu đều không nắm lấy nó, cậu nghĩ mình là ai mà dám tát tôi 4 phát, cậu nghĩ mình là ai mà dám ngênh ngang nói chuyện với tôi như thể cậu và tôi cùng một thế giới. Áo rách dù có vá thế nào thì vẫn là áo rách, dân đen dù có làm gì thì vẫn là dân đen.

-Tôi hiểu những gì cậu nói, nhưng xin cậu, tôi sẽ làm mọi việc cậu sai bảo, chỉ cần để Yunhee được trở lại trường.

-Kể cả việc làm nô lệ cho tôi.

Không gian rơi vào im lặng, từ trước đến nay, Min Jae không thích bị gò bó, cầm tù hay bị cấm đoán gì. Giờ đây vì hai chữ tình bạn mà một lần nữa cô bé lại phải suy nghĩ về việc phá vỡ quy tắc của mình.

-Được, tôi sẽ làm nô lệ của cậu.....

.....

Vòng luân hồi vẫn tiếp tục quay, những con người nên gặp nhau cũng đã gặp nhau, nhịp đập của con tim cũng bắt đầu hòa nhịp để tìm thấy nhau, ngay cả bức tường danh giới vô hình giữa giàu và nghèo cũng sẽ tan chảy bởi sức nóng của tình yêu...

9. Chương 9: Ngày Đầu Tiên Làm Nô Lệ

Lớp học ồn ào hơn mọi ngày, phần vì sau vụ vi phạm nội quy tày đình với thiếu gia Tae Sun mà Min Jae và Yunhee vẫn được đi học và phần vì ngay lúc này đây Min Jae đang làm công việc của một người hầu, đầm bốp, đút cho đại thiếu gia Tae Sun ăn từng quả nho chín mọng.

-Nhanh nhanh cái tay lên, sao làm gì mà chẳng có chút sức lực nào vậy.

Min Jae mạnh tay hơn, dù gì thì cũng đã có kinh nghiệm làm bảo kê cho Yunhee bao nhiêu năm.

-Nhẹ nhẹ tay thôi, cậu định giết tôi đấy hả.

Khói từ tai Min Jae xì ra, cơn tức giận lên đến đỉnh điểm, từ trước đến nay cô chưa từng đầm bốp cho ai kể cả mẹ, mà giờ đây....-Han Tae Sun....cậu hãy đợi đấy.

-Tôi khát, đi mua nước đi.

Min Jae vùng vằng bỏ ra khỏi lớp, không quên trút giận lên chiếc bàn đáng thương gần đó khiến nó lệch ra khỏi vị trí ban đầu.

Min Jae- cô gái không chấp nhận sự ràng buộc nào cuối cùng cũng phải cúi đầu trước ác ma Tae Sun vì bạn của mình, vừa xách đồng hồ ăn từ cantin về lớp Min Jae vừa nghĩ vẩn vơ...đã 3 ngày kể từ hôm thi khóa sát đến giờ, Joo Won không đi học, có lẽ công việc của cậu ấy quá bận. Cậu ấy không thể ăn được gì, cơ thể yếu rờn như vậy không biết có ốm không...bị tên ác ma cầm chân nếu không thì Min Jae cũng đã ghé qua hỏi thăm Joo Won....thở dài một cái, Min Jae lại khệnh khạng vác đồng hồ ăn về lớp.

-Cần giúp không ?

Giọng nói quen thuộc khiến Min Jae giật mình, quay lưng lại và thấy Joo Won đang đứng tựa mình vào một gốc cây gần đó, gương mặt gầy guộc và hốc hác hơn hẳn vài hôm trước, gập quyển sách lại, Joo Won tiến lại gần phía Min Jae và không quên xách giúp cô một túi đồ ăn....bé tẹo. Nhưng Min Jae không thấy làm lạ, con nhà giàu chưa từng làm việc nặng, và hơn nữa nhìn Joo Won cũng khá 'dặt dẹo', ai nỡ bắt cậu ta ôm đồng hồ này giùm Min Jae. Min Jae nghĩ vậy rồi cũng ngậm ngùi cho qua.

-Cậu có vẻ bận, mấy hôm nay cậu không đi học.

-Sắp ra album mới, không còn cách nào khác cả.

-Cậu gầy đi nhiều, không ăn được à ?

-Không, ăn không vào, loại ngũ cốc tôi hay ăn cũng bị cái dạ dày đẩy ra rồi, mấy hôm nay chẳng ăn được gì.

-Sao không ở nhà nghỉ, đến trường làm gì ?

-Hội học sinh có chút giấy tờ, đến ký rồi về.

Không khí lại trở lên im lặng, hai con người chỉ bước song song nhau trên con đường nhỏ trong hoa viên, cây đã bắt đầu rụng lá, báo hiệu một mùa thu ảm đạm...Không biết từ bao giờ Min Jae biết quan tâm đến người khác, trước kia ngoài mẹ ra Min Jae không hề thể hiện cảm xúc với ai nhưng,...khi đứng trước con người này, một cảnh Mai đẹp và yếu ớt, cảnh Mai nhuốm đầy vẻ u uất của những vết thương ký ức và cái bất lực trước căn bệnh quái ác.

-Sao mua nhiều đồ ăn thế ?-Joo Won cất tiếng hỏi phá tan bầu không khí ngại ngùng.

-Tại tên ác ma Tae Sun đó, hần bắt tôi làm nô lệ của hần, bằng không Yunhee và tôi sẽ bị đuổi khỏi trường.-Mặt Min Jae xụ xuống.

-Hahaha...Đang yên đang lành đi cầm mảnh sành vào tay.-Joo Won bật cười, một nụ cười nhẹ nhưng cũng đủ làm cho trái tim Min Jae loạn nhịp.

-Cười gì chứ, thôi cứ coi như tôi hành hiệp trượng nghĩa cứu giúp bạn bè đi.-Min Jae lảng ánh mắt sang chỗ khác.

-Thôi..đưa đồ ăn cho Sun đi, tôi đợi cậu ở cantin, đến lúc cậu trả công gia sư cho tôi rồi đấy.

Nói rồi Joo Won đi thẳng, cánh tay gơ lên vẫy vẫy như muốn tạm biệt Min Jae và không quên ra hiệu cuộc hẹn ở cantin.

Trong lớp học.

-Làm gì mà lâu thế ?

-Đây là những gì tôi có thể làm, tôi đi đây.

-Khoan....-Tiếng quát lên của Tae Sun khiến Min Jae giật mình.

-Gì nữa.

-Đây là nhiệm vụ cuối cùng của cô trong ngày hôm nay.

-Đó là gì ?

-Đơn giản, hãy tới phòng thể dục lấy chiếc khăn của tôi lên đây.

Min Jae phóng hết tốc lực xuống phòng thể dục vì đơn giản cô không muốn Joo Won phải đợi.

Phòng thể dục không có ai, bình thường ngoài học sinh khu VIP mới được ra vào phòng này. Lục lọi khắp ngăn tủ nhưng không tìm thấy chiếc khăn nào cả, Min Jae bực tức bước ra khỏi phòng và tắm rửa tên đáng ghét Han Tae Sun.

-Sao ? Không tìm thấy khăn à ?

-Rõ ràng không có khăn sao lại bắt tôi đi lấy.-Min Jae nói bằng giọng bực tức.

Min Jae tức tối tiến thẳng về phía cửa và không quên huých cho Tae Sun một cái đầu gối.Nhưng chính cú huých đó đã tạo điều kiện cho Tae Sun giữ chặt lấy cổ ta Min Jae.

-Bỏ ra.

-Cậu nghĩ tại sao tôi lại muốn cậu tới đây ?

Min Jae không hiểu những gì Tae Sun nói cho đến khi cậu ta dồn cô vào tường.

-Cậu định làm gì thế hả ? Bỏ tôi ra.

-Cậu nghĩ tôi sẽ làm gì ?-Tae Sun nhìn thẳng vào mắt Min Jae và không quên nở một nụ cười gian xảo.

-Tại sao lại là tôi ? Còn rất nhiều cô gái bên cạnh cậu, tình nguyện dâng hiến cho cậu.

-Nhưng tôi thích cậu, ở cậu có cái gì đó khiến tôi mê muội.

-Nhưng tôi ghét cậu.

-Tôi không cần biết là cậu ghét tôi hay cậu thích tôi nhưng tôi phải có được cậu. Rồi cậu cũng sẽ thích tôi.

Tae Sun đặt lên trán Min Jae một nụ hôn, một nụ hôn nhẹ nhàng nhưng cũng đủ khiến cho Min Jae bối rối.

Về phía Tae Sun cũng vậy, chính bản thân cậu cũng không biết mình đang làm gì. Lảng tránh cái nhìn của Min Jae bằng ánh mắt bối rối, cậu vụt chạy ra khỏi căn phòng để lại Min Jae với rất nhiều dấu chấm hỏi trong đầu.

.....

Em là người con gái đầu tiên khiến trái tim tôi trở nên khó bảo, tôi bảo nó không nghĩ đến em thì nó lại bảo với đôi mắt rằng hãy dõi theo em, tôi bảo đôi mắt không nhìn em thì đôi chân tôi vẫn bước theo em, tôi bảo đôi chân dừng lại...Khi dừng chân, mở mắt, và thả lỏng trái tim mình....Tôi nhận ra rằng đôi môi tôi đã hôn em mất rồi.

(Han Tae Sun)

.....

Trong cantin.

.....

-Cậu đã đi đâu, tôi chờ cậu khá lâu rồi đấy.

Cái bản thân ngẩn ngơ tột độ của Min Jae đã bị Joo Won đưa về thực tại.

-À, có chút vấn đề nên tôi đến muộn, xin lỗi nhé.

-Gọi đồ ăn đi, tôi đói rồi.-Joo Won nhìn Min Jae, ánh mắt đủ để Min Jae hiểu rằng cậu ta đã tha thứ cho Min Jae.

-Cậu ăn được chứ ? Không sao chứ ?-Min Jae hỏi Joo Won bằng ánh mắt ngạc nhiên tột độ, đôi mắt mở to hết cỡ.

-Đột nhiên thèm ăn, muốn ăn thì ăn thôi.-Joo Won trả lời một cách thản nhiên.

-Cậu muốn ăn gì ?

-Cậu ăn gì, tôi ăn nấy.

Min Jae nhún vai một cái rồi cũng bước tới quầy gọi món.

5 phút sau, Min Jae quay lại với một bàn đầy thức ăn, món nào món nấy đều rất hấp dẫn.

-Tôi không biết cậu muốn ăn gì, mà món nào tôi cũng thích nên tôi lấy tất...

Joo Won nhếch đuôi mày lên rồi cũng cầm muỗng lên thử một chút súp.

-Thế nào ? Ngon không ?

-Lâu không ăn, cũng được.

-Ăn nhiều vào nhé.-Min Jae vừa nói vừa cầm dao lên cắt miếng Bít-tết to tướng trước mặt.

Nhưng mọi việc đâu chỉ dừng lại ở việc hai người ăn với nhau vui vẻ, đưa muỗng thứ 3 lên miệng đột nhiên sắc mặt Joo Won thay đổi, trắng nhợt nhạt và đổ mồ hôi hột ,cậu buông muỗng xuống và chạy thẳng vào phòng vệ sinh. Min Jae hốt hoảng chạy theo, mặc cho đó là phòng vệ sinh nam, Min Jae xông vào đập cửa phòng vệ sinh....

BỘP...BỘP...

-Mở cửa ra Joo Won, cậu không sao đấy chứ ?-Min Jae lo lắng.

-Tôi không sao, cậu ra ngoài đi, đây là phòng vệ sinh nam mà.-Joo Won thều thào nói vọng ra.

Min Jae nhìn ra xung quanh và phát hiện ra rằng mấy cậu học sinh nam đang ‘giải quyết’ nép hết vào tường và đưa ánh mắt kỳ lạ nhìn Min Jae. Xấu hổ lên đến tột độ, Min Jae đứng ngay dậy...

-Tôi đợi cậu ở ngoài.-Nói xong Min Jae chạy thẳng ra ngoài.

10. Chương 10: Chúc Ngủ Ngon

Đường về càng lúc càng vắng, thỉnh thoảng mới có một chiếc xe chạy qua, cũng dễ hiểu vì bây giờ đã quá trưa, quá trưa từ rất lâu rồi. Nhìn ngắm chiếc đồng hồ trên tay, 1h30 chiều...giờ của nghỉ ngơi, vậy mà đến ngay cả cơm Min Jae còn chưa được ăn. Đã 1 tuần kể từ ngày làm nô lệ bắt dắc dĩ cho cái tên ác ma đó, toàn thân Min Jae mỗi nhừ, cả ngày bị hấn quay vòng hết xuống cantin lại đến phòng thể thao, trong lớp thì phải chép bài cho hấn, tối về thì làm bài tập cho hấn...bla..bla...bla... suốt ngày lê đéo theo chân hấn như cái đuôi. Nhìn lên trời Min Jae thầm trách tại sao mây vẫn trôi nhẹ như không có chuyện gì xảy ra, mây trôi nhanh hơn dừng che mắt ông trời để ông ấy bắn sét cho chết thui cái tên ác ma Han Tae sun ấy đi...ọc...ọc...ọc... cái bụng lại biểu tình lực lượng, cũng may hôm nay Min Jae được nghỉ học buổi chiều chứ không thì cứng nhẹn đói mất. Đang thần thơ nghĩ lung tung thì ở đâu 5...7 nữ sinh tiến tới đứng trước mặt Min Jae, trông ai đây mặt mày giữ tợn giống như kiểu sắp làm gỏi Min Jae vậy...Qua ngoại hình cũng đủ biết là fan cuồng của công tử Han, trên cặp sách còn đeo chắt ảnh của cậu Han...

-Này...con nhỏ kia.-Đứa đứng giữa tiến tới hếch cằm lên quát vào mặt Min Jae.

-Mấy người muốn gì ? -Mặt Min Jae lạnh te không biểu lộ chút cảm xúc. Sở dĩ cô có thể bình tĩnh được như vậy là do từ caaps2 cho đến nay năm nào Min Jae cũng phải hứng chịu 3-4 vụ đánh ghen kiểu như vậy.

-Mày là cái thá gì mà cứ bám theo đuôi anh Sun hả ?-Con nhỏ đẩy tay vào vai Min Jae khiến cô bị lùi lại phía sau.

-Tôi làm sao ?-Min Jae vẫn bình tĩnh, nét mặt vẫn không thay đổi.

-Mày cũng được lắm, dùng nét mặt trơ tráo đó đến nói chuyện với tao, hình như không dạy ày một bài học thì mày không chịu nghe lời.

-Đúng rồi đây, chị cả cứ rạch cho nó vài đường trên mặt cho nó biết thế nào là lễ độ.-Một nhỏ đứng đằng sau tiến lại gần nói với giọng chu chèo và không quên đưa cho con nhỏ kia con dao dọc giấy.

-Chúng mày định làm gì ? Định rạch mặt tao chắc ?- Min Jae chùng mắt nhìn chúng nó.

-Cái này không phải để rạch mặt mày...

BỐP.....

Dòng máu ngọt lịm chảy trên gương mặt trắng hồng của Min Jae, con dao dọc giấy vẫn trên tay nhỏ cầm đầu..và không có máu. Máu từ kẽ tay nhoe rỉ ra và đó không phải máu của ai khác mà là máu của Min Jae.

-Tao đã nói là dao này không phải để rạch mặt mày mà.-Vừa nó nhỏ vừa thả từ kẽ tay ra một lưỡi dao nhỏ sắc bén.

-Mày chỉ làm được thế thôi sao ? một lưỡi dao nhỏ đó không đủ đâu.-Kìm nén sự đau đớn lại, Min Jae vừa nói vừa lau đi vết máu trên mặt. Mặc dù vết rạch không sâu nhưng cũng đủ để Min Jae cảm thấy đau tê tái.

-Mày....

Nhỏ cầm đầu gơ tay định làm thêm một đường nữa trên gương mặt Min Jae nhưng...

-Tao sẽ không để lần thứ 2 xảy ra đâu.-Min Jae giữ lấy tay nhỏ, cái xiết chặt khiến nhỏ đau điếng, mặt cau có.

-Buồng ra...-Nhỏ vùng tay ra nhưng vì Min Jae quá khỏe nên không thể nào vùng ra được.

Nhỏ dùng cánh tay cầm dao còn lại định đâm cho Min Jae một nhát nhưng đã bị cô chặn lại, Min Jae túm tóc nhỏ quăng qua một bên đồng thời đạp cho con nhỏ bên cạnh một phát khiến nó gục ngay xuống đất. Mấy nhỏ còn lại xông lên đều bị Min Jae hạ gục, sở dĩ Min Jae có thể xử chúng dễ dàng như vậy vì đâu có để

ngon mà đánh được đai đen karatedo. Mấy con nhỏ đứng túm tụm lại một góc, nhỏ cầm đầu rút điện thoại ra gọi cho ai đó, chưa đầy nửa phút sau một đám người tiến từ đâu suất hiện, đếm sơ sơ chỗ đó cũng đến chục tên to con. Tên dẫn đầu là một tên có đôi mắt sắc như lưỡi dao, trên cổ bên trái hắn có xăm hình một con rồng, và hắn cũng khá đẹp trai.

-Seon Yun à...-Nhỏ cầm đầu ôm mặt chạy tới làm nũng với tên dẫn đầu.

-Ai làm em ra nông nổi này ?

Nhỏ chỉ tay về phía Min Jae vẫn với vẻ mặt nũng nịu đáng ghét đó.

-Mày có biết là mày đang làm gì không hả, mày dám đánh em gái tao, tức là mày đâm đầu vào chỗ chết rồi.

Hắn ra lệnh ấy tên đàn em tiến lên xử Min Jae, lần này thì dù có biết võ hay biết kungfu đi nữa thì một cô gái yếu ớt cũng phải bó tay chịu trói. Sao một hồi chống cự đánh không lại lũ người mình đồng da sắt ấy Min Jae cũng bị chúng khống chế. Chân tay sưng sứt, toàn thân bầm tím, Min Jae gần như kiệt sức, máu từ những vết thương rỉ ra đau đớn. Chúng giữ tay Min Jae bắt cô quỳ trước mặt nhỏ ác ma.

-Nếu mày xin lỗi em gái tao, tao sẽ cho qua.

Min Jae nhếch mép và nhìn thẳng về phía tên có đôi mắt sắc.

-Một đám người bắt nạt một cô gái. Tao có chết cũng không bao giờ xin lỗi cái thứ nhục nhã như thế.

BỐP.....

Một cái tát đau điếng nữa của nhỏ dành cho Min Jae.

-Lúc này tao có nói là con dao này không phải để rạch mặt mày, nó dùng để...-Vừa nói, nhỏ lia lưỡi dao xuống dưới áo đồng phục của Min Jae.

Phục....

Chiếc cúc áo đầu tiên đã đứt để lộ ra làn da dưới cổ trắng ngần.

-Ồn hèn, có ngon thì thả tao ra. Min Jae vùng vẫy.

-Còn kêu nữa tao cho đi luôn hàng cúc bấy giờ, không muốn thì quỳ xuống xin tao tha cho.

-Tao đã nói..dù có hét tao cũng không bao giờ xin lỗi cái thứ hèn nhát, nhục nhã như chúng mày...-Min Jae đưa mắt nhìn qua tên có đôi mắt sắc, lúc đó hắn đã ngồi yên vị chiếc xe hơi sang trọng, ánh mắt nhìn thẳng, không chú ý đến những gì mà em gái hắn đã làm với Min Jae.

Phục...

Chiếc cúc áo thứ 2 đã rơi xuống đất, chiếc áo lót màu hồng càng làm tăng thêm vẻ đẹp cho phần ngực.

Thời khắc nước mắt rơi xuống cũng là lúc Min Jae chuẩn bị gục xuống, sự xấu hổ kèm theo sự nhục nhã, nếu cứ tình trạng như vậy còn tiếp diễn...có lẽ Min Jae sẽ không còn dám bước chân ra đường nữa.

-Thế nào ?...chịu xin lỗi chưa.

Con dao đang kề vào nút áo thứ 3, chỉ cần chờ câu trả lời của Min Jae nữa là nó sẽ rơi xuống.

-CÁC NGƯỜI ĐANG LÀM CÁI TRÒ GÌ VẬY ?

Giọng quát tháo quen thuộc...khiến Min Jae cảm thấy được giải thoát.

Mấy nhỏ nhìn theo bóng dáng chàng thanh niên với giọng nói ầm ập đó, nhỏ cầm đầu tái mặt ra hiệu cho cả lũ rút quân. Nhưng không kịp nữa rồi, toàn bộ hiện trường đã bị người của Tae Sun bao vây.

-Anh Tae Sun...-Nhỏ cầm đầu ngượng ngùng nhìn Tae Sun.

-Cô biết là cô đang động đến người của ai không ?-Ánh mắt sắc lém của Tae Sun như muốn nuốt sống nhỏ cầm đầu.

-Tại sao anh lại bênh con nhỏ đó, em có gì không tốt bằng nó ?

-Nếu cô còn không cút đi trước khi tôi nổi điên lên...-Tae Sun tiến lại gần cởi áo khoác ngoài khoác lên phần áo bị đứt cúc của Min Jae.

Nhỏ ngúng nguẩy ra hiệu cho người của ả rút quân, và chưa đầy một phút sau, tại nơi đó đã không còn một bóng người nào của nhỏ.

Tae Sun lấy từ túi quần ra một chiếc khăn tay và khẽ thấm vết máu trên mặt Min Jae.

-Cô là đồ ngốc sao ? Sao không chsey đi, để chúng đánh cho thành ra thế này.

-Vì ai mà tôi bị đánh hả ? Tại cậu bám theo tôi, lại còn bắt tôi làm nô lệ chết tiệt gì đó...

-Tôi xin lỗi...

Vốn dĩ Min Jae định xả cho ác ma một trận nhưng khi nhìn thấy ánh mắt đó của hắn....Min jae lại không nỡ...anh mắt như muốn hứng hết nỗi đau cho cô vậy.

-Đau không ?

Min Jae không trả lời, chỉ lặng lẽ nhìn vào đôi hàng min đang khẽ rung lên vì những vết thương trên thân thể Min Jae.

-Có đứng dậy được không ?

Hắn đỡ Min Jae đứng dậy nhưng có lẽ vì kiệt sức nên cô không thể đứng vững được.

Và một chuyện không tưởng...Tae Sun đã bế bổng cô lên, một chàng trai cao lớn đang bế trọn cô trong vòng tay, thân hình bé nhỏ của Min Jae như lọt vào giữa vòng tay ấm áp của Tae Sun vậy...

Hương thơm nhẹ tỏa ra từ người Tae Sun khiến mọi thứ mơ hồ.....

.....

.....

-ÔNG ĐÃ KIỂM TRA KÌ CHƯA ? SAO GIỜ NÀY CÔ TA VẪN CHƯA TỈNH

Tiếng quát mắng quá to khiến Min Jae tỉnh giấc....lê bước chân tiến về phía cánh cửa to lộng lẫy, Min Jae đẩy cửa và ngó đầu ra ngoài. Hình ảnh đầu tiên Min Jae thấy là Tae Sun đang quát tháo vị bác sĩ...

-Hán Tae Sun...-Min Jae gọi hắn bằng giọng yếu ớt.

Nghe thấy tiếng gọi của Min Jae, Tae Sun chạy ngay tới, mặc cho vị bác sĩ đứng đó chẳng hiểu chuyện gì xảy ra.

-Vào trong đi, cậu còn yếu lắm, tỉnh rồi sao không ngồi trên giường kêu tôi, ra ngoài làm gì ?-Tae Sun vừa nói vừa dìu Min Jae vào trong phòng.

-Đây là đâu ?

-Nhà tôi, vì thế cậu cứ yên tâm mà nghỉ ngơi đi.

Đặt Min Jae ngồi xuống giường, Tae Sun ngồi xuống trước mặt Min Jae, khẽ cầm tay cô và nhìn cô vẫn bằng ánh mắt thương xót ấy...

-Còn đau ở đâu không ? Đau đầu ? đau tay ? đau chân ? hay đau cơ...có chỗ nào đau không ?

Min Jae khẽ lắc đầu.

-May thật..-Tae Sun thở phào nhẹ nhõm.Rồi bỗng nhiên hắn lại xiết nhẹ lấy tay Min Jae.

-Cậu thật không sao chứ ? Lúc đó tôi mà không đến kịp thì...-Tae Sun vừa nói vừa thoáng nhìn vào ngực áo Min Jae.

Min Jae cầm lấy cổ áo lắc đầu và khẽ cười.

-Cậu lo lắng cho tôi như vậy sao ?

Đẩy nhẹ ngón tay lên trán Min Jae, Tae Sun mỉm cười, ánh mắt dịu dàng như đang vuốt ve chú mèo cưng...

-Ngốc ạ, lần sau đừng hỏi tôi những câu như thế nữa, thậm trí tôi đã tính đến việc sẽ cưới cậu nếu cậu có mệnh hệ gì...

Min Jae mắt tròn mắt dẹt nhìn Tae Sun, con người đáng yêu trước mặt cô bây giờ khác hẳn với Han Tae Sun cô đã gặp trước đây, không phải cái cười lạnh lùng ác ma mà là hơi ấm như ánh mặt trời vào một ngày nắng...

-Thôi, ngủ đi....

Tae Sun khẽ tiến về phía cửa sau khi đã đắp chăn cố định Min Jae trên chiếc giường sang trọng, với tay tắt công tắc đèn, Tae Sun không quên...

-Ngủ ngon.....

Hai từ thôi nhưng cũng đủ để thay đổi suy nghĩ của Min Jae....

.....

Mọi thứ chìm trong bóng tối, trả lại àn đêm sự yên lặng, trong căn phòng thiên thần nhỏ của cậu đang say ngủ, sau cánh cửa..khi nụ cười vụt tắt,...cũng là lúc bắt đầu của sự đau khổ.

11. Chương 11: Những Viên Thuốc Màu Xanh...

Ánh sáng xanh len lõi qua kẽ lá đánh thức Min Jae....mở mắt ra và bắt đầu chấp nhận sự thật rằng...tối hôm qua cô đã ngủ ở nhà Tae Sun.

-Dậy rồi ah ?

Giật mình khi nghe thấy giọng nói quen thuộc. Tae Sun đang ngồi trên thành cửa sổ cùng với một tách cafe, cậu mặc một bộ đồ màu trắng, tách cafe màu trắng, và ngay cả khung cửa cũng màu trắng...tất cả đều góp phần tạo nên bức tranh đẹp mê hồn....

-Cậu ngủ ngon chứ ?-Giọng nói của Tae Sun khàn đặc.

-Uhm.....ngon...

-Mau thức dậy, ăn sáng đi, sẽ có người đưa cậu về nhà.

Dường như Tae Sun đang tránh ánh mắt của Min Jae, đôi lông mi dài và cong ấy liên tục rung lên, ánh mắt nhìn thẳng rồi thỉnh thoảng liếc ra phía cửa sổ, cổ họng không thở, và đôi môi mím lại....chỉ trong một đêm, đã có điều gì khiến Tae Sun đau lòng đến vậy, đau đến nỗi phải kìm nén lại để không bật khóc...

.....

Đêm đó....

-Thưa cậu chủ, ông bà chủ đã về, cậu có cần ra chào một tiếng không ạ ?

-Ra ngoài đi, tôi sẽ ra ngay.

Chiếc xe sang trọng dừng trước cửa và bước xuống khỏi xe là hai con người quyền lực vào bậc nhất Đại Hàn dân Quốc.

Người đàn ông tiến vào, đi đằng sau là hàng chục người hầu, vệ sĩ, thư kí...Dáng vẻ đạo mạo, guoiwng mặt nghiêm trang và nhất là đôi mắt, một đôi mắt đầy tham vọng.

-Chủ tịch đã về-Hàng loạt người hầu kẻ hạ xếp thành hàng thẳng tắp cúi đầu kính cẩn chào đón vị chủ tịch quyền lực trở về sau một chuyến công tác dài ngày.

-Ba đã về.-Tae Sun đứng ở cuối dãy hàng sau vị tổng quản, vẻ mặt nghiêm trang hơn bao giờ hết.

Người cha quyền lực đi qua mặt đứa con trai yêu quý, không một câu hỏi han, không một cái cười dù chỉ là hầy mép, tất cả đều như người xa lạ....Không gian lại im ắng, giờ đây chỉ có Tae Sun và người cha 'vĩ đại' trong căn phòng rộng lớn.

-Có chuyện gì anh nói mau đi, ta bận lắm.

-Một người cha lâu ngày mới gặp mà lại nói với con mình như vậy sao ?- Tae Sun cười nhớn mép chua chát.

-Nói mau đi.-Người cha vẫn giữ thái độ nghiêm nghị.

-Ngày kia là sinh nhật mẹ, ba có thể cùng tôi tới thăm mẹ được không ?

-Không.

Cậu trả lời ngắn gọn và nhanh như một viên đạn bắn vào chính giữa lồng ngực Tae Sun, cậu nói mà cậu không mong chờ cuối cùng cũng đã xảy ra...giống như bình hoa đã vỡ, thời gian đã trôi, lời đã nói không thể rút lại.

-Tại sao chứ ? Năm đầu tiên ông kêu bạn, rồi năm thứ 2, 3, 4 rồi 10 năm nay ông luôn viện cớ bạn...Lý do và vì cái gì ? Hay vì người đàn bà kia ?

-Con mù điên đó không phải là vợ của ta.

-Con mù điên ư ? Đầu gối tay áp nhau 8 năm trời, có với nhau một đứa con vậy mà nói không phải vợ chồng...ông Han Tae Hwan, ông có là con người nữa không ? Dắt về một mù đàn bà khác về rồi bắt tôi gọi là mẹ, chỉ vì cái ghế mà ông đang muốn có được mà nhẫn tâm bóp nát trái tim vợ mình, rồi công bố với mọi người rằng tôi là con đẻ của mù đàn bà đó, rằng ông chỉ có một người vợ là người đàn bà đó. Mẹ tôi là cái gì ? cái gì của ông chứ ?

-CHÍNH VÌ MỤ TA ĐIÊN NÊN MỚI ĐỂ RA MỘT THẲNG ĐIÊN HỒN LÁO NHƯ MÀY.Nếu không vì cái ghế tổng thống kia thì tao đã bóp chết mày cùng lúc với ***** rồi.

HAHAHAHAHAHA- Tae Sun cười lớn...

-Bàn tay ông đã không biết nhúng bao nhiêu máu rồi ? Khi đứng trước đám đông ông là một người cha dịu dàng, đôn hậu.Ai biết được ông chỉ là một con quỷ dữ đội lốt người.....

-Mày còn không cút ngay ra khỏi căn phòng này, cút...cút ngay...-Sự tức giận lên đến tột điểm.

CHOANG... !!!!!

Chai rượu rơi xuống đất, vỡ nát...đúng, người cha quyền lực đó đã đuổi thẳng con trai duy nhất ra khỏi căn phòng bằng cách ném chai rượu đắt tiền ấy và người nó, bộ đồng phục nhuộm màu đỏ, những mảnh vỡ nhỏ văng ra cắm vào da thịt cậu, đau xót và chua chát đến tột cùng,...

-Ông biết không ? Ông có biết là tôi thèm được là một đứa trẻ mồ côi cha đến nhường nào không ?

.....

Bước một bước...lệ rơi thành dòng....Bước thứ hai nước mắt thành sông.....bước thứ ba....trái tim thất lại....ước gì có thể nhắm mắt lại, mãi mãi.

.....

Những viên thuốc màu xanh lăn qua lăn lại cạnh ly rượu mạnh, không biết cậu đã uống bao nhiêu viên thuốc này....cũng không biết đã uống bao nhiêu rượu...Vị của rượu làm cháy cuống họng, khô rát nhưng sảng khoái...Nó làm đầu óc cậu u mê quay cuồng...1 viên...rồi 2,3,4,5 viên...đó là liều tối đa mà con người có thể uống được loại thuốc này...Những viên thuốc màu xanh ấy...có lẽ chỉ có nó mới giúp được cậu lúc này...

Mở cửa phòng và bước vào...nhẹ nhàng thôi...vì thiên thần của cậu đang ngủ.Đến bên giường và lặng ngắm nhìn người cậu yêu.Vì cô mà cậu tiếp tục sống, cậu thèm được ánh mắt đen nháy của cô nhìn vào mắt mình, đôi mắt đen như hiểu hết cậu đang nghĩ gì. Khẽ vuốt nhẹ lên mái tóc cô, nó không được chăm sóc kỹ nhưng sao đối với cậu nó vẫn mềm mượt như vậy, đôi mắt luôn cố gắng mở to hết cỡ để tỏ vẻ uy nghiêm...nhưng sao nó lại đáng yêu đến thế, đôi môi luôn mím lại nhưng vẫn không thể che được vẻ đẹp tròn đầy căng mọng.

Đặt lên trán Min Jae một nụ hôn nhẹ, đôi vai cậu cảm thấy mệt mỏi, cậu ngồi bệt xuống bên cạnh giường cô, nhẹ nhàng gối đầu lên cánh tay nhỏ bé ấy, cố tìm hơi ấm của sự an ủi. Đôi hàng mi rung nhẹ nhìn xa xăm qua ô cửa màu rắng, màn đêm đang vội bước đi, nhường chỗ cho bình minh báo hiệu một ngày mới.

-Min Jae ah....cậu không nghe thấy tôi nói gì...đúng không ?....thật sự lúc này tôi rất muốn cướp đoạt đi cái quý giá nhất của cậu để cậu là người con gái của tôi, để cả đời này cậu phải ở bên cạnh tôi....nhưng....như vậy cậu sẽ hận tôi và tôi sẽ cảm thấy mình là người có tội. Tôi sẽ không giống ba của tôi, tôi sẽ không để cậu phải chịu khổ như mẹ của tôi....vì thế đừng ghét tôi nữa....đừng nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh nhạt như vậy....tôi mệt lắm...mệt lắm...

.....

Cậu đang khóc, đang để từng giọt lệ rơi trên cánh tay tôi...tôi biết nhưng không dám thức dậy, tôi sợ phải thấy cảnh đó, cảnh cậu đang gục đầu vào cánh tay tôi khóc như một đứa trẻ. Hãy tha thứ cho tôi vì sự ích kỷ này...

(Min Jae)

12. Chương 12: Người Mẹ Điên

Một ngày dài lại bắt đầu, bắt đầu bằng việc đi học mệt mỏi, hôm qua Tae Sun không tới lớp, và hiển nhiên cô được một ngày nghỉ xả hơi...Joo Won cũng đang bận với album mới nên chẳng còn ai để nói chuyện.....bla...bla...có lẽ ngày hôm nay cũng sẽ lại tiếp tục nghe những lời nói dư thừa từ cô bạn Yunhee....Cứ nghĩ vẫn vợ như thế trong suốt quãng đường tới trường, chẳng mấy chốc cánh cổng hiện ra trước mắt cô, nguy nga, tráng lệ.Một chiếc xe moto thể thao đang đỗ trước cổng trường, người đứng bên cạnh không ai khác ngoài Tae Sun....

-Có chuyện gì vậy ??? Sao hôm nay lại đi moto tới trường ? Quần gia Choi đâu ?-Min Jae hỏi Tae Sun bằng nét mặt ngạc nhiên.

-Đến đón cậu đi với tôi một chuyến.

-Đi đâu ?

-Cứ đi thì biết.

-Ngay bây giờ à ?

-Uh, ngay.Cậu không phải lo, tôi không làm gì cậu đâu, chỉ cần đi theo tôi là được.

Min Jae leo lên xe và chỉ trong giây lát, chiếc xe đã mất hút trên con đường lớn.

Tae Sun phóng xe với tốc độ kinh người, vì là dáng xe đua nên người ngồi đằng sau cũng phải có dáng ngồi kết hợp thật ăn ý với người cầm lái, cụ thể là ôm thật chặt nếu không muốn bị ngã....Min Jae ngồi trong tư thế thẳng người, hai tay bám hờ vật áo của Tae Sun, cứ mỗi khúc cua là người Min Jae lại chao đảo....giống như mấy chú khỉ đang biểu diễn màn đi xe một bánh trong rạp xiếc vậy.

-Cậu không muốn cả hai chúng ta cùng ngã thì bám chặt vào. Ngồi như vậy mà đi đường dài thì mỏi lưng và dễ ngã lắm.

-Không sao, tôi quen ngồi như vậy rồi.

-Nghe lời chút đi, cậu bám vào hai vật áo tôi khiến chúng sắp rách rồi đấy.

-Vậy tôi sẽ không bám nữa.-Min Jae rút tay lại, tư thế ngồi chẳng ăn nhập gì với chiếc xe và Tae Sun. Nhân cơ hội hiếm có này Tae Sun rồ ga thật mạnh khiến Min Jae ôm chặt lấy cậu....một cảnh tượng hết sức sung sướng (theo tâm trạng Tae Sun thui^^)

-Ước mơ của tôi là cùng người tôi yêu phóng xe moto thật nhanh và cô ấy sẽ ôm tôi như vậy....đấy...

Min Jae ôm chặt lấy eo Tae Sun, cậu ta có vòng eo khá bé nhưng rất rắn chắc, chắc là do tập luyện nhiều, bờ vai rộng nhưng không thô, sống lưng thẳng và hơi cong về phần gần hông...hương nước hoa lan tỏa nhẹ khiến Min Jae chìm vào giấc ngủ....

Hai người dừng lại ở một căn biệt thự nhoe làm bằng gỗ dưới chân đồi, dường như đây là một nơi riêng biệt tách xa hẳn với nơi đô thị ồn ào....Trong khi Tae Sun đang mãi nói chuyện với một thím nào đó, Min Jae đã có cơ hội nhìn bao quát căn nhà, phía cổng chính có treo một tấm biển được khắc dòng chữ nguệch ngoạc.. ‘Đông Phong Tự’....Min Jae bật cười khi nhìn dòng chữ.

-Chữ ‘Đông Phong Tự’ kia là cậu viết phải không ?

-Sao cậu biết ?-Tae Sun ngạc nhiên hỏi.

-Tôi đã chép bài tập cho cậu cả tuần nay, nét chữ của cậu dù có biến dạng tôi vẫn nhận ra...-Min Jae vẫn tiếp tục cười.

-Cười gì chứ ? đúng, đó là chữ của tôi, có sao không ?

-Không, nhưng sao lại gọi là ‘Đông Phong Tự’ ? nghe như Thiếu Lâm Tự ấy.-Min Jae vẫn tiếp tục cười.

-Thì biệt thự này nằm ở phía Đông của ngọn đồi, trên đồi trồng toàn cây Phong nên gọi là Đông Phong.Còn chữ cuối định viết là Tự nhưng do thiếu nét nên bị lái sang Tự...có thể thôi.

Min Jae ông bụng cười khi nhìn thấy vẻ mặt chửa ngược của Tae Sun, lúc này trông hẳn giống một đứa trẻ đang xấu hổ vì những sai lầm đáng yêu của mình..

-Này ! Cầm lấy và đi theo tôi. -Tae Sun đưa cho Min Jae một cái giỏ và ra hiệu cho cô đi cùng cậu ta. Hai người đi ra phía sau tòa nhà, nói trồng bạt ngàn những bông Iris tím rực rỡ....

Tae Sun cẩn thận ngắt từng bông Iris để vào giỏ, cơn gió nhẹ thổi qua khiến những bông hoa đung đưa, theo làn gió mái tóc của Tae Sun cũng khẽ bay, màu đỏ của tóc hòa cùng màu tím của hoa và sắc vàng của nắng, càng làm tôn lên vẻ đẹp đến mê người của chàng trai trẻ tuổi. Không gian im lặng chỉ có tiếng gió khẽ vút qua, đâu đó quanh đây vắng vắng tiếng chim Ác Là....Min Jae lại theo bước chân Tae Sun lên trên đồi, đang vào mùa rụng lá nên cả quả đồi như rắc một màu đỏ trầm mặc, màu đỏ buồn đến tê lòng. Tae Sun bước chậm chậm giẫm lên đám lá khô dưới chân nghe lạo xạo...

-Cậu chỉ cần đứng bên cạnh tôi thôi, đừng nói gì cả.-Tae Sun quay lại dẫn dò Min Jae tỉ mỉ trước khi hai người đi lên đỉnh đồi.

-Mẹ !!! Con đến rồi đây.-Tae Sun nói bằng giọng dịu dàng nhưng trong giọng nói có chút gì đó của sự đắng cay, nhớ nhung.

Người đàn bà đẹp đang ngồi trên chiếc xe lăn lặng ngắm nhìn khung cảnh hoàng hôn ảm đạm, gương mặt nhợt nhạt, tiêu tụy kia vẫn không thể che nổi vẻ đẹp quý phái hiền hậu trên gương mặt bà, đưa tách trà cho người giúp việc, bà dang rộng vòng tay ôm lấy Tae Sun, người mẹ ôm lấy con mình sau bao ngày xa cách, bàn tay khẽ xoa nhẹ dọc sống lưng cậu, bàn tay còn lại vuốt nhẹ tóc gáy cậu...cảnh trùng phùng luôn cảm động nhất....

-Bà Han có khỏe không ? Có ăn nhiều cơm không ? Có uống thuốc đúng giờ và mặc áo ấm không ?

-Uhm....Sun của mẹ học tập có tốt không ? Có bỏ bữa không ? Sao con gầy thế ?

-Bà Han đừng lo, con khỏe mà. Hôm nay sinh nhật mẹ, những bông Iris nở hết rồi, trông chúng thật đẹp, như mẹ vậy.

-Chỉ khéo nịnh thôi.-Bà nở nụ cười hiền hậu, đuôi mắt hơi nheo lại lộ rõ vết chân chim, bà liếc nhìn qua phía Min Jae...

-Ai đây ?-Bà cất tiếng hỏi nhẹ nhàng.

-Con chào bác.-Min Jae cúi đầu chào lễ phép.

-À, bạn gái con.

Câu ‘Bạn gái con’ như trống đánh ngang tai Min Jae...trong phút chốc cô đã biến thành vật sở hữu của Tae Sun....

-Dạ..thưa bác.....không phải như vậy đâu....chúng con chỉ là.....-Min Jae xua tay

-Không phải gì nữa, chúng ta thậm chí đã hôn nhau, cậu còn ngủ ở nhà tôi đó thôi....

Min Jae vẫn tích cực xua tay chữa ngượng bằng cách cười trừ trong khi Bà Han chỉ nhìn cô rồi nhìn sang Tae Sun cười nhẹ tỏ vẻ chúc mừng...

Bữa tiệc xong xuôi với cái bụng no căng, Tae Sun cho Bà Han uống thuốc rồi giúp bà đi ngủ. Giờ đây chỉ có mình Min Jae và Tae Sun trong phòng khách của căn nhà gỗ nhỏ, mùi khét và tiếng nổ tí tách của gỗ cháy khiến Min Jae thích thú. Khoách lên mình Min Jae chiếc chăn mỏng, Tae Sun đưa cho cô bé một tách sữa ngô nóng và kê ngồi cạnh.

-Ngoài trời gió to lắm, nếu trở về Seoul lúc này sẽ rất nguy hiểm, tôi đa nhờ chú Choi báo ẹ cậu rồi, chúng ta sẽ ngủ ở đây, sáng mai tôi sẽ đưa cậu về nhà.

-Ngủ ở đây sao ? Hai chúng ta ?

-Cậu sợ tôi làm gì cậu sao ?

-Ai mà biết được.

-Cậu yên tâm, cậu có thể ghét tôi nhưng tuyệt đối tôi sẽ không để cậu hận tôi đâu.

Không khí trở nên yên ắng lạ thường, đơn giản là không có chuyện gì để nói với nhau cả, ly sữa ngô với dần khiến toàn thân ấm áp....

-Mẹ cậu ngủ rồi ah ?

-Uhm...

-Có vẻ hôm nay bà rất vui.

-Uhm, bà rất hài lòng về cậu đấy.

-Gì chứ, tôi còn chưa xử tội cậu phát ngôn linh tinh đó...

-Gì chứ, tôi chỉ nói là bạn là con gái, và cậu cũng đã hôn tôi, ngủ ở nhà tôi...tất cả chỉ là sự thật.

-.....-Min Jae cứng họng không nói được gì..

-Thế nào ? Mẹ tôi đẹp chứ ?

-Uhm.

-Tôi giống mẹ nên cũng đẹp như vậy đấy.-Tae Sun vừa nói vừa cười một cách hóm hỉnh.

-Thôi đi....nhưng sao cậu không đón mẹ về ở cùng ? Để bà sống ở đây có phải bất tiện lắm không ?

Tae Sun đặt ly sữa xuống khi nghe thấy câu hỏi của Min Jae, ánh mắt lắng xuống, nặng trĩu.

-Đây là đồi Phong đẹp nhất mà tôi từng biết, cũng là nơi duy nhất trồng được loại Iris tím như vậy, và cũng là nơi mẹ tôi thích nhất.

Giọng Tae Sun trầm xuống và nghẹn đắng giống như đêm đó....

- Mẹ tôi là một thiên tài Piano, bà đã từ bỏ mọi mơ ước của mình để kết hôn với ba...Hai con người đến với nhau bằng tình yêu chính trị.Cuộc sống hôn nhân sau đó không có gì tiến triển, cho đến khi mẹ tôi biết mình đã mang thai, bà đã tới Đông Phong Tự để dưỡng thai.Tôi sinh ra trong cảnh không biết mặt ba, từ nhỏ tôi đã sống ở đây cùng mẹ, thỉnh thoảng ba mới tới thăm hai mẹ con...năm tháng cứ dần trôi qua cho đến khi tôi lên 5, mẹ và tôi chuyển về Seoul...Không lâu sau đó mẹ tôi mắc chứng bệnh trầm cảm, bệnh ngày càng nặng nhưng thứ mà mẹ con tôi đón nhận được ở ba tôi chỉ là sự lạnh nhạt. Năm tôi lên 7 bệnh của mẹ đã trở nên trầm trọng hơn rất nhiều.Năm đó vào ngày sinh nhật của bà, ba của tôi đã đưa về nhà một người đàn bà khác, và họ làm tình ngay trên chiếc giường của mẹ...Sức chịu đựng của mẹ lên đến cực điểm,

suốt hai năm điều trị không bằng một cú sock tinh thần mà ba tôi đã gây ra. Bà tự nhốt mình trong căn phòng dưới tầng hầm suốt một thời gian dài, tôi đã không thể làm gì vì còn quá nhỏ. Năm tôi lên 8 mẹ phải nhập viện tâm thần vì bị....điên... Và thủ phạm không ai khác ngoài ba tôi... Một thời gian sau mẹ tới Dong Phong Tự dưỡng bệnh còn tôi ở lại Seoul để tiện cho việc học hành. 3 tháng sau ông ta đưa người đàn bà đó về chung sống. Không lâu sau đó tôi được biết ông ta đã sửa lại hộ tịch, tên của mẹ bị gạch hoàn toàn khỏi hộ tịch... Vì cái ghế ông ta đang tranh đấu, ông ta đã ruồng bỏ người vợ đầu gối tay ấp và bắt đứa con nhỏ gọi người đàn bà mặt là mẹ...

Tae Sun gục đầu vào vai Min Jae, cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể Min Jae truyền qua khiến trái tim ấm lại... Như một đứa trẻ dựa dẫm đầu vào vai tìm kiếm sự an ủi và nũng nịu...

-Mệt lắm hả ?

-Uhm...cậu làm ơn cứ ngồi yên như vậy, chỉ một lát thôi.

Hóa ra con người Tae Sun cũng có lúc mềm yếu, một tên suốt ngày lấy việc bắt nạt và ức hiếp người khác là thú vui, luôn mạnh mẽ ra lệnh và cười trên nỗi đau của người khác cũng có lúc gục đầu vào vai Min Jae ngủ ngon lành đến thế... Hai bàn tay đặt cạnh nhau, một bàn tay lớn, thon, dài mềm mại. Một bàn tay nhỏ, thô và khô ráp... Nhưng sao bà tay to mềm mại ấy lại lạnh như thế... dường như nó đã bị bỏ rơi hay lãng quên, có lẽ đã từ lâu lắm rồi nó không được ai nắm, không được ai vuốt ve, cũng không được ai truyền hơi ấm của tình thương.... Cứ ngồi như vậy, Min Jae lặng lẽ ngắm Tae Sun, cảm giác thương hại tràn ngập trong lòng, hàng nghìn hàng vạn câu hỏi trong đầu khiến cô rối tung....

.....

Con tim băng giá của em từ lúc nào đã dần tan chảy, để anh bước vào. Em đâu hay biết anh đang ru ngủ trái tim em. Không biết từ lúc nào, đôi mắt em đang hướng về anh và em nhận ra trong trái tim em... có anh. Hãy tiếp tục ru trái tim em để nó mãi mơ giấc mơ mang tên anh.

.....

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

CHOANG !!!!!

Tiếng đổ vỡ của thủy tinh cộng thêm tiếng hét thất thanh khiến Min Jae thức giấc, cô phát hiện ra mình không ngủ trên sàn phòng khách như tối qua mà đang ngồi trên chiếc giường màu trắng em ái... nhưng mọi chuyện không còn quan trọng nữa, cô xuống giường và chạy vội theo tiếng hét....

Tae Sun đang quỳ ngay dưới đồng thủy tinh vỡ, máu từ đầu gối chảy ra loang lổ... Hai cánh tay ôm chặt lấy Bà Han về mặt hoảng sợ. Người Bà Han run lên, gương mặt điên dại ẩn hiện sau đôi mắt trợn ngược đáng sợ... miệng bà không thôi lắp bắp :

-Tôi sai rồi...tôi sai rồi Hai cánh tay bà run lên ôm chặt lấy cánh tay Tae Sun... Còn Tae Sun vẫn ghì chặt lấy mẹ...

Phải mất một lúc sau y tá mới tiêm được thuốc an thần cho bà, bế Bà Han lên giường và ngồi đó cho đến khi bà chìm sâu vào giấc ngủ....

Khép khe cánh cửa và ngồi sụp xuống, dường như bao nhiêu sức lực cậu đã dồn vào khi cố ghì chặt Bà Han để ngăn không cho bà đập phá đồ đạc...

Min Jae lặng lẽ ngồi bên cạnh, dùng lọ thuốc sát trùng lau những vết thương đang chảy máu trên người Tae Sun.... Nhẹ nhàng rút từng mảnh thủy tinh vụn cắm trên da thịt cậu, thỉnh thoảng thổi thổi vào đó một luồng hơi lạnh mong cậu bớt đau hơn... Nhưng dường như Tae Sun không để ý đến những vết thương đang chảy máu kia, cậu nhìn chăm chăm vào những hành động ủy mị của Min Jae...

-Cậu không sợ sao ?

-Sợ gì ?

-Mẹ tôi.

-Không.

-Tại sao ?

-Cậu yên tâm, đó không phải là hình ảnh đáng sợ nhất đâu.

-.....-Tae Sun không nói gì, ánh mắt cậu nhìn sâu vào đôi mắt đen láy của Min Jae như đang chờ đợi một điều gì đó.

-Trước kia, đã có lần ba tôi đánh mẹ đến mức bà phải vào bệnh viện, lão đã rạch trên mặt mẹ một vết dài ngay bên cạnh cằm....

-Cậu đã làm gì, lúc đó...

-Tôi nghe lời mẹ, trốn trong tủ quần áo...đó là nơi duy nhất mà lão không thể tìm thấy tôi, chỉ có cách đó tôi mới được an toàn...

Tae Sun không nói gì và Min Jae cũng vậy, cậu chỉ ngồi yên chỉ cô dán từng miếng băng lên tay, chân và trán mình....

-Min Jae à...

-Gì ?

-Cậu ghét tôi lắm đúng không ?

-Cũng không hẳn...

-Đừng ghét tôi nhé.

-.....

-Tôi xin lỗi vì đã nói rằng cậu là bạn gái tôi, cũng xin lỗi vì đã hôn cậu, đối xử thô bạo với cậu.Nhưng...xin cậu đừng ghét tôi...có được không ?

.....

Mọi thứ rồi cũng sẽ thay đổi, cây non rồi cũng sẽ lớn, lá rồi cũng sẽ rụng, đôi chân rồi cũng sẽ bước, đôi mắt rồi cũng sẽ nhìn, bàn tay rồi cũng sẽ nắm, tất cả chỉ còn chờ đợi...chờ đợi một trái tim thay đổi...

13. Chương 13: Quá Khứ-tình Yêu-ngĩa Tình

-Các con, đây là Lee Joon, cậu ấy sẽ trở thành một thành viên của gia đình chúng ta.

Vị sơ già đưa cậu bé vào một căn phòng rộng trong cô nhi viện, nơi có rất nhiều bạn nhỏ giống cậu. Mọi đứa trẻ đổ dồn những cặp mắt khó hiểu về phía cậu bé.Có lẽ một phần vì vẻ khôi ngô của cậu bé hay vì vẻ cô độc trên gương mặt thiên thần kia. Vị sơ đi khuất, để lại cậu bé với những người bạn mới.

-Này, lính mới. Mày bao nhiêu tuổi-Một tên lớn đầu tiên lại gần phía Lee Joon, cậu ta hếch mắt lên tỏ vẻ ra uy vì cậu ta là đứa lớn nhất trong đám.

-5 tuổi ạ.-Joon nói lí nhí, có lẽ vì cậu nhóc vẫn còn rụt rè.

-Đừng nói dối tao, mày bé tí thế kia, trông yếu ròn, 4 tuổi non còn được chứ 5 tuổi thì tao không tin. Bố ***** chết hay bỏ rơi mày ?

-Không, mẹ em sẽ về đây đón em, mẹ chỉ để em ở đây vài ngày thôi.-Joon phản kháng một cách kịch liệt.

-Mày nghĩ ***** đưa mày đi giữ trẻ chắc, những đứa trẻ vào đây tức là đã bị cha mẹ ruồng bỏ, xã hội ruồng bỏ. Chỉ là những con chó sống qua ngày ở cái chõng chung này. Đừng có mơ mà ***** quay lại đón mày, tất cả chỉ là những lời nói đáng quăng vào thùng rác.

-Mẹ em nhất định sẽ quay lại đón em. Mẹ em đã hứa như thế.

-Mày vẫn tin vào cái lời nói rác rưởi ấy sao ? Hahahah. Thằng đàn độn kia, mày cứ nghĩ như vậy đi, rồi mày sẽ trở thành thằng cô độc.

.....

(Joon của mẹ, ngoan ngoãn ở lại đây nhé, mẹ đi công việc sẽ sớm về với con)-Câu nói ấy như ghim chặt vào lòng cậu bé như một mầm cây, và cậu bé như một thứ vật ký sinh bám vào nó mà sống.

.....

Trong lúc những đứa trẻ nô nghịch cười nói vui vẻ để quên đi cái quá khứ bị ruồng bỏ thì ở góc vườn đằng kia, nơi bị che khuất bởi những tán cây rậm rạp.....- Joon của mẹ, mẹ yêu con....-Joon của mẹ, mẹ yêu con....Con gấu bông nhỏ bé phát ra âm thanh ngọt ngào như giọng đường mật của người mẹ. Cậu bé ẩn rồi lại ẩn để được vơi đi phần nào nỗi nhớ mẹ...

-Nhớ mẹ à ?

Joon quay qua bên cạnh, một cô nhóc đã ngồi ở đó từ bao giờ, một cô nhóc tóc thắt bím và mặc một bộ đồ cũ kỹ.

-Nhớ cũng chẳng ích gì đâu, nhớ càng nhiều thì cậu sẽ càng tổn thương nhiều.

-Cậu biết gì mà nói, cậu đâu phải là tôi.

-3 năm 4 tháng 18 ngày.....

Cậu bé ngơ ngác nhìn cô bé.

-Tôi đã đợi người đàn bà nhẵn tâm đó 3 năm 4 tháng 18 ngày, lúc mới đến đây, tôi cũng như cậu, cũng ngồi một mình, cũng mong ngóng, chờ đợi, rồi tuyệt vọng, chán nản.

Cậu bé xịu mặt xuống, tia hi vọng trong mắt cậu bị mờ dần bởi những lời nói của cô bé.

-Nhưng...biết đâu mẹ cậu lại khác. Thôi, chúng ta làm bạn của nhau cũng được, tôi hơn cậu 4 tuổi, vì vậy tôi sẽ là chị và chị sẽ bảo vệ cho cậu.

Lời nói của một bà chị nhóc con như đi vào lòng cậu bé, trên đời này ngoài mẹ ra có lẽ chị là người đầu tiên quan tâm đến cậu. Hai người dần trở nên thân thiết, chị tuy là con gái nhưng mạnh mẽ và gan dạ không kém gì lũ con trai. Chỉ có Joon là luôn núp sau bóng chị, chờ chị bảo vệ che chở. Joon coi chị như chị ruột của mình, nhất nhất điều gì cũng nghe lời chị một cách tuyệt đối, đối với cậu bé chị là mẹ, là chị, là bạn, là tình nghĩa và cũng là tình yêu đầu tiên của cậu.

Nhiều năm trôi qua, biết bao nhiêu chuyện xảy ra gần bó hai đứa trẻ không thể tách rời, Joon giờ đã là một cậu nhóc 12 tuổi lanh lợi và cứng cáp hơn nhưng vẫn không giấu được vẻ thư sinh mảnh mai yếu ớt. Còn chị, 16 tuổi, chị như một bông hoa nở rộ đầy hương sắc, gương mặt sắc sảo, danh quánh, công thêm tính cách đầy cá tính, cũng chính vì thế mà cậu bé đã thầm yêu chị suốt những năm tháng hai người bên cạnh nhau.

Cái gì đến rồi cũng phải đến, cuộc vui nào cũng phải đến lúc tàn, tình bạn nào cũng phải đến phút chia ly để tìm cho nhau một con đường mới. Chiếc xe hơi sang trọng đỗ trước cổng cô nhi viện, một đám đàn ông trong bộ vest sang trọng đang dắt tay Joo...phải....Joon được một gia đình giàu có nhận nuôi. Dắt tay cậu bé lên chiếc xe sang trọng, ngoái lại nhìn, ở một góc khuất sau bức tường lớn, chị đang đứng đưa ánh mắt nhìn theo chiếc xe đang lăn bánh chậm chậm, ánh mắt hai người như dành cho nhau, những ánh mắt biết nói....-Chị à, hãy chờ em, em nhất định sẽ quay lại đón chị....Cô bé gật đầu chấp nhận chờ đợi cậu bé, chờ đợi một ngày hoàng tử sẽ tới là đeo chiếc giày thủy tinh vào chân Lọ Lem....

Năm tháng lại trôi qua, biết bao nhiêu mùa thu, mùa đông trôi qua, chị vẫn cố gắng đợi, cố gắng chờ đợi trong vô vọng.....

.....

Năm tháng trôi qua, giờ đây cậu bé đã thay đổi nhiều, vẫn đáng vẻ thư sinh, mảnh mai ấy nhưng giờ đây Joon đã trở thành một cậu nhóc giỏi giang, ưu tú.....

.....
Không quên lời hứa và quay trở lại cô nhi viện để thực hiện lời hứa.....nhưng có lẽ vì thời gian quá lâu, chính xác hơn là 3 năm....3 năm là quãng thời gian để làm đứt sợi giây tình bạn, tình nghĩa, và cả tình yêu.....tất cả đã chìm vào dĩ vãng và bị cắt bởi chiếc kéo thù hận.....

14. Chương 14: Đừng Đi, Đừng Đi Cho Đến Khi Tôi Ngủ Say...

Đã hai tuần rồi Min Jae không nhìn thấy mặt Joo Won....có lẽ việc chuẩn bị cho album sắp tới khiến cậu bận rộn nên không có thời gian đến trường...đài báo vẫn quảng bá mạnh mẽ hình ảnh của cậu...Cầm tờ báo trên tay mà Min Jae ngán ngẩm....một tờ báo mỏng quẹt mà phần quảng bá cho Joo Won chiếm đến 4 trang.....

-Nổi tiếng thích thật....-Min Jae ngửa đầu ra phía sau hét lớn...

-Lâu rồi không gặp...

Giọng nói quen thuộc phá vỡ không gian yên tĩnh của Min Jae....người đó không phải ai khác ngoài Joo Won...

-Cậu đi học rồi à ?

-Ừ.

-Đạo này chắc cậu bận lắm. Mặt mày xanh xao thế kia, chắc lại ngủ không đủ giấc công thêm không ăn được chứ gì ?

-Ừ.Cuối tháng album mới sẽ phát hành.

-Cuối tháng có một cuộc thi sát hạch đấy, cậu bận như thế...liệu có theo kịp không ?

-Cũng không biết, nửa tháng rồi không đi học, cũng chẳng có thời gian động đến sách vở...

-Tôi làm gia sư cho cậu nhé...

-.....

-Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó, chỉ là muốn trả ơn cậu vì đã gia sư cho tôi thôi.

-Cậu muốn gia sư cho tôi kiểu gì ? Tôi cũng chiều.

-Gia sư cho tôi không dễ đâu.

-Tôi sẽ làm được.

-Cậu hứa.

-Quân tử nhất ngôn, nói rồi không rút lại.

Joo Won cười mỉm rồi rút trong túi áo ra chiếc điện thoại, cậu rà soát lại lịch làm việc của mình và thông báo lại cho Min Jae...

-Bắt đầu từ tuần này tôi sẽ phải xuất hiện trước công chúng để quảng bá cho album mới. 6h30- 8h make up và chọn trang phục, 8h30-16h30 sẽ làm việc tại phòng thu, 17h- 20h30 sẽ học vũ đạo, 21h-23h trả lời phỏng vấn với các nhà báo và đài truyền hình....Haiz...xem ra chúng ta chỉ còn 2 tiếng mỗi ngày để học.Cậu nên chuẩn bị quần áo, sách vở dọn sang nhà tôi, từ giờ cho đến cuối tháng có lẽ cậu sẽ phải xa mẹ cậu đó.

Nói một hồi rồi Joo Won đứng dậy đi thẳng mặc cho Min Jae ngồi đó không hiểu chuyện gì đang xảy ra và cũng dần dần hối hận vì những gì mình đã hứa....

Căn phòng hòa nhạc rộng rãi, chỉ có 2 người đang im lặng lắng nghe, vẫn dáng vẻ đó, dáng vẻ đăm chiêu và đắm chìm vào điệu nhạc ngân ngất êm dịu....Như một thói quen của một người chơi nhạc thiên tài, các

ngón tay đưa theo tiếng nhạc gõ nhẹ trên đầu gối....cloc...cloc...cloc.... Cảm nhận giai điệu nhẹ như gõ trên những phím đen và trắng, nốt trầm và bổng, âm sắc êm dịu, nhẹ nhàng như một thiên thần đang dần chìm vào chốn địa đàng tràn ngập những âm thanh tinh khiết.

-Chăm chú nghe nhạc đi cô nhóc, vì cái nhìn của cậu mà tôi đã đoán sai 5 nốt nhạc rồi đó.

Min Jae giật mình thu ánh mắt về đằng trước.

-Học của cậu là thế này ah ?

-Lúc này xem vở ghi chép của cậu cũng hiểu chút ít, lát nữa trước khi đi ngủ làm vài bài tập là ổn thôi.

-Nếu như vậy thì thà cậu cứ mượn vở ghi chép của tôi về mà học, hà cứ gì phải bắt tôi tới nhà cậu ở ?

-Cậu đừng quên tôi là ân nhân của cậu, đã cứu cậu môn ngôn ngữ Maya đấy, và đây cũng là lời hứa của cậu, tôi chỉ dựa trên nguyên tắc mà làm thôi.

-Thôi, không cãi nhau với cậu nữa....cứ nghe nhạc của cậu đi, tôi đi ngủ trước, lát nữa mà có chỗ nào không hiểu đừng có mà đánh thức tôi dậy đó.

-Biết rồi, ngủ ngon. -Joo Won đưa tay lên xoa đầu cô bé và không quên nở một nụ cười dịu dàng....

Lòng cô bé lại xao xuyến, ánh mắt bối rối cùng đôi gò má ửng hồng không thể che giấu vào đâu được.

Căn nhà yên ắng, chỉ nghe thấy âm thanh khe khẽ phát ra từ bản nhạc trong phòng Joo Won. Sau khi Joo Won bước vào phòng ngủ, toàn bộ người hầu trong căn nhà kể cả quản gia đều phải ra về hết, không ai được phép ở lại nơi đây, và công việc sẽ được bắt đầu vào lúc 7h30 sáng khi cậu chủ của họ đã tới trường, đó là quy tắc duy nhất do Joo Won đặt ra. Không ai biết vì sao cậu ấy làm như vậy, mọi người chỉ biết cúi đầu làm theo cậu chủ kỳ lạ của mình mà thôi.

3 giờ sáng, vẫn không ngủ được, Min Jae lăn qua lăn lại trên chiếc giường êm ái rộng rãi, tiếng nhạc vẫn phát ra từ phòng Joo Won, có lẽ cậu ta phải nghe nhạc suốt đêm mới có thể ngủ được....Đột nhiên có tiếng động mạnh dưới bếp khiến Min Jae giật mình, men theo tiếng động xuống bếp, cảnh tượng trong mắt Min Jae lúc này thật ngoài sức tưởng tượng của cô, Joo Won nằm đó, bên cạnh là một vũng máu, hơi thở dồn dập yếu ớt...

-Won ah !!!!

Min Jae chạy lại đỡ Joo Won dậy, máu từ khóe miệng chảy ra đỏ au....

-Min Jae ah !!!Lọ thuốc trên bàn, lấy cho tôi....mau lên...

Min Jae hoảng hốt với lấy lọ thuốc trên bàn, bàn tay Joo Won run run đỡ lấy cổ nước từ tay Min Jae..

-Để tôi đưa cậu đi bệnh viện.

Joo Won nắm chặt lấy tay Min Jae như muốn níu giữ cô...

-Không cần, đỡ tôi về phòng của cậu, đừng gọi ai cả..

-Nhưng...cậu...

-Không sao nữa rồi...nghe lời tôi, dìu tôi về phòng cậu là được....

Đặt Joo Won nằm xuống giường đắp chăn cho cậu cẩn thận....gương mặt tiêu tụy nhợt nhạt của Joo Won khiến Min Jae lo sợ...

-Có thật là không sao không ?

-Không sao.

-Nhưng cậu đã nôn ra máu.

-Lâu rồi không được ăn, nên xuất hiện hiện tượng suất huyết nhẹ, uống thuốc vào là không sao nữa...

-Không có cách nào để khắc phục bệnh này sao ?

-Căn bản cầu bệnh là dạ dày sẽ tiết ra chất để chống lại thứ ta ăn vào, tôi không thể ăn thứ gì quá nhiều lần...

-Tôi sẽ tìm ra món cậu chưa ăn bao giờ, cứ nghỉ ngơi đi.

-Đừng đi đâu cả...-Joo Won giữ chặt lấy tay Min Jae...

-Đừng đi đâu cho đến khi tôi ngủ say, xin cậu đấy...

Min Jae ngồi lại cạnh giường để Joo Won ngủ dễ hơn, bàn tay Joo Won vẫn nắm chặt lấy vạt áo Min Jae, như một đứa trẻ sợ một mình, luôn muốn mẹ ở bên...

-Cậu hát đi.

-Hả...

-Hát đi...

-Sao tự nhiên lại hát. ?

-Không có nhạc tôi không ngủ được...

-Tôi không biết hát...

-Tôi không cười đâu, cứ hát đi....

-Không đời nào....

-AAAA-Joo Won quăn người lại, nét mặt nhăn nhó đến khó coi..

-Đây đây tôi hát....

Min Jae hắng giọng lấy hơi.....

.....

Giờ đây em rất khó chịu...

Trái tim rất đau,...nó đau khi nhìn thấy anh.

Nước mắt em tuôn rơi, tuôn rơi khi nhớ anh.

Muốn bảo vệ anh,...nhưng lại lặng lẽ nhìn anh ra đi vào phút cuối.

Nhớ anh đến phát điên...trái tim chỉ biết đau....

Nhưng anh đã không còn trên cõi đời này...

Không còn bên em,..khiến trái tim em loạn nhịp khi anh nói lời yêu...

Em yêu anh,...yêu anh rất nhiều....

Tiếng hát nhẹ nhàng em ái đưa Joo Won chìm dần vào giấc ngủ....

15. Chương 15: Tình Yêu Hay Thương Hại ?

Cả đêm Min Jae không hề chớp mắt, cứ nghĩ đến cảnh Joo Won nằm cạnh vũng máu là Min Jae lại giật mình thom thóp...chốc chốc lại quay sang nhìn Joo Won để chắc chắn rằng không có chuyện gì xảy ra thêm nữa...

Joo Won đã ngủ say, dáng ngủ bình yên như mây vậy, một đám mây nhỏ, xanh xao và yếu ớt...Gạt nhẹ mái tóc để lộ ra mắt và trán, Min Jae như bị đắm chìm trong gương mặt thiên thần của con người đang nằm kia, chiếc cằm hơi dài và nhọn khiến cho gương mặt dài và thon hơn, sống mũi không thẳng, nó nhô cao hơn ở

phần giữa khiến chiếc mũi cao hơn và nhỏ hơn, đuôi mắt dài và cong hình bán nguyệt, mái tóc nhuộm hung càng khiến gương mặt rạng ngời hơn....

-Mẹ.....

Tiếng gọi nhỏ nhẹ trong cơn mơ khiến Min Jae ngạc nhiên, cô chợt nhớ ra rằng đã có lần Yunhee nói với cô Joo Won chỉ được gia tộc Kim nhận nuôi, cũng chưa bao giờ nghe thấy Joo Won nhắc đến người thân nào cả....Nhưng sao trong tiếng gọi mẹ thật thanh đó lại khiến người khác đau lòng, giống như một đứa trẻ lạc mẹ cất tiếng gọi trong vô vọng.....

Thức dậy trong tình trạng mệt mỏi, Joo Won bước từng bước chân nặng nhọc xuống bếp, một mùi thơm thoảng qua cánh mũi, Min Jae đang tất bật chuẩn bị bữa sáng, trên bàn giờ đây bày la liệt là món ăn, món nào món ấy đều là lần đầu Joo Won nhìn thấy....

-Cậu làm gì vậy ?

-Tỉnh rồi à ? Rửa mặt đi rồi ăn sáng.-Min Jae nói bằng giọng hứng khởi.

Sau khi rửa mặt, Joo Won ngồi vào bàn, trước mặt cậu lúc này là rất nhiều món cháo khác nhau, đủ màu sắc, mùi vị....

-Sao cậu nấu nhiều vậy ?

-Tôi không biết cậu có thể ăn được loại nào, nên nấu mỗi loại một ít, cậu ăn được loại nào thì ăn.Vì dạ dày cậu sẽ sản sinh ra chất kháng dinh dưỡng nên tôi nấu cháo với vài loại ngũ cốc, chúng rất ít dinh dưỡng nên chắc sẽ không sao... Ở đây có cháo bí đỏ, cháo mạch, cháo đậu đỏ, cháo trắng, cháo tương,....

-Sao lại tốt với tôi như vậy ?

Câu hỏi của Joo Won khiến Min Jae khó xử, chính bản thân cô cũng không hiểu vì sao mình lại làm tất cả những việc mà cô chưa từng làm, từ trước đến nay, cô chưa từng nấu cho ai ăn ngoài mẹ, cũng chưa từng thức ăn chăm sóc cho ai ngoài mẹ, cũng chưa từng lo sợ cho ai ngoài mẹ...Vậy mà giờ đây vì cái gì mà cô đã phá vỡ nguyên tắc do chính bản thân đặt ra ?.....Mọi thứ mờ mịt, không thể giải thích được....

-Không biết....cậu mau ăn đi...tôi tới trường đây...-Có lẽ giờ đây cô chỉ còn cách lảng tránh ánh mắt Joo Won.Vợ lấy balo, Min Jae bước vội về phía cửa.

.....

Tại trường học....

-Này !!! Cậu đang làm gì vậy ?-Tae Sun đặt hộp sữa trước mặt Min Jae rồi nhìn chăm chăm vào mặt cô thắc mắc.

-Không thấy sao ? Tôi đang chép bài.

-Chuyện lạ, dạo này cậu lạ lắm, từ trước tới nay tôi đâu thấy cậu ghi chép cẩn thận như vậy bao giờ đâu, ngay cả chép bài cho tôi cũng chỉ được vài dòng qua loa.

-Joo Won bận chuẩn bị cho album mới nên không đi học được, tôi chép bài cẩn thận để khi cậu ấy đọc lại có thể hiểu được rõ hơn, như thế thì cậu ấy mới đạt thành tích cao trong kỳ thi cuối tháng được.

-Cậu đang lo lắng cho Won đấy ah ?

-Tất nhiên, cậu ta là bạn tôi mà.

-THẾ CÒN TÔI THÌ SAO ?

-Làm cái gì vậy ? giật cả mình.

-SAO LÚC NÀO CẬU CŨNG LẠNH LÙNG VỚI TÔI, CÒN VỚI WON THÌ LẠI DỊU DÀNG VÀ QUAN TÂM...TẠI SAO CHỨ ?

-Sao, sao cậu lại quát lên như thế ? Hai cậu hoàn toàn khác nhau, sao cậu lại so sánh như thế ?

-Khác nhau ở điểm nào ? Ở điểm nào chứ ? Hay là ở điểm cậu ghét tôi và cậu yêu Joo Won ?

‘Yêu’....Cái cảm giác quan tâm, lo lắng, sợ hãi, của cô đối với Joo Won là yêu ư ? Chưa từng nghĩ qua đến chữ yêu....Cô yêu Joo Won vì cái gì chứ ? Vì cậu ta đẹp, hay vì cậu ta giàu ? Không phải, cô không phải loại người vì những thứ đó mà rung động..Hay vì cậu ta tài giỏi ? Cô cũng đâu có thua kém cậu ta vì điểm đó....Không....hay vì sự yếu ớt của cậu ta ?....Nếu vì điều đó...thì đó không phải tình yêu, nó là lòng thương người..chỉ là lòng thương người mà thôi...

-Không...tôi không yêu Joo Won....

-Vậy vì sao lại đối xử tốt với cậu ta ??? Vì sao ?

-Vì cậu ta đáng thương, tôi chỉ thương hại cậu ta,...chỉ thế thôi....

-Thương hại ư ?

CHOANG.....-Tiếng đồ vật rơi từ phía cửa lớp....không phải ai khác, Joo Won đang đứng đó, nhìn chông chênh về phía Min Jae.

-Thương hại....Cậu đang thương hại tôi....

-Joo Won à.....-Min Jae tiến lại phía Joo Won...

-Đứng yên ở đó, đừng mang cái thân xác bốc mùi thương hại của cậu lại gần tôi...cảm ơn sự thương hại của cậu...

Nói rồi Joo Won bước nhanh ra khỏi phòng học, hộp cháo của Min Jae chuẩn bị lúc sáng đổ lênh láng ra lớp, chai sữa ngô Joo Won chuẩn bị cho cô cũng vỡ nát...Toan chạy thoe giải thích cho Joo Won hiểu nhưng cánh tay vững chắc của Tae Sun đã giữ cô lại...

-Bỏ ra...

-Nếu tôi buông tay ra, cậu sẽ chạy đến bên Joo Won phải không ?

-.....

-Bây giờ...cậu hãy chứng minh tình cảm cậu dành cho cậu ta chỉ là lòng thương hại đi....hãy chứng minh cho tôi thấy....

-Cậu là gì mà tôi phải chứng minh cho cậu thấy chứ ? cậu là gì mà dám giữ tay tôi lại ? Tôi tưởng cậu đã thay đổi, đã tốt hơn, nhưng tôi đã nhầm, cậu mãi mãi chỉ là một tên gàn dở ích kỷ, độc đoán mà thôi, giờ thì buông tay tôi ra khi tôi còn coi cậu là một người bạn....

Cánh tay buông lơi cũng là lúc nước mắt rơi xuống, nước mắt rơi khi thấy sự thất vọng trong đáy mắt Joo Won, nước mắt tuôn rơi vì những lời nói thiếu suy nghĩ, nước mắt tuôn rơi ột tình yêu chưa kịp bắt đầu đã lụi tắt...

16. Chương 16: Em Có Rất Nhiều Tiền...em Sẽ Nuôi Chị...

Ánh đèn xanh đỏ , tiếng nhạc xập xình trong vũ trường vào bậc nhất Seoul, nơi đây những con người trụy lạc đang điên đảo trong vũ điệu điên dại. Ở bên góc quầy bên trái, một gương mặt người con trai quen thuộc đang nâng từng cốc rượu mạnh và dốc cạn xuống cuống họng khô rát....Xoay xoay chiếc cốc bên cạnh mấy viên thuốc....ánh mắt đờm buồn ẩn hiện qua mái tóc hung, làn da trắng đáng người mảnh khảnh thu hút biết bao ánh nhìn của các cô gái có mặt trong vũ trường xa xỉ....

-Oppa...sao lại chỉ có một mình vậy ? cần em tiếp rượu anh không ?

-Đi đi...-Cậu vẫn uống, gương mặt lạnh giá đến đáng sợ.

-Thôi nào, anh đẹp trai như vậy mà không có bạn rượu, không thấy buồn sao ?-Cô gái mặc chiếc váy màu đỏ ngắn ngồi vắt vẻo bên cạnh cậu, chiếc váy được kéo lên qua đùi để lộ ra cặp chân dài trắng nõn, chiếc áo được thiết kế gợi cảm khéo léo làm lộ ra phần ngực căng tròn đầy.

-Cô muốn gì ?

-Em chỉ muốn chúng a được vui vẻ mà thôi.

-Vui vẻ...cô thực sự muốn tôi vui ?

-Tất nhiên, anh thích gì, em cũng chiều....

-Có thật là cô sẽ làm mọi thứ để tôi vui không ?

-Anh muốn gì nào ? Anh yêu...

Cậu nỡ một nụ cười chua chát rồi quàng tay lên vai cô gái, bước đi mất hút trong dòng người đang điên cuồng trong vũ điệu hoang dại...

Góc cuối của hành lang tối phía sau vũ trường, một đôi nam nữ đang quấn lấy nhau, trao nhau những nụ hôn nồng cháy, cô gái mặc chiếc váy ngắn màu đỏ ôm lấy cổ chàng trai tóc hung, chàng đưa tay lên đùi cô rồi nhẹ nhàng luồn vào trong váy....

Một bàn tay giữ lấy tay cậu, ngăn không cho nó tiến vào sâu hơn nữa...Quay người ra bên cạnh....

Là chị, chị đang cầm tay cậu và lôi cậu đi trước sự ngạc nhiên của cô gái váy đỏ.....

Chị đang cầm tay cậu, người mà cậu luôn luôn coi trọng, từ khi gặp chị ở cô nhi viện cho tới khi xa chị tới nhà họ Kim.

-Này !- Chị đưa chị cậu một cốc nước lạnh.

-Đã tỉnh táo hơn chưa ?-Chị ngồi xuống bên cạnh cậu.

-Uhm...

-Từ trước tới này cậu đâu có uống nhiều như vậy ? Mà cô gái đó là ai ? Cậu định làm gì với cô ấy ?

-Chị ghen sao ? Không phải lo đâu chỉ là chơi bời thôi....

-Bọn thằng Bong nói là dạo này cậu hay đi với con nhỏ nào ở trường, dạo này cũng ít đến chỗ chị, cậu đang bận sao ?

-Từ giờ mẹ sẽ thường xuyên đến, thời gian qua bà chuẩn bị cho album mới thôi, nhỏ đó chỉ thấy thú vị nên chơi chút thôi,.....

-Ai cậu cũng nói là chơi bời, vậy đâu mới là thật lòng ?....Joo Won của chị đẹp trai thế này thì chỉ cần muốn là có biết bao nhiêu cô theo gót...-Chị vừa nói vừa xoa đầu Joo Won như ngày nào, lúc nào chị cũng ân cần và quan tâm cậu như với một đứa em trai vậy...nhưng cậu lại không muốn như thế, từ trước đến nay cậu luôn coi chị là người con gái, một người con gái đẹp mà cậu luôn thầm lặng bảo vệ.

Cậu cầm lấy tay chị, ngăn không cho chị vuốt ve mái tóc cậu, ánh mắt như xoáy sâu vào tâm can chị khiến chị ngượng ngùng....

-Chị thật sự muốn biết đâu là thật lòng sao ? – Con người hiền lành và dịu dàng của Joo Won thường ngày biến mất, thay vào đó là một Joo Won đầy nam tính và có phần chảnh hoa, cậu tiến sát hơn tới gương mặt chị, đôi mắt khẽ nhắm rồi lại mở tạo cảm giác lồi cuồn kỳ lạ....

-Cậu say quá rồi.-Chị nói với vẻ mặt đầy bình tĩnh...

Cậu buông tay chị ra, đứng dậy tiến về phía cửa sổ. Mọi vật về đêm thật lung linh huyền ảo đẹp đến vô cùng nhưng trong những ngõ tối, góc khuất của nó luôn ẩn chứa những mối nguy hiểm, những cảm bầy tàn ác và cay nghiệt nhất, đúng như vẻ bề ngoài của cậu, với mọi người cậu luôn là một hoàng tử Kim Joo Won hào hoa phong nhã, dịu dàng và thánh thiện....nhưng sau vẻ đẹp hào nhoáng đó con người thật của cậu....đến ngay cả cậu còn không hiểu nổi nó, một chàng trai si tình, điên cuồng vì một cô gái...vì cô gái ấy cậu có thể làm tất cả....cậu tập thích nghi với môi trường sống của chị, chị là một dóa hoa trong giới siêu mẫu, cậu đã tập uống rượu, đua xe, đi bar, vũ trường,....tất cả chỉ để hòa nhập được với cuộc sống của chị, để bảo vệ chị khỏi những con sói háo sắc khát máu....

Mãi mê với dòng suy nghĩ của mình mà quên mất chị đang đứng đằng sau, chị nhẹ nhàng vòng tay qua eo cậu, hơi thở nhẹ khiến lưng áo cậu phập phồng, hơi thở đều nhưng có chút mệt nhọc...

-Chị mệt lắm không ?

-Uhm...chỉ cần cậu ở bên cạnh chị là được.

-Đừng làm nghề này nữa, em sẽ nuôi chị,....

Chị xiết chặt tay hơn, chị ôm chặt lấy cậu từ đằng sau như thể chị sợ cậu sẽ vụt mất trước mặt chị...

-Cậu tưởng chị không muốn sao ? Để được như ngày hôm nay chị đã phải trải qua biết bao gian khổ, bao nhiêu nhọc nhằn, trước khi gặp lại cậu, cậu biết rằng chị đã sống một cuộc sống như thế nào.....Đau đớn cả về thể xác lẫn tinh thần,....

-Vì thế em mới bảo là chị đừng làm nữa, em sẽ nuôi chị, em có rất nhiều tiền, em sẽ nuôi chị...

Cậu quay lưng lại, nắm lấy đôi bờ vai gầy của chị, nó run run lên theo từng dòng nước mắt mặn chát của chị...

-Chị biết...nhưng xin cậu đừng nói như thế, những lời nói giống như những gã đàn ông khác khi muốn qua đêm với chị vậy...họ hứa cho chị tiền, cho chị địa vị...chỉ để được một đêm với Shin HeeKyung này...

-Em biết, em xin lỗi,....đừng khóc, đừng khóc nữa...HeeKyung....-Cậu ôm chị vào lòng.

-Chị biết cậu yêu chị.....nhưng chị không xứng với cậu, chị không còn là chị của trước kia, không còn là HeeKyung trong sáng của cậu nữa, chị không còn là người con gái của riêng cậu nữa....

-Em biết.....em biết...đừng nói nữa, điều đó không quan trọng, em hiểu tất cả....

Cậu lấy tay lau đi những giọt nước mắt đang lăn dài trên gương mặt chị. Nước mắt chị không ngừng rơi, từng giọt đau đớn tủi nhục lăn dài trên bàn tay cậu, người con gái cậu yêu đang khóc, những giọt nước mặn chát ấy càng làm cậu cảm thấy mình đáng trách, giá như ngày đó cậu tới đón chị sớm hơn thì chị sẽ không phải rơi vào sự tủi nhục như ngày hôm nay...Cậu càng trách bản thân mình bao nhiêu, thì cậu càng thương chị bấy nhiêu....

17. Chương 17: Đó Không Phải Là Lòng Thương Hại....

Tại lớp học....

Giờ giải lao....

-Cậu vẫn chép bài cho hần sao ?

-Liên quan gì tới cậu...

-Lòng thương hại của cậu cũng có thừa nhĩ....

-.....

-Đừng chép nữa....

-Tôi bảo đừng chép nữa...

Min Jae không hề để ý đến thái độ của Tae Sun vẫn cặm cụi chép lại bài một cách cẩn thận. Đột nhiên Tae Sun giằng lấy quyển vở trên bàn Min Jae rồi ném nó qua cửa sổ....Min Jae ngạc nhiên không hiểu chuyện gì xảy ra, tất cả xảy ra chỉ trong chớp mắt.

-CẬU LÀM CÁI GÌ THẾ ? Xuống dưới và nhặt nó về cho tôi.

-Không...

-Đi nhặt về mau...

-Không...Tôi không muốn cậu chép bài cho hần...

-Tôi chép bài cho ai, làm gì thì liên quan gì đến cậu chứ ? Cậu là cái gì của tôi mà dám can thiệp vào cuộc sống của tôi, cậu là cái gì chứ, là cái gì mà dám khiến tôi giận giữ, dám cướp đi tình bạn của tôi, làm cuộc sống của tôi đảo lộn hết taatss cả...cậu là gì ? là cái gì chứ ? Đồ tồi, đồ xấu xa....

-Tại sao lại phải thương hại hần ? Tại sao cậu cứ quan tâm đến hần để tôi phải điên lên.-Tae Sun tức giận quát ầm lên.

Min Jae khóc nức nở nhìn Tae Sun bằng ánh mắt oán hận...

-Vậy tôi nói cho cậu biết, tôi đối với Joo Won không phải là lòng thương hại....Còn đối với cậu ngay cả lòng thương hại tôi cũng sẽ không dành cho cậu...Trường rằng cậu đã thay đổi...nhưng tôi đã nhầm....

Đẩy Tae Sun ra Min Jae phóng thẳng ra khỏi cửa lớp để lại không khí ngột ngạt nơi lớp học, vài người ngồi trong lớp chứng kiến toàn bộ sự việc cũng kéo hết ra ngoài, chỉ còn lại Tae Sun trong lớp lúc này, bàng hoàng trước những gì Min Jae nói, một cảm giác khó chịu dâng lên trong lòng.

Min Jae chạy xuống tầng một nhặt quyển vở, nó bị ướt và nhàu nát vì rơi vào vũng nước, những dòng chữ ngay ngắn sạch sẽ giờ đây ướt đẫm nước nhòe hết....Lật từng trang vở mà nước mắt Min Jae không ngừng rơi từ trước đến nay chưa bao giờ Min Jae khóc nhiều đến thế, khi chứng kiến cảnh ba đánh mẹ Min Jae không hề khóc, vậy mà giờ đây vì cái gì mà nước mắt không ngừng rơi....vì quyển vở bị hỏng hay vì sự tức giận vô cớ của Tae Sun....hay vì những lời nói khiến Joo Won bị tổn thương....Ở ngôi trường này ngoài Yunhee ra cô chỉ có Joo Won là bạn, chỉ có Joo Won mới nở nụ cười thân thiện và thuần khiết với cô, vậy mà chỉ vì một câu nói...cô đã đánh mất đi tình bạn ấy...Nước mắt cứ rơi, rơi mà không thể ngăn lại được lòng cứ đau, đau mà không thể xoa dịu.....cảm giác đó là gì ? Đó có phải là yêu không ???

18. Chương 18: Nụ Hôn Khó Hiểu ?

Một buổi sáng mùa thu nhẹ nhàng được bắt đầu bằng một bữa sáng với trứng và canh Kimchi, chị đã chuẩn bị cho cậu, một chén cơm nóng hổi, những khoanh trứng vàng ươm bóc khỏi nghi ngút...Trong chị nhỏ bé trong chiếc áo của cậu, chiếc quần ngắn để lộ ra đôi chân trần dài gọt cảm. Chị ngồi đối diện với cậu, gấp cho cậu một miếng trứng ngon lành, lúc này đây trông chị thật giống một người vợ đang chăm chút cho chồng mình, nụ cười đẹp như thiên thần, ánh sáng từ cửa sổ hắt qua khung kính càng làm cho chị đẹp hơn, so với lớp trang điểm sắc sảo trên sàn diễn....lúc này đây khi không trang điểm chị càng đẹp hơn, đôi gò má màu hồng phấn nhẹ nhàng hòa cùng vẻ đẹp đầy đặn của đôi môi, mái tóc hơi xoăn buông hờ hững trên đôi vai gầy đầy quyến rũ....Cậu mãi mê nhìn ngắm thiên thần của mình mà không biết rằng bát cơm của cậu đã đầy ắp thức ăn...

-Won ah, sao cậu không ăn đi, ăn đi khi còn nóng chứ.

Cậu nhìn xuống bát cơm ngon lành mà nâng muống lên, đưa một miếng cơm to vào miệng, cảm nhận vị ngọt của tinh bột tan trên đầu lưỡi và trôi xuống cổ họng, đã lâu rồi cậu không ăn cơm, mùi vị của thứ hạt rằng ngần này thật kỳ lạ, một mùi vị của gia đình, ấm nồng và thanh bình. Đưa muống thứ hai lên miệng, lần này kèm thêm một miếng trứng, vị thơm ngọt của cơm hòa cùng trứng rán bơ, nhẹ nhàng lạo xạo trong miệng rồi cũng nhẹ nhàng đi xuống dạ dày....Nhưng chỉ được hai miếng, bụng cậu bắt đầu đau và có cảm giác buồn nôn....Cậu nhìn sang chị, gương mặt chị vẫn đẹp như thế, vẫn háo hức chờ một lời khen từ cậu,...nhưng ngay lúc này đây, cậu cần nôn ra mọi thứ trước khi dạ dày lại chảy máu....Nhưng cậu không thể để chị biết về bệnh tình của mình, chị sẽ lo lắng và khổ sở hơn....giả như thời gian có thể dừng lại lúc này để cậu có đủ thời gian chạy vào nhà vệ sinh, bụng bắt đầu quặn lại, cảm giác nôn nao, chao đảo xuất hiện....cậu phải làm gì lúc này đây.... ?

DING !!!!!DONG !!!!!.....

Chiếc chuông cửa đã cứu cậu, cũng như người đứng ngoài cửa kia đã cứu cậu, chị vội vàng chạy ra cửa, chưa đến 8h sáng nên trong nhà cậu không có bất cứ người làm nào, đó là quy định, và cũng chính cái quy định đó đã cứu cậu lần này.....

Nhưng

.....

Có nhiều lúc những tình huống phát sinh làm ọi người phải cảm ơn nó, cũng có lúc khó xử vì nó, và cũng có lúc đau lòng vì nó....

.....

Ai biết được rằng sau cánh cửa kia, Min Jae đang đứng đó, trên tay cầm cuốn tập, mặt mày hớn hở vì thành quả cả đêm hôm qua. Ai biết đâu được rằng HeeKyung lại là người ra mở cửa, và cũng làm gì có ai ngờ được rằng chị đang mặc hờ hững chiếc áo rộng thùng thình của cậu cộng thêm chiếc quần sooc không thể ngắn hơn....Tất cả những điều ai mà biết được đó đã tạo nên khung cảnh dở khóc, dở cười khó xử và đau lòng như lúc này....

Chị đưa đôi mắt to tròn quuyền rũ nhìn Min Jae, ánh mắt tò mò nhưng không tránh khỏi sự dụi dằm trong đó :

-Cô bé hỏi ai vậy ?

Đôi mắt to tròn gấp bội của Min Jae nhìn theo chị, từ đầu đến chân, từ chân lại lên đầu...Min Jae liếc vào trong...Bàn thức ăn vẫn còn đang nóng hổi, Joo Won vừa bước từ nhà vệ sinh ra....

-Em tìm Joo Won ạ.

Min Jae không nhìn vào mặt chị, chỉ ngó vào trong mong rằng những điều cô đang nghĩ không phải là sự thật....

Joo Won nhìn ra phía cửa, Chị đang mời ai đó vào nhà, bước gần về phía chiếc bình nước gần cửa, người mà vài phút trước cậu còn thầm cảm ơn giờ đang đưangs trước mặt cậu, người mà cậu không muốn gặp nhất bây giờ đang đưa anh mắt khó hiểu nhìn cậu...

-Cậu đến đây làm gì ?

-Mình đến để đưa cậu cuốn tập ghi chép bài của 2 ngày qua, cậu xem đi, có chỗ nào không hiểu thì hỏi mình.

Joo Won nhận cuốn tập từ tay Min Jae rồi quăng lên chiếc ghế sofa gần đó, ánh mắt lạnh nhạt đến cực độ.

-Cảm ơn, giờ cậu có thể về được rồi.-Joo Won ngồi xuống bàn ăn và không thèm liếc nhìn Min Jae lấy một cái...

Chị chạy lại phía Min Jae đặt nhẹ tay lên vai cô bé, bàn tay gầy gò lạnh ngắt khiến cô bé thoáng giật mình.

-Sớm thế này chắc co bé chưa ăn gì, chị nấu nhiều lắm, cô bé ăn cùng nhé.-Chị nở nụ cười nhẹ nhàng nhìn cô bé.

Joo won không nói gì, cũng không liếc nhìn, ánh mắt chỉ chăm chú nhìn về phía trước, cái nhìn như muốn đuổi cổ Min Jae ra khỏi căn nhà vậy...

-Thôi ạ, em sẽ ăn ở trường, chị và Joo Won cứ ăn đi ạ, em xin lỗi vì đã làm phiền hai người.

Min Jae toan tiến thẳng về phía cửa nhưng đã bị chị kéo lại và đẩy vào bàn ăn.

-Ngại gì chứ, bọn chị cũng chỉ mới bắt đầu ăn thôi, Joo Won mới chỉ ăn được hai muỗng cơm thôi, em ngồi ăn cùng cho vui, đây là lần đầu chị được gặp bạn của Won đó.

Chị vừa nói vừ đặt xuống trước mặt Min Jae một bát cơm, Joo Won vẫn không nói gì, chỉ nhẹ khuấy bát canh.

-Thôi ăn đi nào...

Chị nói nhẹ rồi gấp cho Min Jae một miếng trứng cuộn to, chị cũng không quên gấp cho Joo Won một miếng trứng, nhưng chị đã xắt nhỏ ra để Joo Won có thể đưa vừa miệng, ánh mắt vẫn trông chờ Joo Won đưa muỗng cơm lên miệng.

Sắc mặt Min Jae thay đổi, có lẽ do ăn trứng, lúc này khi thấy Joo Won bước ra từ phía nhà vệ sinh Min Jae đã thấy có gì đó khác thường, cô bé để ý từng nét mặt của cậu khi đưa muỗng cơm lên miệng, dù là những cử chỉ nhỏ nhất, nếu không để ý kĩ thì không thể thấy được cậu đau đớn như thế nào, có lẽ cậu không muốn

cho chị biết...Càng lúc cô bé càng tò mò về chị, chị mặt đỏ của Joo Won và ở nhà của cậu vào sáng sớm, cử chỉ và hành động như thể là người yêu cầu nhau....càng lúc cô bé càng mơ hồ, khó hiểu...

Joo Won bặm môi lại, hai lông mày khẽ nhíu lại, trán xuất hiện những giọt mồ hôi đầu đốn, có lẽ đã đến cực điểm....

Tiếng chuông điện thoại reo lên, là điện thoại của chị, chị chạy ra ngoài nghe điện thoại, nhưng ánh mắt không thôi nhìn về phía Joo Won, một ánh mắt hạnh phúc và triu mến....thỉnh thoảng lại ra hiệu cho Joo Won ‘ăn đi’....

Một lúc sau chị bước vào, khoác lên mình chiếc áo khoác dài, hình như cũng là áo của cậu...

-Won ah ! Chị phải đi rồi, quản lý cầu chị đang đợi chị ở ngoài, hôm nay chị có show...cậu ăn đi nhé...-Chị không quên đến bên cậu và hôn nhẹ lên má cậu...Một hành động nhỏ nhưng cũng đủ để hiểu tất cả..chị vẫy tay chào Min Jae rồi vội vàng bước ra....

Bóng chị khuất sau cánh cửa đúng là lúc Joo Won khụy xuống, không đủ thời gian chạy vào nhà vệ sinh, mọi thứ đều được nôn ra sàn nhà, kể cả máu...Min Jae hét hoảng chạy tới đỡ lấy Joo Won, máu từ miệng chảy dài xuống cằm, thấm hồng cổ áo....

-Joo Won ah !! Joo Won ah !!!!

Cảm giác lo sợ lại ủa về như lần đầu nhìn thấy Joo Won như vậy, như hàng nghìn mũi kim đâm vào lồng ngực, cậu co quặn lại trên nền đất lạnh...

Im lặng...

-Joo Won ah !!!! tỉnh lại đi.....

-.....

Với lấy lọ thuốc trên bàn, cô bé đư vào miệng cậu, nhưng viên thuốc không trôi xuống, nước trôi ra ngoài, dòng nước chảy theo thuốc xuống áo....

Min Jae hoảng hốt lo sợ đỡ Joo Won dậy, một lần, hai lần, ba lần....cô bé không thể nhấc nổi cậu bé dậy, cậu gầy thật nhưng đối với một cô nhóc nhỏ con như Min Jae thì đó cũng là một vấn đề lớn, hết lần này đến lần khác...ngã rồi lại ngã....mồ hôi hòa cùng máu thấm ướt vai áo cô bé...Cuối cùng thì cô bé cũng đã đưa được cậu lên giường, chiếc áo trắng nhuộm màu lấm lem, cậu vẫn đang đau đốn, bàn tay bặm chặt vào tấm ga giường, bờ vai gầy run run....

-Cậu về đi.-Joo won nói thều thào khó khăn...

-Cậu thấy đỡ hơn chưa ? Bao giờ cậu khá hơn thì tôi sẽ đi.

-Không cần đâu, chú quản gia cũng sắp tới rồi.

-Bao giờ chú quản gia tới, tôi sẽ đi.

-Cậu về đi, tôi không cần ai thương hại.

-Joo Won ah !!!

-Làm ơn, đi đi !!!

Giọng nói yếu ớt đau đốn ấy càng khiến Min Jae đau lòng và hối hận hơn. Muốn chạm tới đôi vai run rẩy nhưng lại sợ về lạnh lùng của đôi mắt ấy, muốn ôm chặt bờ vai ấy nhưng lại sợ bàn tay ấy đẩy mình ra....Min Jae lặng lẽ kéo chiếc ghế lại và ngồi xuống, cô bé cố giữ một khoảng cách nhất định để Joo Won không cảm thấy khó chịu, cô bé chỉ muốn chắc chắn rằng Joo Won vẫn ổn...

-Xin lỗi cậu !!!

-.....

Sự im lặng đến đáng sợ, Joo Won nằm quay lưng về phía Min Jae,cái lưng gầy gò và đơn độc khiến Min Jae có cảm giác lẩn lộn, cảm gics muốn bảo vệ nhưng lại sợ nó chạy mất, trái tim đau nhói nhưng lại có cảm

giác tội lỗi.....chỉ biết lặng lẽ ngóoid bên cạnh nhìn mà không biết nên buông hay nên nắm chặt lấy....cảm xúc lẫn lộn khó hiểu...

- Cậu có cần thêm thuốc, nước hay tôi nấu ít cháo cho cậu nhé.-Min Jae cố gắng hỏi khi nhìn thấy Joo Won vẫn đang quặn mình trên giường, hai tay ôm lấy bụng.

-Không, tôi không cần gì cả, cậu làm ơn đi đi.

-Xin cậu, hãy để tôi ở đây cho đến khi chú quản gia tới, đừng đuổi tôi có được không ?

-Thứ tôi có thể nhận được từ cậu.....chỉ là lòng thương hại thôi sao ?

Min Jae chạy lại gần phía Joo Won khi thấy cậu rên lên khe khẽ, có lẽ tình trạng đã xấu hơn, cô cầm lấy lọ thuốc trên bàn và một cốc nước rồi khẽ nâng đầu Joo Won dậy.

-Uống thuốc nào Joo Won.

Cậu đẩy cô bé ra, và nằm xịch về phía giữa giường.

-Tôi bảo cậu đi đi mà.

-Cậu uống thuốc xong tôi sẽ đi.

-.....

Joo Won với lấy những viên thuốc rơi trên tấm ga giường trắng rồi khó khăn đưa chúng vào miệng, không còn đủ hơi sức để cầm cốc nước lên, Joo Won với tay đẩy cốc nước, chiếc cốc pha lê rơi xuống nền đất vỡ CHOANG !!!!

Cậu gục xuống, Min Jae vội chạy tới.....

-Đừng lại gần, cậu sẽ bị thương đó, đồ ngốc.

Cô bé nhanh nhẹ với lấy cốc nước khác rồi trèo lên giường, đưa cốc nước vào miệng để Joo Won có thể uống được dễ dàng hơn.....Nhưng lại một lần nữa cậu lại nôn ra tất cả...kể cả máu....

Cậu không thể tự uống những viên thuốc to như vậy, nó sẽ khiến cậu sặc và lại nôn ra....Min Jae không biết làm gì, cô đưa những viên thuốc lên miệng và cắn nát chúng ra, vị đắng tràn ngập vòm miệng, khiến Min Jae thấy khó chịu, uống một ngụm nước nhỏ để những hạt thuốc tan dần.....

.....

Tất cả đều xảy ra nhanh như chớp, nhanh đến mức chính Joo Won còn không thể hiểu nổi Min Jae đang làm hành động gì, đôi môi bé nhỏ của cô bé giờ đang kề sát môi cậu, vị đắng của thuốc hòa quyện cùng vị ngọt đôi môi...Đúng...đó là cách duy nhất để cậu có thể uống được thuốc....một cách tuy hơi mất vệ sinh nhưng khá hiệu quả...

Toàn bộ đều khiến Min Jae và Joo Won cứng đờ, thuốc đã hoàn thành nhiệm vụ nằm yên trong cổ họng Joo Won nhưng sao đôi môi vẫn dính lấy nhau không rời, cái này là từ một phía, Min Jae vẫn đang nhắm nghiền mắt, không biết rằng cô bé đã hoàn thành suất sắc nhiệm vụ....

.....

Vài giây sau, Min Jae giật mình nhận ra hành động vô duyên của mình, cô bé nhảy xuống giường mặt đỏ bừng bừng chạy ngay xuống bếp. Joo Won cũng ngạc nhiên không kém, phần vì thuốc đã ngấm vào thành dạ dày giúp cơn đau thuyên giảm, phần vì hành động khó hiểu của Min Jae khiến cậu chàng quên cả đau...

.....

.....

Thuốc ngấm vào cơ thể khiến Joo Won ngủ ngon hơn. Còn 45 phút nữa chú quản gia mới tới, lục tủ lạnh của căn bếp rộng Min Jae bắt tay vào nấu cho Joo Won ít cháo, cô băm nhỏ khoai lang và trộn cùng ít gia vị, cô bé tỉ mỉ nấu một nồi cháo thật ngon, vị khá lạ và cũng khá ngon, có lẽ Joo Won sẽ ăn được.....Tiếp tới bên cạnh giường lúc cậu đã ngủ say, những giọt mồ hôi vẫn đọng trên gương mặt tiêu tụy nhợt nhạt,

khẽ lay đi những giọt mồ hôi đó, Min Jae ngồi xuống ghế.....đến lúc này cô mới có cơ hội nhìn ngắm căn phòng của cậu, căn phòng mà cậu không cho phép ai đặt chân vào. Ngoài việc nội thất của căn phòng đều làm màu trắng và pha lê ra, điều khiến cô bé bị thu hút chính là chiếc đàn piano và những bức tranh trên tường. Chiếc đàn piano là thứ duy nhất không phải màu trắng trong căn phòng, một màu gỗ mục rất cổ, những phím đàn đã ngả màu theo thời gian, trên giá là một bản nhạc phổ cũng hằn rõ vết hằn của năm tháng...Những bức tranh trên tường cũng khá độc đáo, tất cả đều là tranh được in trên những tấm pha lê lớn nhỏ khác nhau, treo ở từng vị trí khác nhau, dường như đó đều là một bức tranh nhưng được phân làm nhiều phần khác nhau và được treo ở những vị trí đặc biệt khác nhau. Bức tranh có hình đôi mắt được treo ở đầu giường và đối diện với chiếc đàn, đôi môi được tách nhỏ thành ba bức tranh nhỏ treo trên tường gần ghế sofa, đôi tay được treo ở bức tường gần cửa ra vào, tất cả đều tạo nên một phong cách độc đáo rất đẹp và cũng rất sang trọng. Trên chiếc bàn cạnh giường ngủ là bức ảnh của cậu và chị, trông hai người rất thân thiết, chị hơi ngả đầu về phía cậu, còn cậu thì vẫn vậy, vẫn cái gương mặt nhẹ nhàng và dịu dàng đấy, ánh mắt tràn ngập hạnh phúc...

Kệp dưới khung ảnh một mảnh giấy nhắn nhỏ, cô bé lặng lẽ bước ra khỏi tòa biệt thự tráng lệ, trong lòng đầy những câu hỏi là một trái tim khó hiểu.

19. Chương 19: Thiên Nga Xinh Đẹp

Cantin lúc nào cũng là nơi tràn ngập năng lượng, Min Jae ngồi ở một góc khuất của cantin và bên cạnh cô giờ là cả núi đồ ăn cao cấp, thứ duy nhất cô yêu thích ở ngôi trường này chính là nơi đây, nơi luôn đem lại cho Min Jae thú vui tao nhã nhất...đó chính là ĂN....Cái dạ dày không đầy cầu cô bé đang làm việc hết tốc lực thì đột nhiên.....Gương mặt điển trai và mái tóc đỏ quạch của Tae Sun xuất hiện ngay trước mặt khiến cô bé giết mình suýt mất ngủ. Vài giây sau đó Min Jae lấy lại tinh thần, mặc cho Tae Sun đứng đó thờ dài ngao ngán trước cô bạn bụng voi của mình.

Tae Sun ngồi ở ghế đối diện với Min Jae, lưng hơi ngả về sau và khoanh tay trước ngực, nói bằng giọng áp úng ngượng ngùng.

-Chuyện.....hôm nọ.....xin lỗi.....-Cậu hắng giọng một cái rồi quay mặt qua hướng khác.

-Chuyện gì ?-Min Jae nói với cái miệng đầy thức ăn.

-Thì chuyện...quỷ tập ấy.-Tae Sun vẫn áp úng gượng gạo.

-Quỷ tập sao ?-Min Jae vẫn hỏi đều đều.

-Thì.....tôi xin lỗi vì đã quăng cuốn tập của cậu.....-Giọng nói của Tae Sun lí nhí nhưng cũng đủ để Min Jae mỉm cười.

-.....-Min Je không nói gì, vẫn tiếp tục ăn.

-Tôi nay tôi đến đón cậu nhé.

-Đón tôi ? Làm gì ? Đi đâu ?-Min Je ngừng ăn, vẻ mặt ngạc nhiên hỏi Tae Sun.

-Tôi nay trường mình có parti mà...trường đã thông báo cả tuần nay rồi.

-Vậy sao ? Tôi không đi.

-Sao lại không đi. ?

-Không thích.

-Sao lại không thích ?

-Tôi còn phải phụ mẹ làm ở quán ăn. Hơi dẫu mà đi chơi đi bởi với mấy người.

Tae Sun mặt ngẩn tò te nhìn Min Jae, vẻ mặt bất cần cùng giọng nói đều đều của cô bé giống như cây đinh đã được đóng sâu vào chiếc cột không thể rút ra được.

Tae Sun đứng dậy tỏ vẻ giận dữ bỏ đi, nhưng dường như cậu nhớ ra điều gì đó liền quay lại nói với Min Jae. Nếu đổi ý thì nhất định cậu phải đi cùng tôi đấy.

Min Jae không thèm để ý đến lời nói của đại thiếu gia, vẫn tiếp tục đưa thức ăn vào miệng.

.....

.....

.....

Đã hai ngày kể từ hôm Min Jae tới nhà Joo Won, hàng ngày cô bé vẫn ghi chép bài đầy đủ để Joo Won có thể học được bài, những dòng bút nhớ xanh đỏ, những mẫu giấy nháp ghi lại phần giải thích ghi chú được cô bé trình bày thật sạch sẽ.

Tan học, Min Jae phóng thẳng tới nhà Joo Won, cô muốn đưa cho cậu quyển tập mà cô đã mất công làm cả buổi. Cánh cổng màu trắng lớn hiện ra trước mặt, một căn biệt rộng lớn nhưng lại nằm ở một góc khuất yên tĩnh, hàng cây leo vẫn rung rinh trước gió đón chào những cơn gió nhẹ. Rảo bước hơn tiến về phía trước, nhưng có điều gì đó khiến Min Jae dừng lại, chiếc xe màu trắng đỗ trước cửa, người tài xế xuống xe và rảo bước tới mở cửa xe phía sau.....Cậu cùng chị tay trong tay bước ra từ căn biệt thự sang trọng đó, chị mặc một bộ đầm đỏ sang trọng, đôi môi được tô son đỏ mọng tạo điểm nhấn cho toàn bộ, mái tóc đen hơi xoăn buông lờ hững trên đôi vai trần gợi cảm, một nữ thần sắc đẹp thu hút mọi ánh mắt của người khác. Joo Won cũng bước vào trong xe, một bộ vest màu trắng với cavat đen và mái tóc nâu, cậu vẫn luôn vậy, vẫn luôn rạng ngời và dịu dàng thánh thiện, nhưng trong ánh mắt ấy lại hiện rõ vẻ hạnh phúc.

Chiếc xe chuyển bánh vụt qua trước mặt Min Jae, nhẹ thôi nhưng sao nó giống như một nhát dao sắc nhọn đâm sâu vào tim một cách nhẹ nhàng như vậy, cuốn tập rơi xuống đất, Min Jae nhìn theo bóng chiếc xe màu trắng sang trọng, nước mắt rơi xuống lúc nào không hay, lấy tay gạt đi những giọt nước mắt khó hiểu ấy, Min Jae nhặt cuốn tập lên rồi lê những bước chân nặng nhọc tiến về phía trước, hai thế giới khác nhau, khiến cho hai trái tim lệch nhịp, một Min Jae bất cần, mạnh mẽ lại yêu một hoàng tử dịu dàng, một cô lọ lem muốn đi đôi giày thủy tinh để được sánh bước cùng hoàng tử....Nhoẻn miệng cười nhưng lại nghe cay đắng, biết không nên như vậy, nhưng sao con người lại thay đổi quá nhanh, biến thành một cô nhóc mềm yếu để rồi chịu đựng cánh yêu đơn phương khó chịu này....

.....

Ngôi nhà nhỏ bé dần hiện ra trước mắt, cái mùi của thức ăn bắt đầu tràn ngập cánh mũi và bám lấy quần áo báo hiệu ột buổi tối phục vụ mệt nhọc.

Mẹ của Min Jae từ trong cửa tiệm bước ra, trên tay là một khay lớn thức ăn, có lẽ lại có khách đặt hàng trong chợ, thường thì những cô chú bán hàng trong chợ rất lười ra ngoài ăn nên Min Jae hay phải giúp mẹ bưng mấy những khay canh xương bò nặng trĩu khắp chợ. Nhìn lưng mẹ còng xuống vì khay thức ăn, Min Jae không khỏi cảm lòng liền chạy tới :

-Mẹ ah, sao không đợi con về, để con bưng cho, mẹ vào tiệm bán hàng đi.-Min Jae giằng lấy khay thức ăn trên tay mẹ.

-Thôi khỏi, con mau về nhà đi, bạn con đã đợi con lâu lắm rồi đấy.

-Bạn con ? Ah...Yunhee chứ gì...kệ nó, con đi đưa hết chỗ này rồi con về. Nó đợi con cũng quen rồi, không sao đâu.

-Không phải Yunhee,, là một cậu bạn, nói là học cùng lớp với con, đến đón con đi dự tiệc tùng gì đó ở trường.Mẹ cũng đã đồng ý rồi, con mau về chuẩn bị đi.

-Con không đi đâu, dù là ai con cũng không đi.

-Sao lại không đi, đó là cơ hội tốt để con quen nhiều bạn hơn mà.

-Công việc ở quán ăn bận rộn như vậy, con mà đi thì ai giúp mẹ.

-Đừng có lo, cậu ta có vẻ rất chu đáo, còn cả mấy cô giúp việc của nhà cậu ta tới giúp mẹ nữa.Nhìn qua có vẻ giàu lắm.

Min Jae không tranh cãi với mẹ nữa mà ngoan ngoãn về nhà xem mặt cái tên thừa hơi kia là ai.

Vừa mở cánh cửa ra, một mùi hương quen thuộc thoảng qua cánh mũi, hai người vận đồ đen đang đứng sẵn ở cửa....Đến lúc này thì cô cũng đã đoán ra được người đó là ai, bằng hương nước hoa và mấy người mặc đồ đen quen thuộc :

-YA !!!! Han Tae Sun. Cậu định làm cái trò gì thế hả ?

Tiếng quát lớn của Min jae khiến Tae Sun giật bản mình suýt sắc nước vì cậu chàng đang đưa cốc nước lên miệng.

-Sao cậu phải quát lên thế hả ?

-Trả lời cậu hỏi của tôi trước, cậu đang làm gì ở nhà tôi.

-Thì cậu cũng nhìn thấy rồi đó, đến ‘đón’ cậu đi parti.

-Tôi đã nói là không đi rồi còn gì.

-Nếu vì lý do phải giúp mẹ thì tôi đã giải quyết rồi, tôi đã đưa đến đây 4 người phục vụ chuyên nghiệp, từ giờ họ sẽ giúp việc ẹ cậu, cậu sẽ không phải làm gì cả. Và lương của họ sẽ do tôi trả.

-Cậu thừa tiền quá nhỉ.

-Tất nhiên, thứ mà tôi có nhiều nhất chính là tiền mà.-Tae Sun cười ngộ nghĩnh, vẻ mặt kiêu ngạo thể hiện rõ trên gương mặt điển trai.

-Thật lòng cảm ơn cậu, nhưng tôi không muốn đi.

-Sao nữa, sao lại không đi.

-Không thích đi.

-Phải cho tôi một lý do hợp lý, không tôi sẽ dùng biện pháp mạnh bắt cậu phải lên xe đó.

-.....

-Nói mau.

-Tâm trạng tôi không tốt, đi với cậu chỉ tổ khiến cậu bức mình thôi.

-Sao mà tâm trạng không tốt ?

-Mắc mớ gì đến cậu.

-Chỉ là thấy mệt, chán, chẳng muốn làm gì thôi.

Tae Sun không hỏi gì thêm, cậu đứng trầm ngâm một lúc rồi nhẹ nhàng nắm lấy tay Min Jae.

-Mặc dù không hiểu rõ nỗi buồn của cậu, nhưng tôi sẽ không hỏi, chỉ cần cậu đi với tôi, tôi đảm bảo cậu sẽ không có thời gian để buồn đâu.

Nói rồi Tae Sun kéo Min Jae ra ngoài, hai chiếc xe đen sang trọng đang chờ được lệnh chuyển bánh.

Xe bon bon trên con đường rộng, đến lúc này đây Min Jae mới có cơ hội được nhìn kỹ Tae Sun, một con người hoàn toàn khác với thường ngày, không phải quần Jean và áo khoác bụi mà người đang ngồi cạnh cô lúc này là một quý ông lịch thiệp đẹp rạng người và vô cùng lãng tử, bộ Tuxedo màu đen sang trọng, với áo somi trắng, nơ bướm màu đen, mái tóc đỏ thẳng mềm mại thường ngày được uốn hơi xoắn bồng bềnh nhẹ nhàng càng tăng thêm vẻ cuốn hút hài hòa cùng làn da trắng sữa.

-Cậu nhìn đủ chưa ? Sao lúc nào cậu muốn nhìn tôi là cậu lại nhìn chăm chăm về phía tôi như thế, tôi cũng biết ngượng đó.-Hai má Tae Sun hơi hồng đỏ, đôi môi hơi rung lên, cậu ta đang rất bối rối.

-Nhìn cậu khác quá.

-Còn cậu thì chẳng khác gì.

-Sao lại không khác gì, tôi đã thay quần áo rồi mà.

-Cách đây 4 ngày cậu đã mặc bộ này, tóm lại là cậu chỉ có 5 bộ quần áo và một bộ đồng phục mặc vào thứ 2 hàng tuần tôi đúng không ?

-Sao cậu biết.

-Cậu có phải là con gái không hả ?

-YA !!! Quá thể vừa vừa thôi nhé, đừng thấy tôi nhận lời đi với cậu mà cậu có quyền chỉ trích tôi. Cách ăn mặc của tôi làm sao ? Tôi không giống con gái ở điểm nào ? Tôi có ngực, cũng mặc đồ chíp của con gái, giọng nói cũng giống con gái, vậy sao lại hỏi tôi có phải con gái hay không ? Cậu bị điên ah ?

Gương mặt Tae Sun đỏ ửng lên, đôi mắt chớp liên tục. Cũng giống như một cậu nhóc mới lớn, ngượng ngùng khi nói về những thứ liên quan đến con gái, cậu quay mặt ra phía cửa để che đi sự ngượng ngùng của mình.

Xe dừng lại trước cửa một tiệm spa lớn, cậu kéo tay Min Jae bước vào, tất cả nhân viên xếp thành hai hàng dài trước cửa lớn kính cần đón tiếp cậu chủ của họ.

-Biến cậu ta thành thiên nga cho tôi.

Một câu nói không to quá nhưng khá dứt khoát khiến toàn bộ nhân viên nơi đây khấn trương hơn, trong ánh sáng lung linh của những bóng đèn pha lê trong suốt, một cô nhóc với mái tóc ngắn, cáo thun, quần jean và không trang điểm giờ đã trở thành một thiên nga trắng xinh đẹp, lộng lẫy. Mái tóc được nối dài uốn bồng bênh, phần mái được cắt vòng theo gương mặt khiến gương mặt nhỏ lại và dễ thương hơn. Làn da trắng mượt mà bấy lâu nay giờ được phô ra khoe vẻ quyến rũ của nó, chiếc váy trắng ngắn trên đầu gối để lộ ra đôi chân gầy thon dài. Gương mặt được trang điểm màu thủy tinh nhẹ nhàng, đôi môi được thoa lên một lớp son hồng nhẹ nhàng, đôi mắt cũng dùng tông hồng cam, tất cả đều góp phần tạo nên một chú thiên nga đẹp tuyệt trần.

Nhìn ngắm mình trong chiếc gương lớn, một cô nhóc ăn mặc lôi thôi giờ đã không còn, một Cinderella đã gặp được bà tiên biến cô thành nàng công chúa đẹp nhất thế gian.

Tae Sun nhẹ nhàng đặt tay lên bờ vai gầy thon thả của cô bé và nhẹ nhàng nói.

-Sao cậu không chịu mặc như này từ sớm chứ...đi thôi.-Tae Sun cầm tay cô bé dắt đi nhưng dường như cô bé không hề nhúc nhích.

-Sao thế ?

-Có nhất thiết phải đi đôi giày cao như vậy không ?

-Sao ? cậu không đi được giày cao gót ah ?

-Chỉ là.....chưa đi bao giờ.

Tae Sun bật cười, cậu xiết chặt lấy bàn tay bé nhỏ của Min Jae và nói :

-Cứ vịn vào tôi này, tôi sẽ đỡ cậu, đi một lúc là quen thôi mà.

Cánh tay vững chắc của Tae Sun đang dẫn cô bé đi từng bước, từng bước. Đôi chân gầy run run trên đôi giày cao gót lộng lẫy, nhưng nó không còn khó khăn nữa vì đã có Tae Sun bên cạnh.

20. Chương 20: Người Không Nên Gặp

Chiếc xe vẫn đang chạy đều trên con đường rộng và dài, đèn đường đã bắt đầu thấp sáng, từ ánh đèn lóe lên rồi lại vụt tắt nhường chỗ cho những chiếc đèn khác, cảm giác trong lòng Min Jae giờ cũng dồn dập và hỗn loạn như hững ánh đèn đường kia, thời gian cứ trôi qua, trôi rồi lại trôi, trôi đi mà không biết được rằng con người nơi trái đất nhỏ bé này cũng đang dần thay đổi theo thời gian.

Chiếc xe dừng lại ở một căn biệt thự lớn, một căn biệt thự được xây theo phong cách phương Tây sang trọng. Cánh cổng mạ vàng lớn mở ra đưa chiếc xe chở Min Jae bước vào một con đường dài vô tận, một khung cảnh tràn ngập mùi của cỏ và hoa, những ánh đèn trang trí được lắp đặt khéo léo ẩn hiện dưới những lùm cây lớn nhỏ tạo cho người ngắm một cảm giác như được bước vào chốn bồng lai tiên cảnh.

Tae Sun vội vã bước xuống xe và tiến về phía cửa xe của Min Jae, đặt chân xuống nền gạch bóng loáng, Min Jae loạng choạng bước xuống xe, đôi giày khiến chân cô đau nhói, nhưng đôi tay vững chắc của Tae Sun đã khiến cô đứng vững hơn, và rồi từng bước, từng bước một Tae Sun đưa cô bước chân vào thế giới thượng lưu.

Bước vào phòng khách lớn, Min Jae dần là tâm điểm của mọi ánh nhìn, có những ánh nhìn ngưỡng mộ cũng có những ánh nhìn giống paparazzi sẵn xoi từng góc cạnh trên cơ thể cũng như bộ đồ cô đang mặc. Tae Sun càng xiết chặt tay cô hơn, một cái xiết đem lại cho cô sức mạnh, hít một hơi thật dài, Min Jae bước qua hàng trăm ánh mắt để tới một chiếc ghế sofa dài, Tae Sun ra hiệu cho cô ngồi xuống đó và nhẹ nhàng cởi chiếc áo vest sang trọng của mình ra đắp lên đùi Min Jae.

-Xin lỗi vì đã chọn cho cậu chiếc váy ngắn như vậy, và....cả về đôi giày nữa.

Tae Sun nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh cô, cả buổi chỉ như vậy, cậu chỉ lặng lẽ ngồi bên cạnh cô, thỉnh thoảng quay sang hỏi cô có khát không ? có muốn ăn gì không ? Một Tae Sun khác với mọi ngày, một Tae Sun dịu dàng, quan tâm đến cô, cậu không đi đâu cả, chỉ ngồi bên cạnh cô vì sợ cô lạc lõng giữa những người khác.

-Cậu đi ra với các bạn của cậu đi.

-Đi cùng tôi nhé.

-Không, cậu đi đi, tôi ngồi đây là được rồi.

-Vậy thì tôi cũng sẽ ngồi ở đây.

-Tôi không muốn là cái còng chân cậu, kệ tôi, tôi không sao đâu.

-Nhưng.....

Cuộc tranh cãi dừng ở đó vì giọng nói xen vào của ông quản gia.

-Thưa cậu Tae Sun, ông chủ và bà chủ đã tới, tôi nghĩ cậu nên tới chào ông bà chủ một tiếng.

Ánh mắt lưỡng lự hiện rõ trên gương mặt Tae Sun, cậu nắm lấy tay Min Jae không muốn rời nhưng ánh mắt lại nhìn ra phía cửa ngóng theo từng bước chân của người cha quyền lực.

-Đi chào cha cậu một tiếng đi.

-Vậy ngồi yên đây đợi tôi nhé, 5 phút thôi.

Cậu vừa nói vừa từ từ rút tay ra khỏi tay Min Jae và đi khuất vào đám đông...

Giờ thì chỉ còn lại mình Min Jae, khi bàn tay kia bỏ ra, nó đã để lại đó một cái gì đó,....chiếc nhẫn cầu cậu, một chiếc nhẫn to đơn giản, chiếc nhẫn với những đường vân độc đáo, không hiểu sao nhìn chiếc nhẫn đó Min Jae có cảm giác rất lạ, cảm giác như được tiếp thêm sức mạnh. Lăn qua lăn lại chiếc nhẫn trong tay, chốc chốc lại ngắm nhìn nó, ly rượu trong tay vơi dần, và cũng là lúc cái hơi men ấy ngấm dần vào cơ thể khiến đầu óc quay cuồng và thoải mái hơn.

-Cậu cũng tới sao ?-Giọng nói thân quen khiến Min Jae khẽ giật mình.

Min Jae ngược mặt lên, Joo won đang đứng trước mặt cô...

-Uhm.....-Sắc mặt cô đột ngột thay đổi, sự ngượng ngùng kèm theo sự bối rối ủa về, nắm chặt chiếc nhẫn trong tay, cô bé từ từ đứng dậy...

-Bữa trước...cảm ơn nhé....

-Không có gì, là ai thì cũng sẽ làm như vậy thôi...Cậu đi một mình ah ?

-Không,...chị HeeKyung đang chào hỏi vài người bạn ở đằng kia...

Nét buồn thoáng hiện trên gương mặt cô bé, ánh mắt rung lên nhẹ và luôn cố gắng né tránh cái nhìn của Joo Won, ly rượu trên tay được Min Jae dốc cạn, mùi rượu sộc lên mũi cay xè khiến cô bé ho sặc sụa..

Khụ...khụ...khụ....

-Cậu không sao chứ ?-Joo Won vừa hỏi vừa đưa cho cô bé chiếc khăn tay của mình.

-Tôi không sao.

-Hôm nay trông cậu đẹp lắm, rất đẹp.

-Cảm ơn-Một cậu cảm ơn bằng quơ để che giấu sự ngượng ngùng đang dần lộ rõ trên gương mặt trắng hồng của cô bé.

-Album mới hoàn thành rồi, chỉ còn chờ ngày phát hành thôi và từ mai tôi sẽ đi học trở lại.

-Uhm.....

Lúc này đây những câu Min Jae có thể nói được chỉ là uhm...và nhoẻn miệng cười, không biết nói gì trước sự thật về tình yêu đơn phương guốc xít, cũng không thể để cho đối phương biết được cái tình cảm nhặt nhèo của mình....một cảm giác khó chịu tràn ngập trong lòng, Min Jae lại càng nắm chặt chiếc nhẫn hơn.

-Ai vậy ?-Chị từ đâu tiến tới đứng bên cạnh Joo Won, một nữ thần đầy quyến rũ khiến tất cả đều phải ngược nhìn.

-Ah ! một người bạn, lần trước đã tới nhà một lần.

-Ah ! Là cô bạn đó hả ?

-Chào em !

-Em chào chị.

-Hôm nay trông em khác quá, chị không nhận ra.

-Em cảm ơn.

-Không, chị mới là người cảm ơn em, may mà Joo Won của chị có em làm bạn không thì nó đã chết kho một mình rồi.-Chị vừa nói vừa vòng tay qua tay Joo Won, đầu hơi tựa vào vai cậu.

Càng lúc Min Jae càng cảm thấy Mĩnh giống một chú kỳ đà đang cản đường, giống một bức tượng ngượng ngịu tạo ra khoảng cách giữa hạnh phúc của cặp tình nhân đang đứng trước mặt. Đôi chân đau nhức lại trở về, đôi giày khiến Min Jae không thoải mái, cô muốn bước đi nhưng lại sợ mình sẽ ngã, cô muốn chạy nhưng lại sợ mình sẽ trở thành trò cười ọi người. Đi cũng không được, đứng cũng không xong....chưa bao giờ cô lại mong Tae Sun đến mức này, cô muốn được nắm lấy đôi tay vững chắc ấy để bước nhanh ra khỏi bầu không khí ngột ngạt đau đớn này....

-Em....cảm thấy hơi khát....em xin phép...-Cuối cùng thì Min Jae cũng phải là người bước đi, bước chân đầu tiên bằng chính sức lực của mình, thật gượng gạo và khó khăn, nom cô bé lúc này giống như một cô mù đang mò mẫm trong đêm tối vậy.

-Cậu không sao chứ ?-Joo Won giữ lấy tay cô bé.

-Tôi không sao.-Min Jae né tránh cái nắm tay của Joo Won, cô không muốn cậu động vào mình, đơn giản vì cô không muốn trái tim mình lại loạn nhịp lần nữa. Một lần nữa cô lại bước, và bước chân này cũng không khác gì lần trước, nó lại khuy ngã....nhưng không phải là cái nắm tay nhẹ nhàng chỉ mang tính lịch sự của Joo Won mà thay vào đó là cánh tay ầm áp mà cô bé chờ đợi.

-Tôi đã bảo là không được đi đâu mà phải ngồi im ở đó cơ mà.

Min Jae ngược mắt lên nhìn Tae Sun, cái nhìn đầy vui mừng nhưng vẫn không thể che giấu được cảm xúc.

-Cậu định đi đâu hả ?

-Cô ấy khát nước, xem ra chân cô ấy không được ổn.-Joo Won nói xen vào.

-Hình như là vậy đấy, chị thấy đôi giày đó có vẻ khiến cô ấy khó chịu.-Chị Heekyung nói với vẻ quan tâm.

-Đau lắm ah ? Sao không nói gì đi ?-Không quan tâm tới những gì hai người kia nói, ánh mắt cậu chỉ nhìn về phía Min Jae, chỉ nhìn vào đôi mắt đang dâng đầy lệ của cô bé.

Cầm chiếc áo của mình và khoác lên vai Min Jae, cậu đỡ Min Jae ngồi xuống.

-Đưa chân đây.

-Làm gì ?-Min Jae hỏi với vẻ ngạc nhiên.

-Tháo đôi giày chết tiệt đó ra.

-Thôi, tôi không sao.

-Tháo ra.

Tiếng quát của Tae Sun khiến Min Jae giật mình, cậu quỳ xuống trước mặt cô bé và nhẹ nhàng tháo đôi giày ra khỏi chân cô.

-Cứ phải tôi tháo mới được ah ? Bỏ ngay cái tính ngang bướng đó đi.

Tae Sun lầm rầm một hồi trong lúc cậu lấy từ trong chiếc hộp cậu vừa mang tới ra một đôi giày búp bê màu hồng phấn xinh xắn. Rồi nhẹ nhàng mang đôi giày đó vào chân Min Jae.

-Đi đôi giày này sẽ không còn đau nữa, nó là do chính tay tôi chọn đó, giữ gìn cho cẩn thận.-Nói rồi Tae Sun cầm tay Min Jae kéo cô bé ra ngoài trước cái nhìn khó hiểu của hai người còn lại.

....Những câu ân tình chưa nói

Giờ bỗng tan như làn mây khói

Khi tình yêu đã chết thật rồi

Giờ làm gì cũng thế thôi.....

-Cho cậu này!-Tae Sun đặt vào tay Min Jae một chiếc kẹo.

-Cảm ơn!

-Chân đỡ đau chưa?

-Uhm...không sao nữa rồi.....Nhưng sao cậu không hỏi....

-Hỏi gì?

-Vì sao tôi lại muốn đi khỏi đó?

-Hỏi thì cũng khác gì...cậu trả lời vẫn là hiện rõ trên gương mặt cậu đó thôi.

-Xin lỗi, vì tôi mà cậu mất cả buổi parti....

-Không sao, dù gì tôi cũng không thích nơi này..

Không khí lại trở nên trầm xuống, không ai nói với ai cậu gì chỉ đơn giản là ngồi bên cạnh nhau, một người nhìn ngắm người còn lại và nở nụ cười hạnh phúc, còn người kia chỉ biết nhìn xuống mặt hồ phẳng lặng mà nghĩ về một người khác. Tiến đến và nắm lấy cơ hội hay từ bỏ để tránh khỏi đau lòng? Tiếp tục hướng về hay đi tìm tình một vắng dương khác? Những câu hỏi dồn dập ập đến trong đầu khiến Min Jae thở dài....cô không biết giờ mình phải làm gì...

21. Chương 21: Hãy Nhìn Tôi Đây Bây

Tiếng nhạc du dương cất lên, một bản nhạc nhẹ, khiến lòng người ta nao nê...

-Chào tất cả mọi người.-Giọng nói trầm ấm của Joo Won trở thành tâm điểm của mọi ánh mắt Tae Sun và Min Jae cũng không ngoại lệ, từ phía xa cô bé đứng dậy trông theo hình bóng của Joo Won đang đứng trước chôn đông người kia, trên tay cậu là một cây ghita.

-Để góp vui cho buổi tối hôm nay, tôi xin gửi tặng bài hát này cho người mà tôi yêu thương nhất.

Cậu ngồi xuống chiếc ghế đã được để sẵn trên sân khấu, ánh đèn lung linh càng khiến cho cậu đẹp hơn, trong tiếng hò reo của mọi người và âm nhạc bắt đầu ngân lên từ những giây đàn nhỏ bé....Một giây điệu mượt mà, tha thiết như những lời tâm tự thật lòng của một cậu nhóc mới lớn. Vẫn cái dáng điệu lúc cậu hay nghe nhạc, cúi chân gõ xuống nền nhẹ nhẹ, cơ thể lắc lư theo điệu nhạc và những ngón tay như đang bay trên những cung đàn mảnh mai.....

“....Em luôn xuất hiện trước mặt anh.....

Anh sẽ mãi ghi nhớ hình dáng và khuôn mặt em...

Trái tim anh như ngừng đập trong giây phút đó...

Em đã lấy đi trái tim anh mất rồi...

Và chính nụ cười rạng rỡ của em...

Đã dễ dàng chinh phục trái tim anh...

Đúng thế,...đó là cách anh đã trở thành người yêu của em...

Tất cả những ký ức đau buồn...

Anh sẽ không bao giờ nhớ tới nữa...

Bởi đôi bàn tay nắm chặt lấy em ấm áp như mùa xuân...

Và bây giờ giống như một giấc mơ...

Con tim anh đang ngừng đập khi ở bên em...

Nếu không phải bị đánh thức...

Thì anh sẽ chìm đắm trong giấc mộng đó mãi mãi...

Gờ đây, nếu em sẵn sàng ở bên cạnh anh suốt đời...

Và sẽ bên anh mãi như vậy...

Nothing better.....Nothing better...than you.....

Nothing better.....Nothing better...than you.....”

Ánh mắt luôn nhìn về phía chị, ánh mắt biết nói và nó muốn nói lên rằng Joo Won rất yêu HeeKyung, bài hát này là dành cho HeeKyung...và chị cũng vậy, chị nhìn theo ánh mắt cậu, mọi thứ như chìm dần vào thế giới riêng của họ, thế giới riêng chỉ có Kim Joo Won, Shin HeeKyung và giai điệu êm ả của Nothing better....

Một bài hát hay, rất hay nhưng sao nó lại khiến Min Jae khóc? Nhìn họ như vậy và nhìn lại mình....liệu khi kim đồng hồ điểm 12h mọi thứ có trở về vị trí ban đầu của nó không? Trái tim đang đau kia liệu có về lại vị trí của nó, ánh mắt đang nhìn kia liệu có thôi nhìn? Nước mắt đang rơi kia liệu có ngừng lại? Hàng ngàn câu hỏi không có lời giải đang hiện hữu trong tâm trí Min Jae lúc này, nó làm cô rối bời, khó hiểu.

Âm nhạc kết thúc bằng một chàng vũ tay lớn của mọi người và bằng một nụ hôn của chị dành cho Joo Won. Mọi người ồ lên trong tiếng hò reo tán thưởng. Chỉ có riêng Min Jae là đang khóc, cô đứng như chôn chân ở đó, đôi mắt ướt căng ra để chứng kiến những cảnh không nên nhìn...Cánh tay vững chắc từ đâu vươn tới, xoay người cô bé lại áp sát vào lồng ngực ấm áp của Tae Sun...

-Cứ đứng yên như thế đi.

Cậu không ôm Min Jae vào lòng, cũng không vỗ về an ủi, chỉ đơn giản là cho cô mượn bờ vai để che đi những cảnh tượng đau lòng không nên nhìn.

Cảm nhận được nước mắt Min Jae đang thấm dần qua áo vào tới da thịt, cô bé không khóc to lên, cũng không thút thít nấc lên khe khẽ, chỉ đơn giản là nước mắt chảy ra rồi lại cố kìm nó lại để không ai phát hiện ra...

-Từ nay về sau đừng nhìn về phía hẻm nữa, hãy nhìn tôi đây này...

22. Chương 22: Người Đàn Bà Tham Vọng

Trong quán café nằm trong một góc khuất vắng người qua lại, một người phụ nữ đẹp đang ngồi nhâm nhi từng giọt café đắng gắt, cái mùi thơm nồng của café và cái cách uống của bà càng làm ọi thứ trở nên sang trọng hơn.

-Thưa phu nhân, tôi đã đưa cậu bé đến.

-Dẫn nó vào đây.

Một cậu nhóc chừng 13-14 tuổi rè rụt bước vào.

-Mẹ....

Cậu chạy đến ôm chầm lấy người phụ nữ, hình bóng người mẹ ghim sâu trong tâm trí cậu, hình bóng người mẹ rời bỏ đứa con của mình với một lời hứa sẽ quay trở lại.

-Mẹ đi đâu mà lâu thế? Con đã đợi mẹ rất lâu rồi, mẹ đến đón con phải không? Hai mẹ con ta lại được sống cùng nhau phải không?

Người phụ nữ gỡ vòng tay cậu bé ra, nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc của nó.

-Joon của mẹ sống có tốt không?

-Có ạ, ông Nội và bố mẹ nuôi rất tốt với con, cho con ăn ngon, cuối tuần còn đưa con đi chơi nữa, con được ở trong một căn phòng rất to, có nhiều người gọi con là cậu chủ nữa...thích lắm mẹ ạ. Hay tí nữa mẹ cùng con về gặp mọi người nhé, con sẽ khoe với mọi người là con đã gặp được mẹ.

-Joo ah, nghe mẹ nói này.

Cậu bé lặng yên nghe kỹ từng lời mẹ cậu căn dặn.

-Bây giờ mẹ không thể đón con đi được, mẹ đang rất bận, con hãy sống cùng ông Nội và bố mẹ nuôi một thời gian nữa nhé.

-Không, không đâu, con nhớ mẹ lắm, mẹ phải ở với con, con không cần gì cả, chỉ cần con được ở bên mẹ, được làm con của mẹ thôi.-Cậu bé khóc nức nở lay lay cánh tay của mẹ.

-Mẹ xin lỗi, mẹ không thể đem theo con đi được, nếu mẹ đem con đi, con sẽ bị liên lụy, và mẹ sẽ gặp nguy hiểm. Con hiểu ẹ nhé.

Cậu bé lúc này đã thôi khóc, chỉ còn tiếng nấc khe khẽ.

-Thật không? Con không muốn mẹ chết.

-Vậy thì con phải nghe lời mẹ, hãy ngoan ngoãn ở nhà Họ Kim nhé.

-Thế bao giờ mẹ lại đến?

-Mẹ sẽ đến khi có thời gian.

-Nhớ đến thăm con thường xuyên nhé, con nhớ mẹ lắm.

-Được rồi. ah con còn nhớ lời hứa con hứa với mẹ không? Tuyệt đối không được cho ai biết, con là con của mẹ. Nếu chỉ cần con ột người biết thôi, mẹ sẽ chết đấy.

Đầu óc ngây thơ của một cậu bé 13 tuổi chỉ biết tin vào những gì mẹ cậu nói một cách vô điều kiện, gật đầu lia lịa ôm mẹ một cái rồi cúi đầu ra về, vì mẹ cậu có thể làm tất cả.

Chap 11: Người đàn bà tham vọng (2)

Vẫn là quán café đó nhưng thời điểm đã khác, vẫn người đàn bà đó nhưng với một bộ dạng cao quý hơn, gương mặt tỏ rõ vẻ quyền lực của một đại phu nhân giàu có danh giá. Còn cậu bé 13 tuổi lúc ấy, giờ cũng đã trở thành một chàng thanh niên cao lớn, đẹp rạng ngời trong bộ đồng phục học sinh màu trắng.

-Bà gặp tôi có việc gì?

-Nghe nói, gần đây cậu khá nổi tiếng, các ca khúc của cậu được phát rất nhiều trên TV.

-Cảm ơn, ó chuyện gì bà nói nhanh lên. Tôi rất bận

-Cũng chẳng có gì, chỉ là tôi muốn nhờ cậu vài việc thôi.

-Nhờ tôi ư? Đường đường là một đại phu nhân của tập đoàn hàng đầu thế giới Tae Hwa lại đi nhờ vả một cậu nhóc 15 tuổi, bà không thấy nực cười sao?

Thái độ của cậu đã khác rất nhiều so với 2 năm về trước, cậu không còn là một cậu nhóc ngây thơ bị lừa bởi những câu đường mật của người mẹ tàn nhẫn. Đôi mắt giờ đây đã nguội lạnh, thái độ cứng thờ ơ khi ngồi trước mặt người mẹ độc ác ấy. Trong lòng cậu chỉ còn sự căm thù đến tột độ.

-Dù sao thì giờ đây cậu sống cũng rất tốt, phải nói là hoàn hảo, nên tôi chỉ nhờ cậu một việc cuối cùng. Giữa chúng ta nên vờ không quen biết nhau, có lẽ điều đó sẽ tốt hơn cho cả hai, cậu sẽ tốt hơn cho sự nghiệp ca hát của cậu và cũng sẽ có lợi cho cuộc sống hôn nhân của tôi sau này. Tôi biết đó là tàn nhẫn với cậu nhưng mong cậu hãy coi như không có người mẹ như tôi.

Cậu nhìn thẳng vào mắt người đàn bà đó, đôi mắt ngấn nước toát lên vẻ kiên quyết lạnh lùng đến cực độ.

-Từ cái giây phút tôi biết mình bị bà lừa cho đến nay, tôi đã không coi bà là mẹ của tôi nữa rồi, Bà không phải lo, cái mối quan hệ rác rưởi giữa tôi với bà từ lâu đã không còn tồn tại. bà yên tâm, tôi sẽ không để ai biết về mối quan hệ giữa chúng ta, tôi sẽ cảm thấy ghe tởm nếu ai đó biết được. Và bí mật đó cũng coi như là món quà cuối cùng tôi dành cho bà để trả ơn vì đã sinh ra tôi. Chào bà.

Cậu đứng dậy và bước ra cửa.....không thể gọi tiếng mẹ, cũng không thể xà vào lòng mẹ có lẽ là nỗi đau lớn nhất của một người con. Để bảo vệ mẹ và để hoàn thành những tham vọng của người đàn bà đó, một lần nữa cậu lại phải chôn vùi đi cái bí mật đó. Trở về căn nhà rộng lớn, cậu giam mình trong căn phòng, không khóc cũng không làm gì cả, cậu chỉ nằm đó vất tay lên trán, nước mắt trực trào chảy thành hàng rơi xuống tấm ga giường màu trắng. Tất cả đã quá mệt mỏi, toàn thân rã rời, mọi thứ giờ chỉ để lại nỗi đau, những vết thương sâu đậm trong tâm hồn của một cậu nhóc 15 tuổi.

Và cứ thế, cậu giam mình trong phòng suốt một thời gian dài, không ăn, không ngủ, chỉ đơn giản là nằm đó suy nghĩ về những gì mình cần và vì cái gì mình nên đi tiếp trong cuộc đời.

Nửa tháng sau cậu nhập viện trong tình trạng nguy kịch, mất nuowccs và suy nhược cơ thể trầm trọng. Mồ mắt ra xung quanh cậu là ông Nội và bố mẹ nuôi, mắt của người mẹ không cùng huyết thống ấy đã sưng húp lên, có lẽ vì khóc quá nhiều, người cha lo lắng hỏi han đứa con đại đột... Tất cả chỉ nghĩ rằng đó là hành động bông bột của đứa con trai yêu quý khi đến tuổi yêu....Bây giờ thì cậu đã biết rằng cuộc sống này không chỉ có mình mẹ, cuộc sống của cậu còn có những người thân khác hết mực yêu thương cậu, quan tâm đến cậu, cậu còn có âm nhạc, làm bạn....tất cả đó mới là lý do để cậu sống tiếp chứ không phải là người đàn bà tham vọng kia.

23. Chương 23: Cuộc Đối Đầu Giữa Hai Người Đàn Bà Quyền Lực.(1)

-Việc tôi giao cho cậu sao rồi?

-Dạ, vẫn đang tiếp tục mua vào.

-Uhm tốt, đừng mua nhiều quá, đợi chỉ thị của tôi. Còn phần cổ phiếu của Tae Hwa thì cần quan sát thêm một thời gian nữa.Đến khi nào giá neim yết đạt đến 1,2 triệu won thì rút hết tiền ở Ngân Hàng Tae Hwa về và mua càng nhiều càng tốt.

-Vâng, tôi biết rồi ạ.

Cúp máy xuống, người phụ nữ nhấp môi một ngụm trà nhỏ, vẻ mặt đã khác nhiều so với lần cuối cùng con trai bà tới đây. Đôi mắt linh hoạt hơn,và nét mặt tràn đầy sinh lực hơn. Đứng lên khỏi chiếc xe lăn, bà tới bên cửa sổ, nhìn cảnh vật bên ngoài đã đổi khác nhiều so với trước đây...Con người bà cũng vậy, cũng đã khác trước rất nhiều, một trận chiến lớn sắp nổ ra, kéo theo sự căm hận và thù địch của một người đàn bà bị ruồng bỏ....

.....

-Thế nào rồi?

-Có chút kỳ lạ.-Cậu thư ký trẻ hốt hải chạy vào phòng giám đốc thông báo.

-Chuyện gì?

-Đầu tiên phu nhân hãy xem tình hình cổ phiếu trong ngày đã. Nó tăng nhanh hơn so với tưởng tượng của chúng ta.

Vị phu nhân nhìn vào biểu đồ giá cổ phiếu trong ngày, nét mặt hơi nhăn lại

-Hắn là có quá nhiều ruồi nhặng bu quanh rồi...

-Liệu có vấn đề gì không ạ?

-Không phải, chắc sẽ không có vấn đề gì đâu.Muốn mua vào ở mức chúng ta đã định,phải bbor ra khoản vốn lớn hơn đó mới là vấn đề. Trong tình hình này nếu muốn mua đủ 1 triệu cổ phiếu thì cần phải có khoảng 300 tỷ.

-Làm sao bây giờ ạ, thưa giám đốc?

-Khoản vốn nhàn rỗi của chúng ta còn khoảng bao nhiêu?

-Cũng không còn nhiều, chỉ khoảng 100 tỷ.

-Được rồi số còn lại để tôi lo.

Yoon Sung Jung: Đại phu nhân của Tae Hwa, Công ty đầu tư Tae Hwa thuộc trực thuộc Tập đoàn Tae Hwa-là công ty lớn nhất trong lĩnh vực đầu tư. Và người đứng đầu chính là đại phu nhân của Chủ tịch. Bà là một người phụ nữ thông minh, xinh đẹp và đầy tham vọng, với ánh mắt lạnh lùng và cung cách làm việc máu lạnh, bà đã giúp Tae Hwa trở thành công ty đứng đầu về mặt đầu tư tài chính.

-Gọi luật sư Kim vào đây giúp tôi.

.....

-Phu nhân cho gọi tôi ạ?

-Anh ngồi đi.

-Có chuyện gì vậy thưa phu nhân?

-Tôi cần một khoản vốn dung trong khoảng 2 tháng, mong anh giúpd tôi giải quyết một cách lạng lẽ.

-Phu nhân cần khoảng bao nhiêu ạ?

-Khoảng 200 tỷ.

-Sao cơ ạ?

-Không cần phải hốt hăng như vậy, tôi nói là 200 tỷ.

-Không...con số đó....Thường thì nếu xử lý số vốn trên 50 tỷ thì phải thông qua Chủ tịch...

-Tôi là vợ của chủ tịch, chẳng lẽ lại không được? Hơn nữa tôi không nói, anh không nói thì làm gì có ai biết.

-Dạ...đã không phải là 3 tỷ...mà....là 300 tỷ, nếu như bị phát hiện thì....đó sẽ là lý do để bị bãi miễn...-Vị thư ký nói bằng vẻ sợ sệt...

-Anh chỉ có chút năng lực này thôi sao? Anh không biết tôi là ai sao? Anh chỉ sợ chủ tịch chứ không coi tôi ra gì đúng không? Khôn hồn thì nhắc mông của anh đi ra khỏi đây và mang tiền về cho tôi mau.-Đôi mắt bà ta trợn lên và quát tháo người thư ký thậm tệ.

.....

Trong khoảnh khắc người ta tưởng chừng như bản thân có tất cả...tiền, địa vị,...cuộc sống...nhưng cùng chính vì cái ngông của kẻ có tiền khiến nhiều lúc họ tự rơi vào cái bẫy do chính mình tạo ra...

.....

-Thế nào rồi?

-Gì cổ phiếu của đầu tư Tae Hwa vẫn tiếp tục tăng...Đường như giám đốc Yoon Sung Jung của đầu tư Tae Hwa đã đập là một khoản 300 tỷ như phu nhân dự kiến...với đà này chúng ta rất dễ dàng để viện kiểm sát can thiệp....Chỉ vì khản lải vài trăm tỷ mà đường như giám đốc Yoon đang chơi một ván bài mạo hiểm.

-Tốt lắm. Yoon Sung Jung à người có tham vọng lớn hơn người khác vì vậy bà ta sẽ không bao giờ từ bỏ...Mụ ta sẽ còn tiếp tục kế hoạch đó, vài ngày nữa mụ ta sẽ tiếp tục rót vốn vào....cậu vẫn tiếp tục mua vào cho tôi. Khoản vốn dĩ nhất định sẽ được lấy từ Ngân hàng Tae Hwa và nguồn vốn nhân rồi của đầu tư Tae Hwa. Nếu như vậy mụ ta sẽ phạm vào tôi khuynh đảo và thao túng giá cổ phiếu, đến lúc đó ván bài đã được lật và việc còn lại sẽ là của viên kiểm sát.

-Phu nhân phân tích thật thấu đáo.

-Chỉ cần cậu làm đúng như những gì tôi căn dặn...chúng ta nhất định sẽ thắng trận này và tôi sẽ không để cậu phải thiệt...

Nâng ly rước lên miệng và nở một nụ cười đắc thắng...tất cả mới chỉ là ddiemr khởi đầu....bà nhoẻn miệng cười rồi dốc càn ly rượu...

.....

-Lên bao nhiêu rồi?

-Cho đến phiên hôm nay là 23,590 rồi, đây là giá kỷ lục nhất từ trước đến nay, cứ với đà tăng thế này thì chúng ta sẽ lại phải rót thêm vốn vào...

-Tôi biết rồi...cậu cứ tiếp tục theo dõi cho tôi...

.....

-Lên bao nhiêu rồi?

-Dạ 31,200. Dự kiến còn tăng nữa, có tiếp tục mua vào không ạ?

-Lên đến mức này thì lượng vốn vỏ ra cũng sắp sỉ 460 tỷ...Tiếp tục mua vào cho đến cuối phiên, mua được càng nhiều càng tốt...Cuối phiên khi giá cổ phiếu đạt đến mức đỉnh thì bán ra ở phút cuối, giá cổ phiếu sẽ tụt dốc đến mức không kiểm soát được

-Dạ, tôi biết rồi ạ...

.....

Tít...tít...tít....

-Tôi đây.

-Giám đốc.....

-Chuyện gì?

-Phu nhân xem giá cổ phiếu cuối phiên hôm nay chưa ạ?

-Sao? Lại có chuyện gì sao?

-Giá cổ phiếu của Đầu tư Tae Hwa đang tụt dốc một cách mất kiểm soát, dường như có ai đó đã bán ra một lượng rất lớn. Với tình hình này chúng ta rất dễ bị kiện vì tội thao túng giá cổ phiếu..

-Xem ra ai đó đã có chiến lược rồi. Có thể là ai chứ?

-Dạ tôi không biết.

.....

-Thư phu nhân bên giám đốc Yoon đang loạn cả lên, bà ta đã cho người đi điều tra về vụ việc này.

-Tốt lắm, xóa mọi dấu vết đi và chuẩn bị hộp báo...chúng ta sẽ tuyên bố mua lại Đầu Tư Tae Hwa khi tới thời điểm.

.....

-Thế nào rồi?

-Vẫn tiếp tục xuống ạ. Giờ đã xuống với thời điểm ban đầu là 12 rồi ạ.

-Cậu đã điều tra chưa?

-Dạ vẫn đang điều tra...nhưng hình như bên mua đã biết trước và xóa sạch dấu vết...

-Bằng mọi giá, không cần biết là thủ đoạn gì...phải điều tra bằng được cho tôi.

-Thưa giám đốc.....chuyện lớn rồi...

-Chuyện gì?

-Viện kiểm sát đã bắt đầu tiến hành điều tra...

-Hả?

24. Chương 24: Cuộc Đối Đầu Giữa Hai Người Đàn Bà Quyền Lực (2)

-Thưa chủ tịch.

-Chuyện gì?

-Phía bên đầu tư Tae Hwa xảy ra chuyện rồi ạ.

-Chuyện gì?

-Bà nhà bị đưa tới viện kiểm sát để điều tra.

-Sao lại xảy ra chuyện đó?

-Hình như là đã sử dụng 100 tỷ của Đầu Tư Tae Hwa và 400 tỷ của Ngân Hàng Tae Hwa vào việc thao túng giá cổ phiếu.

-Gi? Lập tức kêu bà nhà tới đây.

-Dạ.

.....

Tại phòng làm việc lớn của chủ tịch tập đoàn Tae Hwa...

-Mình à...

-Rút cục là đã xảy ra chuyện gì mà phải liên can đến cả viện kiểm sát.

-Tôi không nghĩ là mọi chuyện lại xảy ra như vậy.

-Trời ơi, cút cục để kiếm được bao nhiêu tiền mà mình phải làm chuyện mạo hiểm này hả? Viên kiểm sát đã dính tay vào, Đầu tư Tae Hwa coi như xong, uy tín và cổ phiếu của Tập đoàn Tae Hwa chắc chắn cũng sẽ có biến động không nhỏ. Mình không suy nghĩ kỹ trước khi làm sao?

-Tôi sẽ cứ vãn tình hình, mình đừng lo.

-Mình bảo tôi không lo sao được...giờ đây mọi việc không thể xử lý được bằng tiền nữa. Xây dựng Tae Hwa mới thành lập, nguồn vốn dự trữ và lượng tiền đầu tư từ nước ngoài cũng không thể đủ để xác nhập đầu tư Tae Hwa lại, vốn nhàn rỗi của Ngân Hàng Tae Hwa thì bị mình thao túng phân nửa, số còn lại thì giải rác ở những công ty nhỏ lẻ khác, muốn thu hồi về cũng chẳng phải ngày một ngày hai là có thể thu hồi về được...Sao mình không hỏi tôi trước khi làm chứ?

-Dạ thưa chủ tịch, ngài hãy bật TV lên đi ạ...-cậu thư ký trẻ hốt hải chạy vào...

-Lại chuyện gì nữa?

Chiếc TV lớn được bật lên, trên kênh kinh tế đang diễn ra một cuộc phỏng vấn nhỏ, và người được phỏng vấn không ai khác chính là Lee Jin Hye- Mẹ của Tae Sun..

-Chào bà, được biết Jin Hye Asian của bà là một công ty đầu tư khá mạnh ở Mỹ. vậy lần này trở về nước bà có dự định gì không ạ?

-Cảm ơn, Jin Hye Asian của chúng tôi chủ yếu mua lại các doanh nghiệp, và lần này trở về nước, đối tượng thu mua của chúng tôi sẽ là Đầu Tư Tae Hwa của giám đốc Yoon Sung Jung.

-Bà có thể giải thích rõ hơn được không ạ?

-Tập đoàn Tae Hwa luôn thu mua công ty một cách mù quáng, gây ảnh hưởng xấu đến nền kinh tế, vì vậy chúng tôi quyết định sẽ mua lại đầu tư Tae Hwa đang trên bờ vực phá sản....

Mọi thứ như chìm trong mớ hỗn loạn, điện thoại réo liên tục bên ngoài phòng thư ký, các bài báo được đăng tải trên các trang web nhanh đến chóng mặt, chẳng mấy chốc thông tin về vụ mua bán giữa Jin Hye Asian và đầu tư Tae Hwa đã được đưa lên trang đầu của các mặt báo...giá cổ phiếu của Tập đoàn Tae Hwa đã bắt đầu sụt giảm

Đứng trước nguy cơ phá sản, Bà Yoon đi lại đứng ngồi không yên, ánh mắt nhìn xuống và tập chung trông mắt vào một điểm...điều đó cho thấy bà đang hoảng sợ, mồ hôi hột bắt đầu đổ ra, hai bên thái dương co giật và tâm của long mày bắt đầu nheo lại...chưa bao giờ thấy bà ta hoảng sợ như vậy.

-Ả đàn bà thối đó muốn làm trò gì vậy? Chẳng phải mẹ ta bị điên và liệt sao? Sao giờ đây mẹ ta lại ở đó....

-Mình ah...giờ phải làm sao?

-Đến nước này thì phải buông Đầu tư Tae Hwa ra thôi, nếu không buông nguy cơ ảnh hưởng đến cả tập đoàn là rất lớn.

-Không thể nào....không thể nào....

-Không biết mẹ ta còn giở thủ đoạn gì nữa,....

25. Chương 25: Ngọn Lửa Hận Thù

Sau khi xem tin tức, Tae Sun liền lập tức tới tìm mẹ, cậu không tin vào những gì mà mình đã nhìn thấy qua TV, người mẹ bao năm luôn ngồi xe lăn của cậu giờ đây lại đứng dạc đứng trước ống kính truyền hình và tuyên bố một chuyện động trời....

-Cậu chủ đã tới thừa phụ nhân.

-Cứ để nó vào, bảo mấy người làm lui xuống bếp, tôi cần nói chuyện riêng với nó.

-Dạ.

Sau khi người làm đã văng xuống bếp, không gian xung quanh lại trở nên yên tĩnh, một cú đẩy cửa mạnh khiến mọi thứ xung quanh rung chuyển...nhưng riêng Jin Hye phu nhân, bà vẫn bình thản thưởng thức từng ngụm trà....

-Con tới rồi sao?

-Mọi chuyện là thế nào? Mẹ hãy cho con biết đi.

-Tất cả những gì cần nói mẹ đã nói trước truyền hình....

-Chân của mẹ.....mẹ không hề bị liệt...

-Đúng, thật khó để giả một người đàn bà điên bị què...Suốt những năm tháng sống như một con mụ tàn phế, sống bằng những đồng trợ cấp bản thủ của ông chồng phụ bạc....

-Mẹ định làm gì chứ? Không lẽ mẹ định trả thù lão...

-Ta phải lấy lại những gì ta đã mất và bị mụ đàn bà thối đó cướp đi...Chính mụ đã phá đi tất cả những gì tốt đẹp nhất của ta...Con hãy chờ đó mà coi, ta sẽ khiến bọn chúng phải cúi đầu trước ta...

-Mẹ có thể làm gì chứ? Mẹ có biết là ông ta mạnh như thế nào không? Ông ta là chủ tịch của Tae Hwa đó....

-Chính vì vậy nên ta mới làm như vậy....Con không cần phải lo....Tất cả đã được ta tính toán thật kỹ lưỡng...Cách đây 2 năm ta đã bí mật thu mua cổ phiếu của Ngân Hàng Tae Hwa dưới tên một người khác, cho tới giờ thì số cổ phần của ta trong NH Tae Hwa cũng không nhỏ. Hơn vậy, nguồn thu nhập và vốn đầu tư nước ngoài ở Jin Hye Asian đều được dồn vào vụ thu mua Đầu Tư Tae Hwa....chỉ cần con đồng ý, số cổ phần của NH Tae Hwa sẽ được đứng tên con, và con sẽ là cổ đông lớn nhất của NHTae Hwa...

-Số tiền đó ở đâu chứ? Nếu chỉ bằng những đồng tiền của lão gửi ẹ thì chắc chắn sẽ không thể làm đến nước này...

-Khi ông ngoại con còn thực hiện những phi vụ rửa tiền trong giới chính trị, ông đã tích góp được một khoản nho nhỏ, khoản tiền đó tồn tại dưới hình thức đầu tư vào Jin Hye Asian. Lúc đầu khi mới lý dị, ta cũng tưởng rằng cuộc đời mình chấm dứt từ đó, chỉ biết sống vậy cho qua ngày...Nhưng khi ông ngoại con qua đời, ông đã trao ẹ Jin Hye Asian, ban đầu ta không biết nên làm gì với số tiền đó và Jin Hye Asian. Cho đến một ngày ta quyết định học cách đầu tư, thứ ta biết mình nên làm đầu tiên chính là đưa Jin Hye Asian vào hoạt động và lấy được những khoản tiền lớn bắt đầu sinh lời từ đó... và khi đã có tiền trong tay, ta biết đó chính là cơ hội để ta trả thù.....Hãy chờ thêm một thời gian nữa, mẹ con ta sắp được sống một cuộc sống bình thường rồi...

Bà bước tới bên cạnh Tae Sun, vuốt nhẹ lên mái tóc cậu rồi vỗ vai cậu, đối mắt ánh lên những tia tham vọng sắt bén, cánh tay của thù hận một khi đã vung ra thì khó có thể rút lại. Giờ đây đến ngay cả Tae Sun còn không hiểu được mẹ mình đang nghĩ gì và làm gì. Điều duy nhất cậu có thể làm lúc này chỉ là ở bên cạnh bà....

26. Chương 26: Tôi Sẽ Bảo Vệ Cho Cậu...

Từ sau buổi parti đó tới nay chẳng ai chịu đi học, Yunhee thì đi Mỹ, Joo Won bật vô âm tin đã đành, đến ngay cả Tae Sun cũng vậy, không có ai để cãi nhau, cũng không có ai để tâm sự thật chán. Min jae lại trở lại với cảnh bị cô lập như trước đây, ngó xuống phía ghế ngồi của Joo Won và Tae Sun, cô thở dài...trong đầu không biết đang có bao suy nghĩ khác nhau...cô nghĩ tới Joo Won, không biết giờ này cậu ấy có ăn được gì không? Còn bị nôn nữa không? Vẫn hạnh phúc bên chị Hee Kyung chứ?...Gục mặt xuống bàn, quỳn tập nhàu nát mà Tae Sun đã quăng qua cửa sổ đang bay phấp phới, làn gió nhẹ làm trang giấy lật qua lật lại...Chắc giờ Tae Sun đang ở bên cạnh mẹ cậu ấy.....lòng dạ đàn bà thật khó đoán, ai mà đoán được mẹ của

Tae Sun lại nuôi ý định trả thù....chắc giờ Tae Sun đang rất rối lòng, một bên là cha, một bên là mẹ....đứng về bên nào cũng sẽ trở thành đứa con bất hiếu. Một tên ngoài mặt luôn ăn to nói lớn như hắn nhiều lúc cũng là một ánh mây hồng hiền hòa và ấm áp, dễ thương và dịu dàng.

Bước từng bước trên đường, mùa rụng lá khiến con đường trông đẹp hơn, một khung cảnh ảm đạm và thê lương như trong mấy bộ phim tình cảm suốt mười....không biết từ bao giờ cô đã yêu cái khung cảnh ấy, yêu từng chiếc lá rơi nhẹ xuống mặt đường phẳng lặng....

Chiếc xe màu đen sang trọng đỗ trước mặt Min Jae, bước xuống là ông quản gia nhà Joo Won..

-Min Jae tiểu thư, mời tiểu thư đi với chúng tôi một chuyến.

-Có chuyện gì vậy?

-Thiếu gia....xảy ra chuyện rồi, chúng tôi thật sự không biết phải làm thế nào...

Min Jae vội vã lên xe, chiếc xe đưa Min Jae tới cánh cổng màu trắng quen thuộc...nơi mà Min Jae đã trải nghiệm qua những cung bậc cảm xúc khác nhau..

Rảo bước qua đại sảnh, trước mặt Min Jae giờ là một Joo Won say mềm....Hàng tá những chai rượu khác nhau bày la liệt trước mặt cậu....còn bản thân Joo Won thì đang ngủ gục như một kẻ xa đọa...

-Joo Won ah.....Joo Won ah....

Cô lay lay cánh tay cậu, nó khẽ động đậy và cậu đã mở mắt ra...

-Min Jae...tối rồi ah...nào...tôi...mời cậu một ly...

Joo Won rót rượu vào ly, nhưng vì quá say nên cậu không thể rót chính xác được, và kết quả là rượu tràn ra ngoài...

-Cậu say quá rồi...đừng uống nữa..

-Tôi không say....chỉ là....

Cậu gục xuống, đôi vai gầy run lên...

-Min Jae ah...

-Ừ...

-Cậu có yêu mẹ cậu không?

-Tất nhiên, sao cậu lại hỏi như vậy?

-Tôi....

Nước mắt cậu rơi xuống, giọt nước mắt đầu tiên trong suốt những năm tháng qua, giọt nước mắt nguội lạnh và tàn nhẫn đến đau lòng....

-Tôi....rất yêu mẹ của tôi....kể cả bà ấy có là nô lệ của tham vọng thì tôi cũng vẫn yêu bà ấy.....Sao tôi luôn là người bị bỏ rơi vậy? Mẹ.....Hee Kyung....cũng đều bỏ tôi mà đi....Cho dù tôi có đợi thế nào, có mong ngóng thế nào thì kết quả cũng vẫn là tôi chỉ có một mình, một mình....một mình mà thôi....

Cậu nấc lên nghẹn ngào, chút từng giọt rượu cuối cùng trong ly xuống cổ họng khô rát, cậu co mình trên chiếc ghế sofa dài, một chú hạc mỏng manh cô đơn khiến người ta xót xa...Min Jae lại gần ôm lấy cậu, ôm lấy đôi vai gầy và xoa nhẹ lên nó...

-Mọi thứ sẽ ổn thôi Joo Won ah.....ít ra cậu còn có tôi, tôi sẽ ở bên cậu, sẽ chăm sóc cho cậu, sẽ bảo vệ cậu....

Nước mắt của hai con người hòa vào nhau, một người đau khổ vì số phận bạc bẽo của mình, người còn lại muốn xoa dịu đi nỗi đau đó....cứ như thế...cô bé ôm chặt lấy cậu cho tới khi cậu ngủ thiếp đi trên tay cô.

“Anh là người duy nhất khiến trái tim em rung động...

Lúc nào anh cũng đối xử thật tệ với em...

Tình yêu của em chẳng ai biết tới...

Thậm trí cả cô ấy cũng sẽ không biết...

Rằng em yêu anh...

Anh khiến mọi thứ trở nên thật vô nghĩa...

Dù cho em có dõi theo anh bằng cả cuộc đời mình...

Cái ngày anh dịu dàng mỉm cười với em...

.....

Bất kể em có cô quên anh bao nhiêu lần...

Bất kể em có bắt bản thân mình đừng yêu anh...

Thì em vẫn không cách nào xóa tan nụ cười ảm áp đó...

Nếu như chúng ta không bao giờ rơi vào tình yêu thầm kín ấy nữa...

Đây sẽ mãi là bí mật giữa anh và em..."

Secret- Lee SooYoung.

.....

Joo Won tỉnh dậy sau cơn say, đầu cậu đau nhức khó chịu, hương thơm từ căn bếp lan qua cánh mũi, bước từng bước chân nặng nhọc xuống bếp. lần nào cũng là Min Jae, lần nào cũng là cô bé đứng đó....Cậu đã dần quen với những món ăn lạ của cô bé nhưng sao hình dáng ấy luôn khiến cậu ngượng ngùng. Một cô gái thuần khiết và trong sáng, một cô gái còn chưa biwts đâu là tình yêu đâu là sự thương hại...Trái tim nhỏ bé ấy chỉ biết tìm về phía ánh dương của nó nhưng nó đâu có biết rằng càng tiến lại gần vầng dương ấy thì sức nóng của nó sẽ chỉ khiến trái tim đó đau đớn hơn mà thôi...

-Cậu tỉnh rồi ah?

-uhm....

-Mau ăn đi, canh giải rượu này hiệu nghiệm lắm đấy.

-Sao cậu lại tới đây?

-Bạn của tôi xảy ra chuyện thì tôi phải tới thăm chứ.

-Đừng tới nữa.

Ba từ ngẩn ngon như những nhát dao đâm sâu dần vào da thịt, từng vết một cửa sâu vào tim khiến cô bé run lên.

-Tại sao? Cậu không thích tôi tới đây sao?

-Đúng thế.

-Tại sao chứ? Tôi đã làm gì sai sao?

-Cậu không làm gì sai cả.

-Vậy tại sao tôi không được tới đây.

-Vì tôi không muốn nợ ai cả. Nợ rồi lại phải trả...

-Tôi không cần cậu trả...hãy để tôi thay chị HeeKyung chăm sóc cho cậu.

-Đừng nhắc đến HeeKyung trước mặt tôi.

-Chị HeeKyung không có ở đây, tôi sẽ chăm sóc cho cậu, khi nào chị ấy quay trở lại thì tôi sẽ không tới nữa.

-HeeKyung sẽ không trở lại...

-Chị ấy sẽ trở về bên cậu....

-TÔI BẢO LÀ ĐỪNG NHẮC ĐẾN HEEKYUNG NỮA....

Cậu hất đổ hết tất cả, bát canh còn nóng hắt xuống đất, bắn vào Min Jae đứng gần đó, vết bỏng rát và đau nhưng trong tâm trí cô bé lúc này chỉ có Joo Won, chỉ có một Joo Won đang nổi giận hất tung và đập đổ mọi thứ...

Min Jae vội chạy lại ôm lấy Joo Won, cô bé ôm chặt lấy cậu, ngăn không cho cậu phá tan mọi thứ...

-Dừng lại đi Joo Won,...xin cậu dừng lại đi.....Tôi sai rồi, tôi sẽ không nhắc đến chị ấy nữa...tôi sai rồi...vì thế...xin cậu dừng lại đi...

Tiếng nấc lên khe khẽ....cô bé đang khóc.....Joo Won quay người lại nắm chặt lấy vai cô bé, ánh mắt như xoáy sâu vào tâm trí cô...

-Cậu thích tôi...đúng không?

-.....

-Trả lời đi,...cậu thích tôi đúng không?

-.....

Min Jae không trả lời chỉ gập đầu khe khẽ, nước mắt vẫn tiếp tục rơi nhẹ, cổ bé khóc vì sợ, chưa bao giờ cô cảm thấy sợ như lúc này, Joo Won của cô bé giờ đã biến thành một con người hoàn toàn khác....

-Được....đi theo tôi....xem cậu còn thích tôi được nữa không....

Joo Won lôi Min Jae ra khỏi nhà, chiếc xe màu trắng phóng băng băng trên đường, chưa bao giờ cô bé thấy Joo Won phóng xe nhanh như thế, như thể cậu là một tay đua chuyên nghiệp vậy, từng khúc cua, từng đoạn quẹo đều được Joo Won thực hiện hết sức chuyên nghiệp. Xe dừng ở một quán vũ trường lớn ngoài ngoại ô...Cậu kéo cô vào trong, tiếng nhạc xập xình inh ỏi, những vũ điệu cuồng loạn của những bậc vương công công tử, những cuộc chơi thâu đêm suốt sáng, những cô gái gợi cảm, đang lắc lư và hiến dâng thể xác của bản thân chìm đắm trong “thuốc”....

Mấy tên bảo vệ to con khi nhìn thấy Joo Won bước vào, chúng đã kính cẩn chào...đường như Joo Won và chúng khá quen biết...

-Anh Joon lâu lắm mới thấy anh tới....Chúng mày đâu, chihuahua bị bàn cho anh Joon.

Cậu dắt Min Jae ngồi vào chiếc bàn lớn khuất sau một tấm rèm, mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn sàng để chào đón đại thiếu gia Kim Joo Won ăn chơi máu lạnh vào bậc nhất này...

27. Chương 27: Bộ Mặt Thật...hay Giả Tạo?

Một lúc sau khoảng 5-6 cô gái ăn mặc gợi cảm bước tới bàn Joo Won, họ ngồi xuống bên cạnh cậu và rót rượu cho cậu, Min Jae ngồi ở góc phía bên phải, giống như một chú cún con đang chông mắt lên nhìn đàn cáo xa lạ đùa nghịch, hai tay Joo Won ôm hai cô gái, một cô khác thì rót rượu....thình thoảng cậu lại hôn thầm thiết những cô gái đó, coi như phần thưởng vì đã hầu hạ tốt đại thiếu gia...

-Cậu đã lên giường với ai chưa?-Joo Won bắt ngờ quay qua hỏi Min Jae.

-Hả, gì cơ?

-Tôi hỏi, cậu đã ngủ với ai chưa?

-....

Min Jae không trả lời, cô chỉ lặng lẽ nhìn Joo Won, nhìn bằng ánh mắt đầy căm phẫn...

-Cậu có biết rằng các cô gái ở đây đều rất muốn lên giường với tôi không? Cậu thử nhìn lại mình xem, cậu có điểm nào bằng họ không? Cậu có đủ tư cách để thích tôi không? Bao giờ cậu làm được như họ, trở thành như họ, lúc đó tôi sẽ nhìn về phía cậu....

-Joo Won ah....cậu nói gì vậy?

-Joo Won tôi vốn là người không cần ai phải bảo vệ hay chăm sóc cả, một con nhỏ nhà quê như cậu mà dám chơi với tôi còn ầy đặt thích tôi...cậu thấy nó có lỗi bịch lắm không?

BỐP!!!!

Một cái tát đau điếng....nóng và rất....nhưng có lẽ nó sẽ làm Joo Won thấy nhẹ nhõm hơn, bóng dáng nhỏ bé của cô bạn đi xa khuất...nhòe sau hàng nước mắt lăn dài....cậu buông tay ra khỏi những cô gái đó và lệnh cho họ đi ra chỗ khác....

Lúc này chỉ còn mình cậu, mình cậu với sự cô đơn đến tột cùng, cô gái mà cậu yêu cuối cùng cũng đã chọn con đường riêng của cô ấy, một hợp đồng béo bở tại Mĩ đã cướp đi HeeKyung, một người đàn ông giàu có cũng đã cướp đi mẹ cậu, và giờ đây chính cậu cũng đã đẩy người bạn duy nhất kia đi x khỏi mình....Cậu cũng không biết vì sao mình lại làm như vậy...nhưng đó là cách duy nhất để Min Jae không hướng về phía ánh dương đang ngụy dần này.

28. Chương 28: Hoảng Sợ...

Tại biệt thự Đông Phong Tự

-Thông tin chính thức về việc thu mua đầu tư Tae Hwa được công bố thừa phụ nhân, mọi thứ đều như dự tính, ước tính cho thấy tổng trị giá vốn, đầu tư và các món nợ ngắn và dài hạn của đầu tư Tae Hwa và ngân hàng Tae Hwa khoảng 1/4 tổng giá trị tài sản của tập đoàn Tae Hwa.....Chúng ta sẽ làm gì tiếp theo ạ?

-Chắc chắn lão già đó sẽ không chịu ngồi yên, ngay chiều nay hãy nộp cho tôi danh sách những ngân hàng trong nước có vốn đầu tư nước ngoài, kể cả những ngân hàng lớn, nhỏ hay những ngân hàng sắp phá sản. Còn nữa vẫn tiếp tục theo dõi Yoon Sung Jung, có hành tung gì đáng ngờ thì báo ngay cho tôi.

-Tôi biết rồi ạ.

.....

-Thế nào rồi? thống kê được chưa.

-Dạ rồi.

-Bao nhiêu?

-Con số chính xác là 1000 tỷ ạ.

-Còn bao nhiêu?

-Nếu kể về vốn tổng số vốn của công ti giải trí, công ti xăng dầu, công ti thời trang, công ti dịch vụ du lịch thì khoảng 2200 tỷ, của hãng hàng không TaeHwaAir là 1500 tỷ. Của một số quỹ phúc lợi dự trữ khoảng 700 tỷ. Trong vụ đầu tư Tae Hwa và ngân hàng Tae Hwa chúng ta đã bị thất thoát khoảng 1/4 .

-Tôi biết rồi, cậu đi lo liệu vụ quỹ đen bên khu miễn thuế Labuan ở Malaysia cho tôi.

-Vâng thưa chủ tịch.

-Đầu tiên hãy thành lập một công ti ma có tên Ji Il Korea, rồi từ từ chuyển khoản tiền đó vào Ji Il Korea.

-Vâng thưa chủ tịch.

-Còn nữa, hãy lập cho tôi danh sách những ngân hàng trong nước có vốn đầu tư nước ngoài, tất cả kể cả những ngân hàng sắp phá sản.

-Dạ.

.....

Cộc...cộc..cộc...

-Vào đi.

Tae Sun đẩy cửa bước vào, cậu đặt trước mặt mẹ một tách trà nhỏ, loại trà được ướp hương lài thuần túy-loại trà mà mẹ cậu thích nhất.

-Mẹ vẫn tiếp tục cuộc chiến đó sao?

-Uh.Con đừng lo, cứ đợi một thời gian nữa đi...

-Con phải đợi cái gì chứ? Con không cần mẹ phải như thế này, chỉ cần mẹ như trước kia thôi, không cần biết họ sống ra sao, chỉ cần mẹ con ta ở bên nhau là được.

-Nhưng mẹ cần, mẹ cần phải đòi lại những gì mẹ đã mất. Mẹ đã sống như thế nào? Ông ta đã bỏ rơi mẹ như thế nào? Suốt ngần ấy năm, mẹ chỉ mong ông ta tới đây thăm mẹ một lần, chỉ cần một lần ông ta hỏi mẹ có khỏe không, mẹ sẽ bỏ qua tất cả mà tiếp tục sống như thế. Nhưng những thứ mà mẹ nhận được chỉ là những đồng tiền khinh bỉ của lão...

Nước mắt bà trào ra nhưng đôi mắt vẫn đánh thép và mạnh mẽ, cậu không thể tưởng tượng được đó đã từng là người mẹ hiền dịu của cậu, một người đàn bà chỉ biết khóc, biết cười, biết chịu đựng....Sự tham vọng và hận thù đã nuốt trửng linh hồn bà, biến bà thành một con quỷ độc ác, máu lạnh...

-Con bắt đầu cảm thấy sợ....sợ mọi thứ...

Cậu đặt trên mặt bàn mẹ một chiếc hộp nhỏ rồi bỏ ra ngoài....Ánh mắt bà không hướng theo bóng cậu con trai yêu quý như trước nữa, mở chiếc hộp nhỏ đó ra, một mảnh giấy và một chiếc lọ thủy tinh bé nhỏ bên trong là một bông Iris tím bằng giấy.Mở mảnh giấy ra, những dòng chữ nắn nót ngay ngắn giống như Tae Sun lúc nhỏ, luôn luôn viết chữ thật đẹp mỗi lần muốn viết thư ẹ... “ đã có những lúc con ước mẹ mạnh mẽ như bông Iris này, nhưng giờ thì con sợ điều đó. Mẹ à, con luôn yêu mẹ. Mừng ngày của mẹ”.....Một dòng chữ nhỏ thôi nhưng cũng đủ để đánh thức một con người, trong chốc lát, hình bóng của Tae Sun bé bỏng ngậy thơ lại hiện về trong tâm trí bà.Cái cảm giác khi được bàn tay nhỏ bé mềm mại của con nắm lấy ngón trở thật của mình êm dịu và hạnh phúc biết bao. Bao lâu nay bà luôn mong ngóng đến ngày Tae Sun đến thăm bà, để được ôm đứa con vào lòng...nhưng giờ đây khi nó ở bên cạnh thì bà lại bị cuộc chiến này làm mờ mắt....bà vội vã chạy đi tìm Tae Sun.

-Cậu chủ đâu?

-Dạ cậu chủ nó về Seoul có chút việc, sẽ không về trong vài ngày tới ạ.

Bà nhìn theo bóng chiếc xe hơi khuất xa sau hàng cây dài, chỉ còn lại một chấm nhỏ là tiếng lốp xe cộ lao xạo xuống nền đất đầy sỏi đá vắng vắng vọng lại....Mọi thứ đều không kịp, tất cả vẫn chỉ là sự chờ đợi....

29. Chương 29: Tae Sun Trở Lại...

Đặt chiếc cặp xuống bàn rồi cụng gục xuống đó....Sau một kỳ nghỉ học tự do 3 ngày nhưng tinh thần cậu Min Jae vẫn không khá lên là mấy, bóc gần hết 10kg tỏi và hành, đọc hết gần 20 bộ truyện tranh mà sao đầu óc cậu lúc này toàn Tỏi Joo Won, hành Joo Won, truyện tranh Joo Won....cái tên Kim Joo Won ấy đã khiến cô bé khóc không biết bao nhiêu trong mấy ngày qua, mắt cứ sưng húp lên...mệt mỏi đến tột độ...

-Này, sao mấy hôm trước lại nghỉ học?

Giọng nói quen thuộc khiến Min Jae bật dậy....

-Han Tae Sun....

-Làm gì mà gọi cả họ lẫn tên người ta như vậy? giật cả mình....Gặp tôi cậu vui vậy hả?

-Oh....vui lắm...

-Không có tôi mấy ngày vừa qua chắc cậu vui lắm nhỉ.

Min Jae không nói gì, vẫn nhe răng cười toe toét, nụ cười gượng gạo và ngượng ngùng đó không qua khỏi mắt Tae Sun..

-Thôi khỏi cười, trong cậu cười khó coi lắm....mà cún chẳng thấy Joo Won đi học...có chuyện gì xảy ra sao?

Hai từ Joo Won lại động đến cái van nước mắt của Min Jae, mặt cô bé xụ xuống, nhìn lảng đi chỗ khác, cô bé sợ rằng mình sẽ khóc khi nhìn vào đôi mắt như muốn đọc mọi thứ của Tae Sun...

-Cậu làm sao vậy, sao tự nhiên lại không cười nữa.

-Không có gì, cậu về chỗ đi...

-Mặt cậu làm sao vậy, lúc này cậu cười tôi không để ý, bây giờ mới thấy sao mắt cậu lại sưng húp lên như thế?

-Không sao? Tôi không sao cả....

-Cậu khóc hả?

-Không phải...

-Đừng cãi tôi...

Tae Sun không nói gì thêm nữa, cậu kéo Min Jae xuống cantin trước sự ngạc nhiên của tất cả mọi người....

-Này đắp lên mắt đi.

-Cái gì đây?

-Mắt sưng đến nỗi không biết cái này là cái gì ah? Tôi đã đắp vào chiếc khăn này vài viên đá, đắp lên mắt một lúc là hết sưng thôi...

-Sao cậu biết điều đó....

-Hỏi nhiều thế, có đắp lên mắt không thì bảo?

Min Jae ngoan ngoãn đắp khăn lên mắt, cảm giác thật dễ chịu, lạnh buốt và nhức nhối nhưng sao lại dễ chịu đến thế....

-Đỡ hơn chưa?

-Uhm...cũng đỡ ...

-Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng nhìn mắt cậu sưng lên thế kia thì tôi biết đó không phải chuyện vui về gì....Cậu khóc quá nhiều vì Joo Won rồi đấy....Nếu còn như vậy thì tôi sẽ không để yên đâu....

Min Jae không nói gì....chỉ lặng lẽ đắp chiếc khăn lên mắt...Ánh chiều tà buông xuống dần, mọi thứ đang đi vào màu nâu ảm đạm. Ngồi trên chiếc xe sang trọng và được nghe một bản nhạc pop thịnh hành nhưng sao Min Jae vẫn thờ dài....cái đầu lắc lư theo từng khúc quẹo của chiếc xe, ánh mắt vô hồn chán nản nhìn ra phố cửa sổ...khung cảnh chiều tà như đang hưởng ứng tâm trạng của cô bé...

-Đến rồi...xuống xe đi....

Xe dừng ở một công viên gần khu mua sắm...công viên rộng lớn nhất Seoul vào đúng tầm đông đúc thật nhộn nhịp....Bước xuống xe mà vẫn chưa hiểu gì, Min Jae quay sang nhìn Tae Sun bằng ánh mắt khó hiểu...

-Sao lại đến đây làm gì?

-Thì đi chơi...

-Sao tự nhiên lại đi chơi?

-Cậu không hỏi không chịu được ah?Thế có muốn chơi không hay là đi về?

-Có...có chứ....

Min Jae hào hứng rồi chạy thẳng về phía cổng lớn của công viên giải trí....Cô bé không quên quay lại vẫy tay với Tae Sun ra hiệu cậu bé nhanh lên...

Hai người cùng nhau bước chân vào thế giới thần tiên, nơi của những trò chơi thú vị...Tae Sun kéo Min Jae vào một hàng lưu niệm, cậu chọn cho cô bé một chiếc tai nhẫn màu hồng...cô bé không thích...mà lại thích chiếc sừng của quỷ Xa Tăng....Rồi họ cùng mua một đôi sừng quỷ Xa Tăng.....Công việc hóa thân thành trẻ thơ đã hoàn thành...một cuộc vui chơi sắp sửa bùng nổ...Min Jae kéo Tae Sun đi tàu lượn, chiếc tàu lên xuống quay vòng vòng chóng cả mặt...Tae Sun chùn bước tỏ vẻ không muốn chơi....Nhưng một khi đứng trước người con gái mà mình thích thì kê cả có chết trước sự năn nỉ ấy thì cũng phải đi một vòng...và kết quả là...Tae Sun đã nôn thốc nôn tháo....Hai người tiếp bước đến khu nhà ma....thường thì con gái rất sợ mấy thứ ma quỷ như thế...nhưng riêng Min Jae thì vô cảm với chúng, hơn nữa còn tỏ ra thích thú....một cuộc rượt đuổi xảy ra trong không gian tối tăm đáng sợ của ngôi nhà ma ám đó....Không phải là ma đuổi mà là...đuổi ma...hai con người cười hết cỡ cầu theo hai cái búa hơi đập tới đập lui...khiến mấy chú bảo vệ phải chạy tới răn đe....và cứ thế, cứ thế...Min Jae dần dần quên đi những nỗi buồn trong lòng....và chỉ tập trung vào những trò chơi thú vị trước mắt....

-Có muốn đi cáp treo không?

-Uhm....lên đỉnh Nam San luôn....

Tae Sun cầm tay Min Jae....Một cảm giác khác lạ truyền vào cơ thể nhưng dường như Min Jae không hề để ý, cô bé chỉ chăm chú vào những thứ đang hiện hữu trước mắt...những thứ có thể xoa dịu đi nỗi buồn đang dâng lên trong lòng cô bé...

.....

“ Thấy em cười thật là tốt....nụ cười ấy anh muốn giữ mãi nó trên đôi môi em....”

Han Tae Sun

30. Chương 30: Cậu Hãy Cứ Hướng Về Phía Trước Đi...còn Tôi Sẽ Hướng Về Phía Cậu...

Min Jae bước vào cáp treo trước, Tae Sun đi theo sau, dường như cậu ta đang nói gì đó với hành khách và nhân viên, họ vỗ tay hưởng ứng và cổ vũ cho Tae Sun rất nhiệt tình....Chiếc cáp treo chuyển bánh mà chỉ có 2 người....

-Sao những người còn lại không lên cáp treo? Sao chỉ có 2 chúng ta thế này?

-Ah...tôi nói với họ là tôi muốn tỏ tình với cậu....nên tôi muốn họ ành cho chúng ta chút không gian...

-Xì.....-Min Jae cười khẩy rồi quay mặt nhìn ra phía bên ngoài....

Cảm giác như đang bay giữa không trung vậy...Chỉ có những ngọn cây cao vút xào xạc, tiếng gió và dòng người nhỏ xíu dưới kia....

-Nhìn kia....nhìn mọi người như đàn kiến ấy, nhỏ xíu....-Min Jae cười thích thú...

-Cậu vui thế ah?

-Oh...vui lắm.....

Min Jae đột nhiên im lặng...gương mặt buồn lại xuất hiện....

-Hồi nhỏ tôi luôn ước ao được đi một mình trên chiếc cáp treo này....

-Sao lại đi một mình?

-Hồi nhỏ mỗi lần bố đánh mẹ, tôi đều rất sợ, tôi rất muốn khóc to lên nhưng lại phải cố kìm nó lại, nếu được đi cáp treo một mình tôi có thể khóc thỏa thích mà không sợ ai biết...thời gian trôi qua rồi thì nước mắt cũng khô lại, nên chẳng còn cái ao ước đó nữa....

-Thì bây giờ cậu đang đi cáp treo đó thôi...

-Ngốc ạ, đâu phải là một mình...

-Thì cứ coi như tôi là không khí đi....

-Thôi đi...

Min Jae xùy một cái rồi lại quy về phía cửa sổ,.....đúng thật là lúc này cô bé rất muốn khóc, muốn khóc thật to lên để có thể vơi đi nỗi buồn trong lòng....nhưng Tae Sun đang đứng đó, đứng bên cạnh cô khiến cô không đủ dũng cảm để khóc, cô không muốn bản thân lại mềm yếu một lần nữa....

-Đây là lần đầu tiên tôi được đi cáp treo đấy...-Tae Sun nói bằng giọng trầm....

-Nói dối,...nhà cậu giàu như thế muốn đi lúc nào mà chẳng được....

-Mẹ tôi xảy ra chuyện lúc tôi còn quá nhỏ, ba thì không quan tâm đến tôi, những thứ tôi nhận được chỉ là một căn phòng đầy đồ chơi và tự chơi một mình....Đã có lúc tôi thử vùi vào ba cho đi công viên chơi nhưng thứ mà tôi được nhận lại chỉ là một cái lắc đầu vô cảm...

-Thì giờ cậu cũng đang đi cáp treo đó thôi....

-Nhưng mà là đi một mình....-Tae Sun nói bằng giọng mỉa mai...

-Sao lại thế???? Thế tôi là không khí chắc?

-Gần như thế...cậu đi chơi với tôi mà đầu óc cậu để đi đâu ấy....

-Lúc nào???? Bao giờ???

-Thế cậu biết tôi hỏi cậu có vui không bao nhiêu lần không? Và cậu đã trả lời như nào không?

-.....-Min Jae không nói được gì.....chỉ biết lảng ánh mắt đi chỗ khác...

-Tổng cộng là 24 lần...và cả 24 lần cậu đều trả lời ‘Oh, vui’ mà không hề thắc mắc sao tôi lại hỏi nhiều lần như vậy.

-.....Cô bé không nói gì....ánh mắt đảo ra phía cửa rồi lại nhìn xuống dưới...dường như cô đang cố tình che giấu đi cảm xúc của mình....

Không khí im lặng lại trở lại....chẳng ai nói với ai cậu nào...Tae Sun thì đang giận còn Min Jae thì vốn là người không thích giải thích nhiều...và cứ như vậy cho đến khi cáp treo lên đến đỉnh của tháp Nam San...Tae Sun bước ra trước và tiến thẳng về phía trước...Min Jae chỉ biết nhìn theo cậu bạn mà không dám gọi, cô bé lặng lẽ đi theo đằng sau...Bóng Tae Sun xa dần, mọi thứ lại mờ dần đi....

.....

“Nếu em...

Phải chịu đau đớn như thế này...

Em ước gì...

Ngay từ lúc đầu...

Sẽ không gặp anh...”

Min Jae

.....

Không khí xung quanh dường như ẩm hơn, mọi thứ đều vắng lặng, yên tĩnh hơn ở nhà...không còn tiếng ồn ào của khu chợ, cửa cửa hàng, cũng không phải là sàn đất lạnh lẽo của căn phòng chưa được trải đệm...Một hương oải hương nhẹ thoảng qua cánh mũi man mác dịu nhẹ....Mở mắt ra và cảm nhận được cơ thể rã rời, mệt nhọc, Min Jae nhìn xung quanh...một căn phòng được trang hoàng lộng lẫy như kiểu vua chúa, tất cả đều làm bằng gỗ, đến ngay cả chiếc giường cũng không phải bình thường...Trên ghế là ai đó đang ngồi ngả đầu về phía sau...dụi dụi mắt, Min Jae cố gắng nheo mắt lại nhìn xem đó là ai...Tae Sun đang nằm đó với chiếc nhiệt kế trên tay.....Cô bé nhẹ nhàng bước xuống giường...nhưng mới chỉ đi được 2 bước thì...Tae Sun chợt mình tỉnh giấc....Min Jae nhanh như cắt...quay trở lại giường và nằm im như lúc ban đầu...

Tae Sun đến bên cạnh giường Min Jae, đưa chiếc cặp nhiệt độ vào tai cô bé....Đến lúc này cậu mới thở phào nhẹ nhõm...

-May quá...hết sốt rồi...3 tiếng nữa là uống thuốc lần 2...

Cậu quay qua nhìn Min Jae, gương mặt nhợt nhạt và lấm tấm mồ hôi của cô bé càng làm cho Tae Sun lo lắng hơn, dùng khăn ướt lau đi những giọt mồ hôi ấy, Tae Sun phát hiện ra một điều....Mắt Min Jae rung lên nhẹ nhẹ, kể cả cách nằm cũng không được thoải mái như lúc trước....

-Tỉnh rồi thì dậy ăn chút gì đi rồi uống thuốc...

Min Jae mở mắt ra, gương mặt Tae Sun đang rất gần cô, một gương mặt đầy lo lắng, đôi hàng mi hơi rung nhẹ, luôn tránh cái nhìn của Min Jae, giọng nói cũng không còn hung hỏ như lúc trước mà thay vào đó giọng nói nhẹ nhàng và dịu dàng hơn...

-Sao tôi lại ở đây?

-Còn hỏi được nữa sao?

-Sốt đến gần 40 độ mà vẫn còn chạy nhảy lung tung như thế được....Tôi cũng thấy lạ...Không có tôi bé cậu vào về đây và mời bác sĩ tới thì chắc giờ này cậu còn ngủ ở tháp Nam San đó...

-Sao tôi lại bị sốt? Tôi đâu có làm gì đâu....

-Sốt cao quá nên không nhớ vì sao mình bị sốt hay đâu óc cậu có vấn đề thế? Do cậu bị nhiễm lạnh lâu ngày nên sinh bệnh thôi...

Min Jae ngồi dậy với lấy chiếc áo khoác....

-Đi đâu đây?

-Về nhà...

-Ăn chút cháo đi còn uống thuốc...xong rồi tôi đưa cậu về...

-Thôi khỏi...tôi tự về được...

Min Jae chậm chạp tiến về phía cửa...bất giác bàn tay mạnh mẽ của Tae Sun đã giữ cô lại...

-Đừng đi...Cậu vẫn chưa khỏi bệnh đâu...

-Đừng lo, tôi sẽ không ngắt lần nữa đâu...-Min Jae gỡ tay Tae Sun ra và tiếp tục tiến về phía trước...

-Joo Won tốt đến vậy sao?

Câu hỏi của Tae Sun khiến Min Jae khựng lại...nhưng chỉ vài giây sau cô bé lại tiếp tục bước...

-Đừng như vậy....Tôi có gì không tốt...

Min Jae dừng lại,...đầu óc bắt đầu quay cuồng...

-Không phải là cậu không có gì tốt....mà là tôi không tốt....Tôi cũng không hiểu vì sao tôi lại như thế này....nhưng xin cậu cứ mặc kệ tôi....rồi mọi chuyện cũng sẽ qua thôi...

-Cậu thích Joo Won đến thế sao?

-.....

-Trả lời tôi đi....

-....-Min Jae không trả lời, chỉ cúi đầu xuống...nước mắt lại rơi...rơi thành dòng trên má....

-Vậy thì cứ thích đi....Cậu hãy cứ dõi theo hắn...còn tôi...tôi sẽ dõi theo cậu....

31. Chương 31: Bí Mật Bị Lật Tẩy...

-Mày còn về căn nhà này làm gì nữa? Sao mày không theo ***** luôn đi.

-Trên giấy tờ, tôi vẫn là con của ông, tôi vẫn có quyền bước chân vào căn nhà này.

-Mày vẫn còn nghĩ rằng mày là con tao ư? Một mụ điên mới đẻ ra thằng nghiệt chủng như mày....cút ngay khỏi mắt tao ngay....

Chồng sách trên bàn bị chủ tịch Han hất tung xuống đất, mọi thứ chỉ còn lại một đồng hồ hỗn độn, rồi ren trước mặt...lũ thủ bước ra khỏi căn phòng đó, cậu nhếch mép cười chua chát...Trong thâm tâm người cha đó vốn đã không có cậu, tất cả đã bị đồng tiền và tham vọng nuốt chửng...Vốn dĩ cậu định nói với ông rằng đừng tiếp tục cuộc chiến này nữa, cậu sẽ khuyên can mẹ...nhưng giờ đây cái tình phụ tử mỏng manh như sợi chỉ ấy cũng đã đứt, chắc sẽ không bao giờ nói lại được nữa....Cậu trở về phòng xách thu dọn đồ đạc và ra đi trong thâm lặng....sau khi đưa lại chìa khóa xe và thẻ tín dụng cho người quản gia, cậu ngẩng đầu nhìn căn nhà lần cuối rồi cũng lặng lẽ ra đi. Nowcs mắt không thể rớt xuống, đầu óc cũng không thể nghĩ được gì, tất cả đang như một đồng tạp nham dày đặc trong tâm trí cậu, về mẹ, về bố, và cả về cái mối tình đơn phương mà cậu đang theo đuổi....Tất cả những gì cậu cố gắng níu giữ đều lần lượt ra đi, cậu nâng niu từng thứ quan trọng thì chúng lại đều tuột khỏi tay cậu....có đau cũng không thể khóc, có khổ cũng không thể kêu, có chán nản cũng không thể chết vì bên cạnh cậu còn một người mẹ, một Min Jaecậu phải ở đó, ở bên cạnh họ để bảo vệ họ...

-Cậu định đi sao?-Giọng nói của mẹ kẻ độc ác ngân lên phá tan mọi luồng suy nghĩ đang dâng trào trong đầu cậu.

-Không liên quan đến bà.

-Tất nhiên là không liên quan đến tôi, cậu có ở đây hay cậu có ở địa ngục thì đối với tôi không quan trọng...

-vậy bà muốn gì?

-Cậu thông minh lắm cậu Han Tae Sun à.Phiền cậu chuyển lời của tôi tới mẹ cậu...kêu bà ta đừng nên lãng phí sức lực...lấy trứng mà troi đá...thì kiểu gì cũng vỡ mà thôi...

Bà ta đưa tay chỉnh lại cổ áo và cavat cho Tae Sun, rồi đột ngột xiết chặt, mọi sự tức giận bà ta đang dồn vào cậu, đôi mắt trợn trừng lên, mở to hết cỡ, hai hàm răng nghiến vào nhau nghe đáng sợ....

Tae Sun nắm chặt lấy tay mẹ hất mạnh ra...Khiến mẹ ta bất ngờ hẫng chân ngã sòng xoài ra sàn ...

-Mày....

-Có thể là đã lâu quá rồi chúng ta không gặp nhau trong căn nhà này....Nói cho bà biết...

Tae Sun ghé sát tai của mẹ...

-Tôi không còn là một thằng trẻ con yếu ớt và dễ bị bắt nạt như vậy nữa đâu...Rồi cũng có ngày tôi sẽ cho bà được gặp thằng con trai yêu quý của mình...cú đội đó...sẽ không lâu nữa đâu...

Nói rồi Tae Sun bỏ đi, để lại mẹ dì gẻ với nỗi lo sợ nơm nớp....

.....

Trong quán café nằm trong một góc khuất vắng người qua lại, một người phụ nữ đẹp đang ngồi nhâm nhi từng giọt café đắng gắt, cái mùi thơm nồng của café và cái cách uống của bà càng làm ọi thứ trở nên sang trọng hơn.

-Thưa phu nhân, tôi đã đưa cậu bé đến.

-Dẫn nó vào đây.

Một cậu nhóc chừng 13-14 tuổi rụt rụt bước vào.

-Mẹ.....

Cậu chạy đến ôm chầm lấy người phụ nữ, hình bóng người mẹ ghim sâu trong tâm trí cậu, hình bóng người mẹ rời bỏ đứa con của mình với một lời hứa sẽ quay trở lại.

-Mẹ đi đâu mà lâu thế? Con đã đợi mẹ rất lâu rồi, mẹ đến đón con phải không? Hai mẹ con ta lại được sống cùng nhau phải không?

Người phụ nữ gỡ vòng tay cậu bé ra, nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc của nó.

-Joon của mẹ sống có tốt không?

-Có ạ, ông Nội và bố mẹ nuôi rất tốt với con, cho con ăn ngon, cuối tuần còn đưa con đi chơi nữa, con được ở trong một căn phòng rất to, có nhiều người gọi con là cậu chủ nữa...thích lắm mẹ ạ. Hay tí nữa mẹ cùng con về gặp mọi người nhé, con sẽ khoe với mọi người là con đã gặp được mẹ.

-Joo ah, nghe mẹ nói này.

Cậu bé lặng yên nghe kỹ từng lời mẹ cậu căn dặn.

-Bây giờ mẹ không thể đón con đi được, mẹ đang rất bận, con hãy sống cùng ông Nuôi và bố mẹ nuôi một thời gian nữa nhé.

-Không, không đâu, con nhớ mẹ lắm, mẹ phải ở với con, con không cần gì cả, chỉ cần con được ở bên mẹ, được làm con của mẹ thôi.-Cậu bé khóc nức nở lay lay cánh tay của mẹ.

-Mẹ xin lỗi, mẹ không thể đem theo con đi được, nếu mẹ đem con đi, con sẽ bị liên lụy, và mẹ sẽ gặp nguy hiểm. Con hiểu ẹ nhé.

Cậu bé lúc này đã thôi khóc, chỉ còn tiếng nấc khe khẽ.

-Thật không? Con không muốn mẹ chết.

-Vậy thì con phải nghe lời mẹ, hãy ngoan ngoãn ở nhà Họ Kim nhé.

-Thế bao giờ mẹ lại đến?

-Mẹ sẽ đến khi có thời gian.

-Nhớ đến thăm con thường xuyên nhé, con nhớ mẹ lắm.

-Được rồi. ah con còn nhớ lời hứa con hứa với mẹ không? Tuyệt đối không được cho ai biết, con là con của mẹ. Nếu chỉ cần con ột người biết thôi, mẹ sẽ chết đấy.

Đầu óc ngây thơ của một cậu bé 13 tuổi chỉ biết tin vào những gì mẹ cậu nói một cách vô điều kiện, gạt đầu lia lịa ôm mẹ một cái rồi cúi đầu ra về, vì mẹ cậu có thể làm tất cả.

Và người đàn bà đó không hề biết rằng ở một góc khuất của cửa hàng, một cậu bé đang ngồi ăn bánh kem và nghe được hết câu chuyện...cậu bé ngây thơ tự nhủ với lòng mình rằng cậu sẽ giữ bí mật này hộ người đàn bà...vì dù sao đó cũng là người mẹ thứ 2 của cậu...cậu không muốn lại mất đi một người mẹ nữa...

-Con về rồi ah??? Con đã đi đâu mấy hôm nay vậy?-Bà Jin Hye đưa cốc nước cho Tae Sun và lo lắng hỏi.

-Mẹ không phải lo đâu, con về nhà lấy nốt đồ đạc, tiện thể đi thăm vài người bạn.

-Lần sau đi đâu là phải báo ẹ một tiếng, mẹ chỉ sợ con giận mẹ lúc đó rồi không về đây với mẹ nữa...

Tae Sun cần lấy tay mẹ, cậu gói đầu lên đùi mẹ rồi nhắm mắt lại...

-Mẹ đừng lo, giờ đây con sẽ không can thiệp vào kế hoạch của mẹ nữa...con sẽ chỉ ở đây bên cạnh mẹ thôi...

Cậu thiếp đi trong lòng mẹ, ánh mắt mệt mỏi hằn rõ trên gương mặt tiêu tụy ấy...

32. Chương 32: Tạm Biệt....

Min Jae đang đứng trước cửa nhà Joo Won, một cánh cổng lớn như giải ngăn cách giữa hai thế giới....Lưỡng lự một hồi lâu Min Jae vẫn không thể quyết định được mình có nên bấm chuông cửa hay không....Hôm nay cô bé quyết định sẽ thổ lộ tất cả với cậu....Đối với Min Jae, Joo Won là người đầu tiên cho đưa cô tiến gần hơn với giới thượng lưu, cậu là người đã kéo ngắn mọi khoảng cách giữa giàu và nghèo...và cũng chính bởi sự dịu dàng và nhẹ nhàng ấy đã cuốn hút cô bé, cô bé không thể ngừng lo lắng cho cậu....Nhưng cái kết quả luôn là cái quan trọng nhất...đôi chân cô bé đang tiến về hướng ngược lại, cái cảnh tượng của ngày hôm ấy lại hiện về, nó khiến cô bé sợ hãi và hơn hết nó làm cho đôi chân cô bé bước đi rồi bước đi nhanh hơn.....cô bé chạy thục mạng trên đường và không biết được rằng phía trên lan can tầng 2 kia ai đó đang nhìn cô bé....

Sau một quãng đường dài đi bộ rồi ngồi xe buýt rồi lại đi bộ cuối cùng cánh cửa nhỏ của ngôi nhà thâm yêu đã ngay trước mặt....Lấy lại tinh thần tươi cười một cách gượng gạo cô bé rảo bước tiến về phía trước....

-Này....

Tiếng gọi từ phía sau khiến Min Jae giật mình, cô bé quay lưng lại và không khỏi ngỡ ngàng....là Joo Won...

-Cậu ngạc nhiên vậy sao?

-Không.....chỉ là.....không ngờ...cậu lại.....sao cậu biết nhà của tôi mà tới....

-Thì là có người cho tôi biết....

-Vậy....có việc gì mà cậu lại tới tìm tôi như vậy?....-Min Jae cố tình lảng ánh mắt qua chỗ khác...

-Chúng ta nói chuyện một chút được không?

-Cậu nói đi....

-Thì là đến để xin lỗi cậu.....vì...chuyện lần trước.....lúc đó tôi đã quá say....không làm chủ được bản thân....

-Không sao đâu, tôi không để ý chuyện đó đâu....-Min Ja vẫn tiếp tục lảng tránh ánh mắt của Joo Won...

-Và tôi cũng tới để nói lời tạm biệt cậu....

-Tạm biệt.....cậu đi đâu sao?.....-Min Jae ngạc nhiên hỏi....

-Qua Nhật quảng bá album mới và chuẩn bị cho việc debut tại Nhật....

-Mất khoảng bao lâu vậy?

-Tôi cũng không rõ..... vốn định đi du lịch nữa nên cũng không xác định được....

-Lâu vậy sao?....-Gương mặt Min Jae sụp xuống, cô bé vẫn không dám nhìn thẳng vào mặt Joo Won, cô bé sợ rằng mình sẽ không tìm được lòng mình mà ôm chầm lấy cậu....

-Tôi chỉ định nói vậy thôi....tôi đi đây....Giữ gìn sức khỏe và sống tốt nhé....bạn của tôi....-Joo Won cười hiền rồi mở cửa xe chuẩn bị bước vào....

.....

.....

-Joo Won ah....-Min Jae lưỡng lự...

Joo Won quay đầu lại....

-Nếu.....nếu.....chị HeeKyung.....không quay trở về.....thì cậu....phải mất bao lâu mới có thể ngẩng đầu lên nhìn người con gái khác....

-Cậu nói vậy là có ý gì???

-Không...mình chỉ nói là nếu...nếu thôi....nếu như có người con gái khác thích cậu.....thì phải đợi bao lâu mới được???

.....

.....

Không khí dần lắng xuống, sự ngưng ngừng bao phủ toàn bộ khung cảnh....Lúc này Min Jae đã ngẩng đầu lên nhìn Joo Won nhưng chính cậu lúc này lại không dám nhìn Min Jae....cậu không thể làm gì cho cô bé khi trong tim cậu HeeKyung vẫn chiếm một vị trí vô cùng quan trọng....

.....

.....

-Tôi chỉ nói đùa vậy thôi....không nhất thiết phải trả lời tôi đâu....cậu về đi, tôi vào nhà đây....

.....

.....

-Nếu....có một cô gái như vậy.....Tôi sẽ khuyên cô ấy...đừng chờ đợi gì cả.....trên đời này cái còn đáng sợ hơn cả cái chết chính là sự chờ đợi....thời gian mà người con gái đó dành để chờ đợi tôi....cậu ta sẽ đánh mất đi rất nhiều thứ quan trọng đấy....Vậy nên đừng chờ đợi....

Joo Won lên xe và chiếc xe lao nhanh về phía đường lớn....Chiếc xe dừng lại và Joo Won ngó đầu qua cửa sổ gọi với theo...

-Cảm ơn Tae Sun giúp tôi nhé....cú đâm của cậu ấy rất có tác dụng đấy....-Joo Won vẫy vẫy tay tạm biệt Min Jae rồi chiếc xe lại lao nhanh ra khỏi tầm mắt của Min Jae....

Lúc này đây cô bé chỉ còn biết nhìn theo bóng dáng chiếc xe trắng sang trọng và thì thầm lời tạm biệt muộn màng tới người bạn đặc biệt của cô...

Đêm hôm đó....

Chiếc xe màu đen đứng cạnh chiếc xe màu trắng tại một góc khuất bên cạnh bờ sông Hàn...

-Giữa mày và Min Jae đã xảy ra chuyện gì?

-Không có chuyện gì đáng để nói cả...

-Tao không cần biết mày đã khiến Min Jae đau khổ như nào nhưng xin mày dừng lại đi.

-Bây giờ mày đang cầu xin tao đó àh...

-Vì là tao cầu xin mày nên hãy nhớ lấy và tránh xa Min Jae ra...

-Là Min Jae bám theo tao, không phải tao theo đuổi cô ấy...

BUP!!! !!!!-Và Tae Sun đã thưởng cho Min Jae một cú đâm, khiến cậu ngã xuống.

-Mày có biết vì mày để cô ấy lầm tưởng mà giờ đây cô ấy đã tiêu tụy thế nào không? Đừng tỏ vẻ đáng thương và dụi dụi trước mặt các cô gái, điều đó sẽ chỉ khiến họ đau khổ hơn thôi.

Nói rồi Tae Sun quay mặt đi,

-Mày biết cái thái độ của mày khiến tao nhớ đến lúc mày van xin tao đừng gặp bà ta nữa không?

-Lúc nào mày cũng cố giữ mọi thứ nhưng mọi thứ đó đều không phải của mày, vì bảo về một người mẹ hờ mà mày dám quỳ trước mặt tao...vậy giờ mày có dám quỳ trước mặt tao để cầu xin cho người con gái của mày không?

BUP!!!!!!Một cú đâm rất mạnh nữa dành cho Joo Won, gương mặt cậu bầm tím máu từ khóe miệng chảy ra....

-Tao không phải là thằng nhóc của 9 năm trước, nếu mày còn lương tâm thì đừng làm Min Jae phải khổ, tốt nhất nên tránh gặp mặt....Còn chuyện mày và bà mẹ kế của tao...yên tâm đi...tao sẽ giữ bí mật cho đến lúc xuống mồ....

Tae Sun nói rồi bước lên chiếc xe đen,.....

-Vì sao mày lại bảo về bà ta? Tại sao chứ? Bà ta đã hại ***** cơ mà...

-.....

-Sao không trả lời.....

-.....Trước khi bà ta là mẹ kế của tao, thì mày đã là bạn của tao...và tao không muốn mày phải chịu đựng cái đáng sợ của ba tao...

Nó rồi Tae Sun phóng xe đi thẳng.....Để lại Joo Won đứng đó ngỡ ngàng về những gì mà Tae Sun đã nói....Đúng.....trước khi Tae Sun biết mẹ kế của cậu đã có một đứa con riêng thì hai thằng nhóc con này đã là từng là bạn thân của nhau....chúng coi nhau như an hem thân thiết, mọi thứ đều giống nhau, đều là của chung....Và cuối cùng thì chính vì cái sự thật phũ phàng này đã khiến chúng phải xa nhau, chính Tae Sun đã là người chủ động trước, cậu bé đã cắt đứt mọi quan hệ với người bạn thân, chỉ đơn giản vì cậu không muốn Joo Won và người đàn bà đó gặp nhau...hơn nữa...cậu không muốn nhìn thấy người bạn thân thiết của mình phải chịu sự chùng phất từ người cha độc ác của cậu...

33. Chương 33: Tập Quên...

-Chúc mừng nha....-Tae Sun đặt trước mặt Min Jae một bó hoa lớn, đây là lần đầu tiên cậu tặng hoa ột cô gái ngoài mẹ cậu ra, cái vẻ mặt bối rối của một cậu bé yêu lần đầu : gượng gạo và bối rối đến ngờ nghệch....

-Cậu làm cái gì mà phải phô trương như vậy.

-Không ngờ một con bé ngọc như cậu lại vô địch toán quốc tế đấy....

Tae Sun xoa xoa đầu Min Jae để chữa ngượng....

-Có gì đâu, không có tôi thì cũng có người khác thi thôi...

Min Jae vừa nói vừa đưa miếng bánh mì lên miệng, vẻ mặt vẫn thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra....

-Vậy thì mời tôi chút gì đi...

-Tôi không có tiền để mời đại công tử nhà cậu đi ăn nhà hàng đâu.-Cô bé vẫn thản nhiên ăn bánh mì một cách ngon lành

-Ăn gì cũng được. rẻ rẻ thôi cũng được mà....

Ánh mắt Min Jae đột ngột đổi khác, đôi mắt đầy ẩn ý liếc qua phía Tae Sun công thêm nụ cười vô cùng gian xảo....

Tae Sun nhìn theo nụ cười của Min Jae mà giật mình, đã không ít lần cậu sống dở chết dở vì điệu cười u ám đó. Cậu nhớ có lần vì nụ cười đó mà cậu đã bị kéo đi mặc đồ thú bông tiếp thị co một nhà hàng, cũng có lần vì điệu cười nửa miệng đó mà cậu đã bị cuốn vào một cuộc thi tiếp sức có thưởng....báo hại cậu vì công Min Jae chạy một quãng xa với vận tốc tên lửa mà đem về cái lưng cậu đau ê ẩm....Và lần này cũng không ngoại lệ....địa điểm ăn khao của Min Jae và Tae Sun là một quán bánh gạo cay nhỏ gần trường trung học, cái quán nhỏ lụp sụp và hơi mất vệ sinh khiến cậu ngán ngẩm....Và giờ đây cậu cảm thấy hối hận vì đã nói cậu thể nào cũng được với Min Jae...

-Sao cậu không ăn?-Min Jae vừa ăn ngon lành vừa gắp cho Tae Sun.

-Cậu có chắc là sẽ không có vấn đề gì về dạ dày chứ?-Tae Sun gạ hỏi...

-Yên tâm đi, quán này là ngon nhất đấy...-Min Jae nói chắc như đinh đóng cột.

-Nhưng....

Min Jae đã bịt miệng cậu bạn lẩm lời bằng cách nhét vào miệng cậu ta một miếng bánh gạo cay nóng hổi....Tae Sun cuối cùng thì cũng phải nhai nhai rồi nuốt...và cứ thế hai người họ đã càn quét cái quán hàng nhỏ bé cho đến khi chiều xuống....

.....

Ợ.....Ợ....ơ...ơ...

-No quá....-Min Jae ợ một cái rồ to...

-Quả đúng là Min Jae, chỉ có Min Jae cậu mới giám Ợ một cái rồ to như thế trước mặt Tae Sun tôi mà thôi...

-Tôi mà...-Min Jae huých nhẹ vào vai Tae Sun kèm theo một nụ cười tươi.

-Giờ đi đâu??? Hay tôi đưa cậu về nhà....

-Thôi...đi tới một nơi với tôi đã....

Chiếc xe sang trọng lại chạy bon bon trên đường, lúc này đây đường phố đang giờ tắc nập, vài chiếc xe phóng qua bấm còi inh ỏi, ngược lại cũng có vài chiếc xe cứ bình bình mà tiến trên con đường chật cứng xe cộ này....Và chiếc xe Min Jae đang ngồi cũng vậy, có vẻ đang chạy với tốc độ khá bình thường đủ để Min Jar có thể ngắm được cảnh vật bên ngoài lớp cửa kính dày cộp...

-Đang làm gì thế ?- Tae Sun cất tiếng hỏi.

-Không ngắm đường thôi.....

-Sao đột nhiên lại muốn đến thư viện hoàng gia ?

-Thì....chỉ là.....muốn lấy mượn một số thứ...

-Nghe nói thư viện đó đã từng là của nhà Joo Won phải không ?

-Uhm....ông của Joo Won đã xây dựng lên nó....

-Cậu đã tới đây rồi phải không ?

-Uhm....đã tới đây rất nhiều.....cậu ấy luôn là một người thầy giỏi cho những câu hỏi của tôi.

-Hóa ra cậu vẫn nhớ tới hẳn, 2 tháng qua tôi tưởng là khoảng thời gian đủ để cậu quên đi hẳn vậy mà.....

Tae Sun để lửng câu nói cũng như Min Jae lặng yên không nói gì...mọi thứ trong tâm can cô đều đã được phơi bày...hàng ngày vẫn cố đi trên vết ve cũ để cố kiếm tìm lại cảm giác, những cuốn tập, nét chữ cũng như những album của Joo Won...nhiều lúc cô bé muốn quên đi cái tình yêu guốc xít đó nhưng rồi trong giây phút nó lại mãnh liệt trở lại....

Chiếc xe dừng lại ở cổng thư viện, Tae Sun để Min Jae vào trong một mình, cậu cũng biết cô bé cần một không gian riêng..Suốt 2 tháng qua cậu bám theo cô bé như thể một tên nô lệ kè kè bên chủ của mình, cậu không muốn Min Jae quên đi guoqng mặt mình, không để Min Jae có thời gian nghĩ về Joo Won nữa. Nhưng giờ đây cậu biết rằng tất cả chỉ là một con Dã Tràng...cứ se cát rồi lại se cát nhưng những chồng cát có cao đến mấy cuối cùng cũng sẽ đổ....đối với Min Jae cũng vậy, cậu tôi trọng quyết định của cô.....

.....

‘Có lẽ em vẫn đang tập quên, anh biết quên là rất khó nhưng xi nem hãy cố quên....quên đi để trái tim em có chỗ trống dành cho người ích kỷ như anh.’

34. Chương 34: Scandal....

Trường học giờ đây càng ngày càng giống cái chợ....là chốn buôn dưa lê của mấy tiểu thư công tử nhà giàu rảnh việc...Cụ thể là lúc này đây...họ lại bàn tán chỉ chỗ vào Min Jae....từ khi bài báo đó được đăng đến này...ngày nào cũng có những nửa sinh lạ hoặc rình rập liếc trộm Min Jae ở ngoài cửa lớp cũng như sân trường, cổng trường hay trên đường về....Mặc dù khó chịu nhưng Min Jae biết là gì ngoài việc làm ngơ...thộc mạch chỉ cần khiến cô bé thêm nhức đầu....

Lại có ai đó vỗ vào vai cô bé....quay người lại...vẫn và có bạn lần trước...

-Min Jae ah....Mình là Ha Ra....

-Có chuyện gì vậy ?

-Cậu xem tin tức hôm nay chưa ???

-Lại gì nữa...Tôi không có liên quan gì đến Joo Won và chị Hee Kyung hết....

-Nhưng.....

-Lại gì nữa.....-Giọng Min Jae khiến cô bạn giật mình.....

-Mình nghĩ cậu nên xem thì hơn....

-Cô bé đặt chiếc điện thoại xuống trước mặt Min Jae rồi chạy đi chỗ khác...có lẽ vì Min Jae đã to tiếng nên khiến cô bé sợ....

Và lại một lần nữa....người trong tấm ảnh và Joo Won..nhưng lần này không phải là cùng chị Hee Kyung mà là cùng với chính Min Jae....vẫn cái quán ăn quen thuộc và bến xe buýt trước cổng trường....lúc đó trông cô bé và Joo Won thân thiết biết bao....

Cô bé liền đuổi theo cô bạn Ha Ra....

-Ha Ra.....

Cô bạn đứng lại, ánh mắt vẫn còn sợ sệt...

-Lúc này cho tôi xin lỗi vì đã nổi nóng với bạn....đừng giận tôi nhé...

Cô bạn khẽ gật đầu...

-Nhưng những tin tức này bạn lấy ở đâu vậy....

-Sáng nay nói đã được chuyển tới điện thoại của tất cả các học sinh trong trường nên tôi cũng không biết là của ai....

Min Jae sững người, một cảm giác lo lắng nồn nao trong người....không thể ở lại trường...Min Jae cảm ơn cô bạn rồi vội vã quay trở lại lớp thu dọn đồ đạc rồi rời khỏi trường học...nhưng mới chỉ ra đến cổng trường cô bé đã bị bao vây bởi hàng trăm phóng viên nhà báo, hàng trăm máy ảnh chiwax vào cô bé với những câu hỏi dồn dập....

-Xin cho hỏi cô có quan hệ thế nào với ca sĩ Joo Won.... ?

-Cô có tình cảm gì đặc biệt với Joo Won không ?

-Cô cảm thấy thế nào khi biết tin Joo Won và siêu mẫu Hee Kyung hẹn hò... ?

-Liệu cô có định giành lại Joo Won từ tay của Hee Kyung ?

-Có thông tin cho rằng cô là cái đuôi bám theo Joo Won, cô suy nghĩ thế nào về điều này...

.....

Hàng tá những câu hỏi đặt ra....khiến đầu óc Min Jae quay mòng mòng....mọi thứ rối loạn, hỗn độn.....Mọi người xô đẩy nhau giẫm đạp lên chân Min Jae khiến cô đau điếng.....chiếc cặp sách rơi xuống bị bao nhiêu bàn chân giẫm lên đá văng ra chỗ khác.....

-Các người làm cái trò gì thế hả ????

Tae Sun xông vào giữa đám đông và đưa Min Jae thoát khỏi đồng hỗn độn đang diễn ra.....

Cánh phóng viên vẫn đuổi theo và bu quanh xe của Tae Sun...chiếc xe nổ máy và phóng đi trong chớp mắt...

Chiếc xe dừng lại ở một đoạn bờ sông hàn....Min Jae bước xuống xe....Hít thở không khí trong lành và có phần ngai ngái tanh tanh của nước sông...

-Không sao chứ... ?

-Nói không sao thì là nói dối rồi....nhưng mà cũng chẳng phải là chuyện đến mức điên đầu....chỉ cần hít thở một lát nữa là sẽ ổn thôi....

-Từ mai tôi sẽ đón cậu đi học và lại cậu về....

-Này..Han Tae Sun...tôi có phải là đứa trẻ đầu mà cậu phải đưa đón...đừng coi thường Min Jae này thế chứ...yên tâm đi..tôi tự lo được....

-Cậu không cần nhưng tôi cần....tôi không muốn để cậu phải chịu cảnh những tay phóng viên đó vây quanh được...

-Chỉ vài hôm thôi...khi mọi chuyện qua đi thì tất cả sẽ lại yên ổn....

-.....-Tae Sun không nói gì nữa...cậu biết rằng một khi Min Jae đã không thích thì có bắt ép cô bé thì cô bé cũng sẽ nhất quyết không làm....

-Tôi đói lắm rồi...cậu mời tôi ăn gì đi....

-Cậu muốn ăn gì...hôm nay tôi sẽ cho cậu ăn thả phanh luôn....

Min Jae lấy lại tinh thần và bắt đầu một cuộc sống mới, cuộc sống không có Joo Won, không có Hee Kyung và những scandal rắc rối....

35. Chương 35: Bắt Cóc....

-Sun ah....

-Gì vậy mẹ ?

-Cha của con hình như đã có kế hoạch rồi...từ giờ nhất cử nhất động phải cẩn thận ...

-Dạ con biết ạ...

-Ah...con đâu con vẫn giữ cẩn thận chứ ?

-Vâng, nó vẫn luôn trên cổ con....-Cậu kéo chiếc dây chuyền từ trong cổ áo ra ẹ xem

Sợi dây lấp lánh ánh đen huyền ảo như một sợi dây xích vô hình nắm chặt lấy vận mệnh của cậu, mọi thứ mà mẹ cậu phần đầu cả đời để giành lại đang nằm trong tay cậu....

.....

-Thưa phu nhân.

-Có chuyện gì, việc tôi bảo cậu điều tra đến đâu rồi.

-Theo thông tin tôi thu thập được thì phần lớn tài sản thuộc quyền sở hữu của chủ tịch trước kia giờ đã được bà Jin Hye sang tên cho cậu Tae Sun...

-Vậy ý cậu là giờ Tae Sun đang nắm giữ con dấu tài sản.

-Vâng thưa phu nhân.

-Được rồi...cậu ra ngoài đi, phần còn lại tôi sẽ có chỉ thị sau...

Đặt cây bút xuống bàn, và nâng ly rượu đưa lên miệng...một cảm giác chiến thắng đang dần dần thấm vào hơi rượu cay nồng....bao nhiêu năm qua....người đàn bà tham vọng này đã không từ bất kỳ một thủ đoạn nào để đoạt lấy thứ mà mình muốn....đến ncar đứa con trai duy nhất mà bà mang nặng đẻ đau cũng không thể cản được tham vọng đang lớn dần lên trong lòng bà....và một âm mưu đã được vạch ra nhằm loại trừ tất cả những người ngáng đường bà.....

-Hóa ra là thằng con trai yêu quý của ông thông đồng với mụ diên đó lừa đảo tôi....Tôi sẽ đòi lại tất cả....

.....

-Nhìn gì vậy ?

-Sợi dây trên cổ cậu....

-Sao... ?

-Chỉ là nó có chút kỳ lạ....

-Sao...kỳ lạ ở chỗ nào ??? Nó không đẹp ah ?

-Không phải....chỉ là càng nhìn càng thấy hiểu kỳ....không biết đằng sau viên đá kia là cái gì thôi....

Tae Sun chợt dạ....nhưng đó mới là Min Jae mà cậu biết một cô bé ngây ngô và mềm yếu trong chuyện tình cảm nhưng lại mạnh mẽ và hiểu biết ở mọi mặt...một cô bé hoàn hảo luôn thấu hiểu mọi thứ đến từng gốc rễ...

-Vậy cậu nghĩ đằng sau đó là cái gì ???-Tae Sun hỏi một cách dò xét...

-Là một vật vô cùng quan trọng....

-Sao cậu lại nghĩ như vậy...nếu đó chỉ là kiểu dáng của nó thôi thì sao....

-Một viên ngọc to màu đen luôn che dấu những thứ quan trọng bên trong nó để tránh tất cả những ánh mắt hiểu kỳ của mọi người....Tôi chỉ đoán vậy thôi...-Min Jae nhún vai một cái rồi lại tiếp tục ăn....

Tae Sun cười xòa rồi lại gấp tiếp cho Min Jae...

-Thôi...thôi...đừng đoán già đoán non nữa...ăn đi...ăn nhiều vào....

.....

.....

Xách những túi rác ra phía cổng chợ, Min Jae nhìn qua bên đường và ngạc nhiên...vài chiếc xe màu đen khả nghi đang đỗ ở bên đường...từ sáng tới giờ chúng không hề nhúc nhích....chắc chắn không phải Tae Sun vì cậu ta không có lý gì mà phải kéo theo nhiều người như vậy tới đây, hơn nữa cũng chẳng có lý do gì mà đã đến rồi lại không gọi cho Min Jae cả...Chiếc điện thoại rung lên....Là Tae Sun...

-Tên này thiêng thật..vừa nhắc tới là mà đã có mặt rồi...

Nhắc điện thoại lên chưa kịp trả lời thì Min Jae bỗng cảm thấy mọi thứ xung quanh tối dần...mơ hồ rồi cô bé không biết chuyện gì xảy ra xung quanh nữa...

Ở đầu dây bên kia Tae Sun cũng không biết có chuyện gì xảy ra...chỉ thấy có tiếng động như chiếc điện thoại bị rơi rồi một giọng nói của một người đàn ông lạ xen vào...

-Nếu muốn cứu bạn gái mày thì mang ngay con dấu đến địa chỉ này cho tao....

Chưa kịp định thần lại thì đầu dây bên kia chỉ còn lại tiếng tút...tút...một tin nhắn đến...mọi thứ dường như xảy ra quá nhanh khiến Tae Sun không hiểu chuyện gì....không cần suy nghĩ gì nữa...chiếc xe của Tae Sun lao như tên bắn vút qua là khói và biển mất....mọi thứ hỗn loạn sắp xảy đến...có ai biết rằng tất cả sẽ thay đổi..thay đổi đến mức chính những người trong cuộc cũng không thể lường trước được.

.....

Tiếng gió thét qua tai nghe ghê rợn...dường như Min Jae đang được đưa tới một nơi vắng vẻ...đôi mắt không thể mở ra..chỉ cảm nhận được bánh xe cứ rẽ rồi lại rẽ trên những con đường ngoằn ngoèo dài vô tận...cuối cùng chiếc xe cũng dừng lại...Chúng lôi Min Jae vào trong một nhà kho cũ...mùi ẩm mốc sộc lên mũi...đau đó có tiếng những thanh sắt va vào nhau nghe ghê tai...Rồi một người nào đó đã ngã xuống...âm thanh hỗn loạn xung quanh khiến Min Jae thấy hơi sợ...Cuối cùng thì chiếc khăn bịt mắt đó cũng được tháo ra...Trong lúc đôi mắt chưa kịp nhận diện được mọi vật xung quanh thì....

-Đừng đánh chết hần...Chúng ta đã có được cái chúng ta cần....trói hần vào một góc..chờ tên Tae Sun đến...chúng ta sẽ xử tất cả...

-Các ông là ai ?

Một tên trong số đó quay lại nhìn Min Jae....Đôi mắt đầy cô không thể nào quên được...đôi mắt sắc như lưỡi dao và hình xăm trên cánh tay của hắn...đúng...chính là Seon Yun...

-Lâu rồi không gặp...Min Jae...-Seon Yun nhếch mép cười mỉm nhìn Min Jae...

-Lần này lại là chuyện gì nữa...không lẽ lại là nhỏ đó sai anh tới

-Lần này chẳng liên quan gì đến em gái tôi cả...cô cứ đợi đi...hắn sắp đến rồi...

-Vừa nãy nghe anh nhắc đến Tae Sun....không lẽ....

Hắn cười nhếch mép, đôi mắt hoắc lên vẻ gian xảo....

-Có cái cần lấy từ chỗ hắn...kể ra chúng ta cũng có duyên đó chứ...Tôi...vẫn mong một ngày nào đó được gặp lại cậu...

Hắn tiến về phía Min Jae, đôi mắt càng lúc càng tỏ rõ vẻ gian xảo và sắc bén...Hắn đưa tay nâng cằm cô bé lên, gương mặt góc cạnh đó tiến sát lại gần gương mặt đang lấm tấm mồ hôi của cô bé...

-Không phải sợ hãi như vậy...hắn sẽ tới đây nhanh thôi...và trong lúc chờ đợi..chúng ta có nên chơi một chút không nhỉ...

Buông tay ra khỏi cằm cô bé, hắn tiến về phía chiếc ghế sofa đặt ở phía đối diện, nơi mà có 2 cô gái ăn mặc khiêu gợi đang đợi hắn....

-Tôi đang tự hỏi, liệu có nên thay thế cô ta bằng cậu không...

Đôi mắt đều giả đó vẫn không thôi xoáy vào cơ thể Min Jae, đôi tay hắn đang vén chiếc váy của cô gái ngồi cạnh hắn lên để lộ ra cặp đùi trắng mịn, thon dài...Đôi môi hắn bắt đầu mân mê bờ vai trắng ngần của cô gái...nhưng ánh mắt đó vẫn hướng về phía Min Jae, ánh mắt thèm muốn và dục vọng đang nhấn chìm Min Jae vào vòng xoáy của sự sợ hãi...

Đột nhiên hắn đứng dậy tiến lại gần phía Min Jae, nhấc bổng cô bé lên, hắn ôm cô bé vào lòng và thì thầm...mặc cho cô bé giãy giụa đến thế nào thì đôi tay rắn chắc ấy vẫn ghì chặt lấy bờ vai gầy của cô bé...

-Cậu quả là một cô gái đặc biệt....-Nói rồi hắn hôn lên cổ cô bé....

Một cảm giác nhục nhã dần chảy trong cơ thể cô bé...nước mắt trào ra...đôi mắt đỏ sọng lên, không nói lời nào và cũng không phản kháng lại...cô chỉ nhìn chong chong vào hắn, cái nhìn của sự căm thù và khinh bỉ...nước mắt cô bé rơi xuống nhưng không thể khóc thành tiếng...chỉ biết nhìn hắn...nhìn để hắn tiếp tục né tránh ánh mắt cô...

-Dừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó...sẽ không có lợi cho cậu đâu. Thằng Tae Sun sẽ đến nhanh thôi...và tới lúc đó mọi chuyện thực sự mới bắt đầu....

36. Chương 36: Lựa Chọn....

Cánh cửa lớn mở ra, là Tae Sun, hơi thở dồn dập cùng ánh mắt lo lắng đó đang hiện hữu trước mắt Min Jae...Đôi mắt cậu dần chùng lên nhìn theo bàn tay hắn đang chạm vào vai của người con gái mà cậu yêu.

-MÀY ĐANG LÀM GIÀ VẬY ? MÀY BIẾT MÀY ĐANG ĐỘNG VÀO AI KHÔNG HẢ ????

-Cuối cùng mày cũng tới, tao và bạn gái của mày đã đợi quá lâu rồi đó. Trong lúc chờ đợi mày tao và Min Jae tiểu thư đây có vui đùa một chút, cũng thú vị lắm...-Hắn nhếch mép cười đều cảng, cái nhìn của kẻ chỉ biết đánh đập và hành hạ người khác....Cái cười của lũ chó săn chỉ cần nơi đâu có tiền là chúng lao tới bắt cháp tất cả...

-Bỏ cái tay thôi của mày ra khỏi người Min Jae ngay...- Tae Sun lao tới, ánh mắt giữ hơn bao giờ hết và cũng có chút xót xa....

Còn về phía Min Jae...cô bé càng cố gắng chống cự thì hắn lại càng xiết chặt cổ tay cô bé...Miếng băng dính không cho Min Jae thốt lên lời...Đôi mắt cô nhìn Tae Sun không chớp, nước mắt trực trào ra...sự mạnh mẽ vốn có của cô bé giờ chỉ còn lại con số không...Trong đời cô bé chưa lúc nào cô bé muốn được bảo vệ như lúc này...cô bé muốn thoát ra khỏi bàn tay hung bạo ấy để trở về bên vòng tay ấm áp của Tae Sun....

-Đừng nóng anh bạn, tôi chỉ đùa với cô bé một chút thôi....

-MÀY MUỐN GÌ ????

-Con dẫu...Nếu đưa nó ra...tao sẽ thả con nhỏ ngay lập tức...

-Tao sẽ không để mày động đến một sợi tóc của cô ấy....

-Vậy thì đưa con dẫu cho tao...đơn giản và đỡ tốn thời gian...

-Và tao cũng không bao giờ đưa ày con dẫu đó...

Gương mặt hắn biến sắc, ánh mắt cợt nhả lúc trước giờ đã đành lại. Con hổ con thích đùa lúc trước giờ đã trưởng thành và sắp hóa khùng trong trần chiến sinh tử...

-Đừng làm tốn thời gian của tao...Khôn hồn thì đưa con dẫu ra đây...

-Có giỏi thì tự mình giành lại con dẫu trên tay tao đây này- Tae Sun dơ con dẫu trên tay lên cao...đó là một thỏi dẫu màu đen tuyền được trạm trổ hết sức tinh xảo...

-Được...

-Nhưng trước tiên phải cởi trói cho cô ấy...

Hắn ra lệnh cho bọn đàn em tản ra hai bên...Cởi chiếc vest bên ngoài ra và nói lỏng cavat...dường như hắn đã sẵn sàng để nện cho Tae Sun một trận tơi tả...

Tae Sun tiến về phía Min Jae, cậu nhẹ nhàng gỡ dây trói và gỡ chiếc băng dán ngang miệng cô bé. Xong xuôi đầu đó Tae Sun đeo chiếc vòng lên cổ Min Jae....cậu thì thầm vào tai cô bé...

-Đây là vật mà tôi yêu quý nhất, cậu nói đúng...viên đá to màu đen này rất quan trọng. Cậu có thể bảo vệ nó giúp tôi được không ? Bằng mọi giá không được để bất kỳ ai cướp được nó...

Min Jae không biết nói gì hơn ngoài gật đầu. Những câu nói ẩn ý của Tae Sun Min Jae đều hiểu...Cô bé nhận chiếc vòng từ TaeSun và nắm chặt lấy nó...

-Khi tôi đánh nhau với chúng...cậu hãy lên trốn đi, hãy chạy xa nhất có thể và núp ở một nơi an toàn...tôi sẽ tới tìm cậu sau khi giải quyết xong chúng...nhanh thôi...

-Làm gì mà phải chào tiễn biệt sớm thế...hắn sẽ không chết đâu...

Tae Sun bước ra và đứng đối diện với hắn...Lúc này nỗi sợ không còn quan trọng nữa...bằng mọi cách cậu phải đưa được Min Jae ra khỏi nơi này....

-Tôi muốn nhờ anh một việc...

-Việc gì....

-Tôi không muốn Min Jae nhìn thấy chúng ta đánh nhau....

Hắn cười khẩy...nhún vai và nhìn qua phía Min Jae...Hắn lệnh cho 2 tên đàn em đưa cô bé ra ngoài...cánh cổng sắt khép lại...và cũng là lúc trên chiến bắt đầu...

Nhét con dẫu giả vào túi quần...Tae Sun – Một tên chỉ ‘ mạnh vì gạo bạo vì tiền’ chứ chưa hề đánh đấm thật sự bao giờ...giờ đây đang phải đối mặt với một tên đánh đấm chuyên nghiệp...để bảo vệ những thứ quý giá nhất...

Hắn xông tới lao về phía Tae Sun...chỉ trng chốc lát...Hắn đã quật ngã Tae Sun xuống đất...Một cú đấm đau điếng hắn dành cho Tae Sun khiến cậu choáng váng...mọi thứ như huyền ảo trước mắt... từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ cậu bị đánh đau như thế...Và rồi những cú đấm vẫn cứ tiếp tục...Tae Sun không kịp trở tay,

cậu không đảo được một quả nào cho đến khi máu từ khóe miệng chảy ra...Toàn thân cậu bầm tím...gương mặt biến dạng còn các vết bầm thì ngày một nhiều và lộ rõ...

Tiếng đánh nhau trong căn nhà kho cũ nát ấy ngày một to hơn và cường độ cứng nhiều hơn...Min Jae nhớ kỹ lời Tae Sun dặn....hiện tại cô bé như chú chim được thả rông...hait ay không bị trói và miệng cứng không còn bị dán bằng dính nữa... Nắm chặt lấy sợi dây chuyền đang đeo trên cổ...Min Jae quay người lại và bắt đầu đánh...cô bé dường như đã lấy lại được sức mạnh của mình...giờ đây Min Jae đánh không phải vì bản thân nữa mà vì sợi dây đang đeo trên cổ cô bé.... Và chỉ trong chốc lát hai tên du côn đã nằm bẹp xuống đất....

Đúng lúc đó thì tiếng đánh đấm cũng kết thúc....không gian trở nên im ắng hơn...ngó và bên trong qua khe cửa....Người nằm dưới đất giờ lúc này là Tae Sun...gương mặt biến dạng và không hề động đậy....Seon Yun đến bên cái xác đang nằm bất động của Tae Sun và lấy con dấu ra khỏi túi quần cậu...

Ánh mắt hấn lại thay đổi một lần nữa, tròn mắt đỏ lên, mọi thứ như có thể vỡ nát trong mắt hấn....ném con dấu giả xuống đất....và dùng chân giẫm nát nó...

-Mày giám lừa tao hả.....

Ánh mắt hấn đột nhiên di chuyển ra phía cánh cổng..nơi mà bên ngoài Min Jae đang đứng...

-Con dấu đang ở chỗ con nhỏ đó...tụi bay lôi con nhỏ vào đây....

Min Jae giật mình và không may cô bé đã chạm phải thanh gỗ gần đó khiến nó đập vào cánh cổng tạo ra tiếng động lớn....Biết mình đã bị phát hiện, Min Jae theo lời Tae Sun đã dặn lúc trước, co bé chạy thật nhanh.....

-Bắt lấy con nhỏ...nó chạy rồi....

Seon Yun đá Tae Sun qua một bên và đuổi theo Min Jae....nhưng cú đá đó là cơ hội để cậu giữ chân hấn....cậu ôm chặt chân hấn, cậu rút con dao đã để sẵn trong túi ra và kề vào cổ hấn....

-Tất cả đứng lại...không tao sẽ giết hấn....

Bọn đàn em của Seon Yun nhìn thấy thế không tên nào dám đuổi theo Min Jae nữa...tất cả chúng đều đứng lại tại chỗ...

-Đồ ngu....đuổi theo con nhỏ đó...tao sẽ xử lý thằng nhãi này.....

-Nhưng đại ca.....

-Không nhưng gì cả...đuổi theo nhanh lên...không được để con bé đó thoát...

Chúng bắt đầu lại đuổi theo Min Jae...Trong phút bất cẩn, một lần nữa Seon Yun lại chiếm thế thượng phong...hấn cướp được con dao trên tay cậu....và...

PHẬP.....

Máu bắt đầu chảy ra....loang trên nền chiếc áo trắng....Cảm giác đau đớn tràn ngập trong đầu cậu...mọi thứ như chao đảo....cậu gục xuống đất....Trên cán dao hấn đang cầm là máu của cậu...máu chảy ra từ vết đâm bên cạnh sườn và những giọt máu rơi xuống từ lưỡi dao hòa vào nền đất nghe ngai ngái....

-Bất kỳ ai cản đường tao đều phải chết....

Hấn dơ con dao lên...toan định đâm cho Tae Sun một nhát nữa.....

Lúc này đây toàn thân cậu không thể cử động được....cậu chỉ biết nhìn thoe lưỡi dao đó và chờ cho nó rơi xuống....

BỘP.....

Tiếng kim loại rơi xuống đất....Seon Yun gục xuống trước mặt cậu...bất tỉnh...Đó là Min Jae....

-Sun ah.....cậu không sao chứ...phải gọi cấp cứu.....gọi cấp cứu....-Min Jae hốt hoảng khi nhìn thấy máu chảy ra từ vết thương...

-Đồ ngốc...tôi bảo cậu chạy đi cơ mà...nhân lúc này chạy đi..chạy đi báo cảnh sát nhanh lên....

-Không...có đi thì cả hai cùng đi.....Tôi đã gọi cảnh sát và cấp cứu rồi...họ sẽ tới nhanh thôi...

-Ngốc ạ...một mình cậu chạy sẽ nhanh hơn...Tôi sẽ không sao đâu...Seon Yun hẳn bất tỉnh rồi...không làm gì được tôi nữa đâu....hơn nữa cảnh sát cũng sắp đến....

Min Jae nâng đầu Tae Sun dậy...một cảm giác xót xa dâng lên trong lòng....

-Trông kìa....gương mặt đẹp đẽ của cậu trở thành như này rồi...mà còn nói là không sao nữa à.....

-Đã bảo không sao rồi...cô nhóc cứng đầu này....chạy đi...tôi xin cậu đó....

-Tại sao lại tốt với tôi như thế hả.....tại sao chứ...tại sao lại phải chịu bị đánh như thế...lại còn....

Nước mắt cô bé rơi xuống khi nhìn thấy máu chảy ra từ vết đâm bên sườn của Tae Sun.....

-Vì cậu là người mà cả đời này tôi sẽ bảo vệ....đừng khóc....Min Jae mà tôi biết mạnh mẽ lắm.....đừng khóc..tôi không thích cậu khóc đâu....

Min Jae gạt đi những giọt nước mắt đang lăn trên má.....cô bé chỉ biết ôm lấy Tae Sun và chờ đợi cho đến khi xe cấp cứu tới....

37. Chương 37: Trở Về (1)

Tiếng xe cấp cứu inh ỏi....mùi của thuốc sát trùng...bình thở oxy...thuốc cầm máu...cuối cùng chiếc xe cũng dừng trước cửa bệnh viện....gương mặt Tae Sun tái nhợt đi vì mất máu quá nhiều....bàn tay cậu vẫn nắm chặt lấy bàn tay Min Jae...một cái nắm chặt nhưng lại nhẹ nhàng và tình cảm...trong lúc nguy kịch như vậy Tae Sun vẫn không quên nghĩ đến cô bé...đôi bàn tay ấy vẫn bảo vệ, vẫn nắm lấy để muốn chắc chắn rằng Min Jae không rời xa mình....Cánh cửa phòng cấp cứu khép lại...và mọi thứ lại chìm vào yên ắng....

.....

Cánh cửa mở ra...vị bác sĩ bước ra phía Min Jae....

-Ai là người nhà của bệnh nhân Han Tae Sun...

-Dạ...là cháu ạ.....cậu ấy sao rồi ạ ???

-Cháu có quan hệ gì với cậu ấy.....

-Dạ...cháu là bạn học cùng lớp với cậu ấy ạ....

-Cháu có biết cách liên lạc với người nhà cậu ấy không ? Hiện tại do vết thương quá sâu, cậu ấy mất máu quá nhiều....mà bệnh viện hiện tại lại hết loại máu của cậu ấy....

-Cháu không có số điện thoại của nhà cậu ấy.....Để cháu.....lần trước khi xem giấy khám sức khỏe..hình như cậu ấy cùng nhóm máu với cháu.....để cháu....cháu sẽ cho cậu ấy máu của cháu....

-Được rồi..trước tiên cháu cần kiểm tra thể lực để chắc chắn rằng cháu có thể lực tốt....

Mọi việc được diễn ra nhanh chóng....Min JAe được chuyển vào phòng phẫu thuật cùng Tae Sun...máu bắt đầu được chuyển qua những đường ống nhỏ chảy vào người Tae Sun....cậu vẫn đang hôn mê trong khi các bác sĩ đang xử lý vết thương....Với lấy cánh tay Tae Sun và nắm chặt lấy nó....Min JAe không rời mắt khỏi Tae Sun.....Một tên lúc nào cũng nói những điều to lớn mà giờ lại nằm bẹp ở đây chỉ vì một cô nhóc....bàn tay ấm áp thường ngày giờ lạnh lẽo đến thế...Nước mắt trào ra..Min Jae chỉ còn biết cầu xin ông trời đừng cướp cậu ấy đi mà thôi.....

.....

.....

Min Jae đang bước..bước trên một cánh đồng xa bất tận...tiếng gió thổi qua tai nghe vun vút, Min Jae đang đứng giữa một cánh đồng xanh mướt, mùi cỏ thoảng qua mũi nghe ngai ngái không có ai nơi đây chỉ có mình cô bé và thoảng có tiếng vọng từ xa. Tiếng vọng ngày càng gần, trước mặt cô bé là một chàng trai cao lớn, một gương mặt quen thuộc hiện hữu trong tâm trí cô từ rất lâu. Đó là Tae Sun, gương mặt cậu vô hồn, nhìn trong trong vào mắt Min Jae. Cảnh tượng lúc Tae Sun đã hiện hữu trước mặt cô bé cũng với ánh mắt ấy, ánh mắt vô hồn của một người đang chịu nỗi đau từ vết đâm và chiến đấu tới hơi thở cuối cùng.

-Tôi sẽ bảo vệ cậu, mau chạy đi.

Min jae vụt tay với lấy gương mặt của Tae Sun, nhưng dường như cậu đang vô hình trước mặt cô bé. Càng cố gắng chạm vào thì lại càng không với được, mọi thứ như mờ ảo, hư vô.....Hình bóng ngay trước mặt nhưng ngỡ như thật xa. Hình ảnh Tae Sun càng ngày càng mờ dần rồi tan biến....

....

....

....

Choàng tỉnh dậy, Min JAe thở phào nhẹ nhõm vì đó chỉ là một giấc mơ.... Tae Sun đang ngủ...ngủ ngoan như một đứa trẻ.....cô bé dùng khăn lau đi những giọt mồ hôi vẫn đọng trên trán cậu.Một cậu ngốc chỉ biết lo cho người khác mà không hề quan tâm đến bản thân...Cậu làm mọi việc để bảo vệ những người mình yêu thương....luôn dùng tấm lưng cao lớn ấy để che chở cho Min Jae....

.....

.....

-Mẹ ạ....hôm nay con sẽ ở lại thư viện....sắp thi nên con cần ôn tập cho vài bạn ở lớp.....Mẹ đừng lo...con ăn rồi...vâng....con sẽ giữ gìn sức khỏe mà....con cúp máy đây....

.....

Đẩy cửa căn phòng và bước vào....Tae Sun vẫn chưa tỉnh lại...khê đặt cốc nước xuống bàn....Min Jae đến bên ngồi cạnh Tae Sun....và...

Đôi mắt Tae Sun dần hé mở...mọi thứ mờ ảo rồi dần dần rõ rệt...Min Jae đang ngồi bên cạnh cậu....Đôi mắt đầy mừng rỡ và hơi ướt....

-Tỉnh rồi sao....

-Uhm....

-Có nhận ra tôi không ? Tôi tên là gì....à không....tôi là ai ????

-Cậu....là Min Jae...Min Jae ngốc....

Min Jae mừng rỡ ôm trằm lấy Tae Sun khóc nức nở....

-Đồ ngốc...không biết đánh nhau còn bày đặt cứu tôi...để giờ ra nông nỗi này...cậu là đồ ngốc hử...là tên thiếu năng hử....

Tae Sun ôm lấy Min Jae...cậu cười hiền rồi vỗ về cô bé...

-Ai ngốc chứ...kể cả tôi có không đánh lại được chúng hay có bị chúng đánh chết thì cậu cũng không được phép bị thương....đừng lo..tôi không sao đâu....

Và cứ thế Min JAe khóc nức trên vai Tae Sun...những giọt nước mắt vui mừng, ân hận...và cảm động...

38. Chương 38: ‘socola’.....

Min Jae trở về nhà thay đồ, làm vài món ăn rồi mang vào bệnh viện cho Tae Sun...Mấy hôm nay cô bé cứ đi học xong rồi lại tới bệnh viện...một ngày chỉ tạt qua nhà được một lúc để thay quần áo và làm cơm cho Tae Sun....Còn về phía Tae Sun...nhờ sự chăm sóc nhiệt tình của Min Jae, không những vết thương bình phục

nhANH chóng mà cả cậu cũng đã mập ra rất nhiều...Trước kia cậu luôn tự hào về thân hình của mình..nhưng giờ đây hai má đã phúng phính hơn nhiều...công thêm sau lớp áo bệnh viện này sẽ là thịt và thịt....

-Cơm đến rồi đây....

-Này...ngày nào cũng ăn thế này...tôi sắp thành con sâu bướm tới nơi rồi đó....

-Chẳng sao cả....đang bệnh phải ăn nhiều mới tốt....

-Nhìn má tôi nè...nó sắp bùng nhùng như bánh bao rồi...

Min Jae tiến lại gần mặt Tae Sun rồi bắt chộp nhéo má cậu....

-Á....đau thế....

-Không cần biết...đây toàn là món tôi tự làm...cậu mà không ăn hết...là mai tôi sẽ mặc xác cậu...cho cậu chết đói ở đây luôn....

Giật mình vì câu đe dọa của Min Jae...Tae Sun lập tức cảm lấy dũa và ăn ngoan như một đứa trẻ....Con về phần Min Jae...cô bé cứng ngắc bên cạnh vừa ăn vừa gấp thức ăn cho Tae Sun.....

.....

.....

Một ngày bận rộn vì thầy giáo không đến lớp....không biết từ khi nào Min Jae lại được cả lớp tín nhiệm đến vậy...giờ đây ngoài Min Jae ra không ai có thể thay thầy giáo giảng bài cho lớp được cả....Tất nhiên phải trừ Joo Won ra....

Tiết học kết thúc sớm..Min Jae vội vã chạy về nhà....Bác sĩ nói vết thương của Tae Sun đang trong giai đoạn hồi phục nên cần phải giữ gìn cẩn thận...Ngày Valentin cũng sắp đến gần....ngoài cơm hộp phải mang cho Tae Sun ra còn cả đồng socola của mấy tiểu thư trong trường nữa....Min Jae thở dài ngao ngán....

Bước chân vào phòng bệnh....tiếng tíu tít phát ra từ trong phòng....khiến Min Jae tò mò....Một đám nhóc tí chạy ra từ phòng Tae Sun..đưa nào đứa nấy mừng rỡ trên tay đều cầm một hộp socola.....

-Chuyện gì vậy ????

-À...ăn không hết nên cho bọn nhóc.....chúng có vẻ rất thích...

-Tất nhiên rồi...socola mà tặng cho đại thiếu gia Han Tae Sun thì đâu phải loại thường....đây...lại socola đây...ngày nào cũng một đồng...một chết đi được....

Tae Sun với lấy túi socola...cậu lục tìm trong đồng ấy một hồi lâu rồi phụng phịu nói với Min Jae...

-Vẫn không có....sao lại vậy ???

-Không có cái gì...đó là tất cả rồi đấy....tôi không thém động vào của cậu đâu....

-Không phải....

-Vậy thì là gì....hả....

-Là không có socola của Min Jae....

-Gi....

-Tại sao tôi lại phải tặng cho cậu Socola....

Tae Sun nhìn Min Jae...ánh mắt cậu hơi buồn...

Min Jae mở hộp cơm ra và đưa lên miệng Tae Sun một miếng thịt sốt....

-Đây.....

-Đây cái gì ???/-Tae Sun nhìn Min Jae....

-Socola của tôi....Tôi không có tiền nhiều nên chỉ có socola thịt này thôi....

Tae Sun tươi tỉnh liền ăn miếng thịt ngay lập tức....cậu bé thích thú ngồi im và đợi những miếng ‘socola’ từ Min Jae....ánh hôn của chiều tà bao phủ toàn bộ cảnh vật, nó khiến mọi vật trở nên ảm đạm hơn nhưng đầu đó lại là khởi nguồn của một sự sống...một tình yêu mới...một tình yêu mất đầu bằng ánh hồng của buổi chiều êm dịu....

39. Chương 39: Trở Về (2)....

Chỉ còn vài ngày nữa là Tae Sun được ra viện...Bác sĩ nói vết thương của cậu không còn nghiêm trọng nữa nhưng vẫn cần phải nghỉ ngơi và tránh hoạt động mạnh...Và vẫn như thường ngày...sau giờ học Min Jae tức tốc chuẩn bị cơm và đem vào bệnh viện cho Tae Sun...

-Con đi đây mẹ...

-Con còn định đi qua đêm như vậy đến bao giờ hả....cái thư viện đó sắp biến thành nhà của con rồi đó....-Mẹ Min Jae nói vọng theo....

-Sắp rồi mẹ.....con đi đây....

Min Jae rảo bước tiến về phía đường lớn...Hôm nay cô bé đã chuẩn bị món trứng cuộn mà Tae Sun thích ăn nhất....chắc cậu ta sẽ rất thích...Min Jae vừa đi vừa nghĩ vẫn vợ...Bỗng một chiếc xe mô tô màu trắng đỗ trước mặt cô bé....Và không ai khác....

-Joo Won ah....

Min Jae sững người khi Joo Won cởi nón bảo hiểm ra...cậu đã khác trước nhiều...mái tóc cắt ngắn hơn, gọn gàng ôm sát mặt...màu tóc cũng trở lại với màu đen tuyền...Joo Won nở một nụ cười nhẹ

-Lâu lắm không gặp.....

Trong lòng cô bé lại tràn ngập một cảm xúc khó tả....

.....

.....

Ánh chiều đỏ xuống trong công viên vắng người...Min Jae lặng yên ngồi bên cạnh Joo Won....đơn giản là cô bé không biết nói gì...Trái tim lại rạo rực, lại e thẹn nhưng trước....nó đã từng đập rất nhanh khi ngồi bên cạnh cậu, ngửi thấy hương thơm từ áo cậu và cái cánh ngồi lặng im của cậu....

-Cậu về khi nào thế....

-Sáng nay...Cậu...sống tốt chứ...

-Oh...vẫn tốt...còn cậu.....bệnh của cậu....

-Cũng ổn rồi....đã phẫu thuật nên cũng ăn được chút chút....

-May quá.....

-Thật là nhớ món cháo của cậu đó....

-Vậy bữa nào tôi sẽ nấu cho cậu....

Joo Won nhìn Min Jae rồi cười nhẹ...

-Về nước thật tốt.....-Joo Won hít một hơi dài ỏi ngả người ra phía sau

-Tôi đã xem báo.....cậu và.....chị Hee Kyung.....

-Oh....tôi biết.....

-Quan hệ vẫn tốt chứ.... ?

-.....

Joo Won không nói lời nào...cậu khẽ cúi đầu xuống rồi thở hắt ra một cái thật mạnh....

-Sao vậy..... ? Không....tốt ah... ? Đang cãi nhau ah..... ?...Cặp đôi nào mà chẳng có lúc cãi nhau.....chắc vài ngày nữa là không sao đâu....

-Tôi và chị chia tay rồi....-Joo Won nói lớn cắt ngang lời Min JAe...khiến cô bé bất ngờ....

-Vậy sao.... ?

Min Jae không nói gì hơn....nhìn xuống đồng hồ đã quá trễ...cô bé phải đem cơm vào viện cho Tae Sun.....

-Joo Won ah....giờ....tôi có chút chuyện.....mai gặp nhau ở trường....rồi mình nói chuyện có được không ????

Min Jae rảo bước tiến xa khỏi phái Joo Won...ánh mắt cậu vẫn vậy, vẫn sâu nảo và mỏng manh như trước...ánh mắt luôn thu hút ánh nhìn của người khác....rời khỏi cậu lúc này quả là không nên nhưng Tae Sun đang đợi cô bé.....giấc mơ nào cún phải tỉnh...nên tỉnh sớm sẽ không khiến cô bé chìm đắm trong mộng mị quá lâu....

.....

.....

-Tôi tới rồi đây.....

-Sao đến muộn vậy...tôi sắp đói chết rồi đây.....

-Tôi xin lỗi...mau ăn đi.....

Min Jae kéo chiếc bàn lên và bày thức ăn ra trước mặt Min JAe....vì cuộc nói chuyện với Joo Won quá lâu nên khiến cho đồ ăn đã nguội ngắt.....

-Xem này...xem này....cậu làm gì mà để món trứng của tôi nguội ngắt thế này.....ngày nào cũng phải ăn đồ nguội...chán chết...biết thế này gọi cơm hộp cao cấp ăn cho xong....

-ĐÃ BẢO LÀ XIN LỖI RỒI...CẬU KHÔNG THÍCH ĂN THÌ THÔI TỪ MAI TÔI SẼ KHÔNG MANG ĐẾN NỮA...TỰ GỌI CƠN HỘP CAO CẤP CỦA CẬU MÀ ĂN....ĐỒ XẤU XA....

Min Jae đẩy hộp cơm lại và mang nó ra ngoài...Tae Sun bị quát len cũng sững người không hiểu chuyện gì xảy ra.....cậu vội vàng đuổi theo Min Jae....

-Này...này...cho tôi xin lỗi...chỉ muốn trọc cậu một chút thôi...ai ngờ lại làm cậu giận....cho tôi xin lỗi....cậu biết là tôi ngóng cậu cả ngày trời nên chỉ muốn đùa chút thôi.....Min JAe ah.....

Cậu bám lấy vai Min Jae và xoay người cô bé lại...sắc mặt Min JAe thay đổi khác hẳn so với mọi ngày...cô bé không giám nhìn thẳng vào mắt cậu..thình thoảng lại liếc qua chỗ khác...hai môi mím chặt lại....

-Có chuyện gì vậy... ????

-Không...không có chuyện gì cả....

-Đừng nói dối tôi....tôi còn hiểu cậu hơn cả bản thân cậu đấy...mau nói đi...đứa nào bắt nạt cậu....

-Đã bảo là không có chuyện gì mà.....

-Tôi không tin....cậu luôn nhìn vào đối phương khi nói chuyện và...không bao giờ vắn môi cả...trừ khi.....

Tae Sun buông tay ra khỏi vai Min JAe, ánh mắt cậu cũng thay đổi hẳn....

-Joo Won...cậu ta.....trở về rồi...đúng không ?

-Uhm.....

-Cậu đã hạp cậu ta.....

-Uhm.....vừa rồi cậu ta tới tìm tôi....

-.....cậu.....vẫn còn...thích....cậu ta....đúng không.....

-Tôi không biết....

Mặc dù Min JAe nói không biết nhưng ánh mắt đó đã thể hiện quá rõ...thời gian trôi đi tưởng chừng như đã xóa được cái tên Kim Joo Won ra khỏi đầu Min Jae nhưng giờ Tae Sun mới biết..... suốt thời gian vừa qua vẫn chỉ là mình cậu đơn phương thoe đuổi Min Jae....trái tim ấy vẫn còn in đậm hình bóng của hắn....

-Không sao...mặc kệ hắn...tôi đói lắm rồi...mang cơm cho tôi đi....cậu xem...tôi đang bị bệnh thể này mà cậu bắt tôi chạy đi chạy lại...cậu thật biết cách hành hạ tôi đó.....

Joo Won không nhắc đến chuyện của Joo Won vì cậu muốn trong thế giới hiện tại chỉ có cậu và Min Jae...bắt chấp Min JAe chon ai...thì cậu cũng sẽ ở bên cạnh cô bé để bảo vệ và chăm sóc cô bé mãi mãi....

Min JAe dìu Tae Sun trở lại phòng bệnh....bản thân cô bé cũng không biết rõ tình cảm của mình...không biết rằng Joo Won và Hee Kyung chia tay nhau là tốt hay xấu...cũng không biết nên quay trở lại tiếp tục theo đuổi Joo Won hay chấp nhận cuộc sống nhưn bây giờ....

.....

.....

Phút chốc lòng anh lại nhói đau, vì không sao quên được rằng nơi này chẳng còn gì để có thể giữ em lại...Không cần phải do dự vì anh đâu sớm muộn gì này biệt ly cũng sẽ tới....Tình yêu trong anh chẳng thể chạm tới trái tim em...Cho dù dòng lệ có trực trào ra thì tình yêu vẫn cứ xa vời...đành phải quên hình bóng ấy thôi...Em có hay rằng anh nhớ em nhiều đến thế nào... ? Có biết rằng lòng anh đau đớn xiết bao... ? Anh sẽ quên đi tình yêu với em.....

Missing you – SM. The Ballad

40. Chương 40: Trở Về (3).....

Sau hơn 1 tháng nói dối mẹ rằng ra nước ngoài chơi cuối cùng thì Tae Sun cũng trở lại Đông Phong Tự. Mọi thứ vẫn vậy chẳng thay đổi gì ngoài việc có thêm vài trợ lý cho bà Jin Hye.

Cộc...cộc...cộc

Tae Sun đẩy cửa bước vào, mẹ cậu đang làm việc, dáng vẻ chuyên nghiệp và ánh mắt tham vọng đầy quyền lực của bà nhiều lúc khiến cậu phải run sợ. Tháo cặp kính ra bà chậm rãi nói với Tae Sun.

-Con về rồi sao ?

-Vâng, vì không khí ngoài đảo tốt nên con ở lại đó hơi lâu.

-Vết thương....không sao chứ ?

Tae Sun chột dạ, cậu quay mặt qua phía bà Jin Hye....

-Đừng tưởng mẹ không biết, cả tháng qua con đang ở đâu, làm gì mẹ đều biết.

-.....

-Lúc mẹ hay tin con bị bắt thì mọi chuyện đã quá muộn, con đã được cô bé đó đưa vào bệnh viện. Vì biết quá rõ về bản tính của con nên mẹ không ra mặt.

-Con xin lỗi....

-Tae Sun à.....-bà ôm Tae Sun vào lòng và vỗ nhẹ vào lưng cậu.

-Con biết đấy, mẹ chỉ còn mình con, con mà có mệnh hệ gì thì mẹ cũng không sống nổi. Đừng bao giờ rời xa mẹ nữa. Hãy ở nhà dưỡng thương đi, mẹ sẽ mời bác sĩ tốt nhất về nhà, nên con không cần phải đi đâu cả.

Cậu ngậm ngùi gật đầu đồng ý, cậu cần xa Min Jae một thời gian để xác định lại tình cảm của mình và nhân cơ hội này có lẽ cậu nên để Min Jae có thời gian suy nghĩ về tất cả...

.....

.....

Tae Sun ra viện, Min Jae quay trở lại với cuộc sống thường ngày. Giờ đây ở trường cô bé không còn bị tẩy chay như trước, mọi người đã hòa đồng hơn. Chiếc ghế băng dài ở khuôn viên sau trường luôn là nơi nghỉ ngơi tốt nhất, nó là sự kết hợp phong thủy hoàn hảo của hồ nước bên cạnh, phía trước là 1 tòa nhà lớn và bên cạnh chiếc ghế là 2 cây cổ thụ lớn, khiến cho nơi này luôn râm mát và tràn ngập gió...

-Biết ngay là sẽ gặp cậu ở đây mà....

Giọng nói quen thuộc khiến Min Jae giật mình. Đã một thời gian dài Min Jae không được nghe thấy giọng nói này, cô bé đã từng nhớ và mong được nghe thấy giọng nói đó biết bao nhưng sao giờ đây giọng nói đó lại làm cho Min Jae cảm thấy gượng gạo và khó xử đến vậy...

-Joo Woon ah.....

-Lâu không trở lại trường, mọi thứ vẫn vậy.....và cậu vẫn yêu thích nơi này như trước.

-.....-Min Jae không nói gì cô bé chỉ lặng ngồi im bên cạnh Joo Won. Cậu là người đầu tiên khiến trái tim cô bé rạo rực, nhớ nhung, đau xót. Một cô bé cứng cỏi coi mọi thứ đều vô vị trở thành một nhóc con mít ướt và yếu lòng.

-Sao cậu không hỏi ?...

-Hỏi gì cơ... ?

-Hỏi...vì sao...tôi và chị Hee Kyung lại chia tay.....

Tâm trạng bất ổn lại ập về, những ký ức của ngày trước lại hiện về rõ rệt và mệt mỏi.

-Chỉ là chuyện hờn giận nhất thời của mấy đôi yêu nhau thôi, vài ngày nữa là ổn mà.

-Không, là thật đó. Chị Hee Kyung đã định cư và nhập hộ tịch tại Mỹ hồi đầu tháng trước...Chị ấy sẽ không trở lại Hàn Quốc nữa.....

-Sao lại vậy ? Hai người đang rất đẹp đôi còn gì ?

-Chỉ là.....có chút chuyện.....

-Khó nói vậy sao ?

-Không...chỉ là...tôi muốn hỏi cậu một chuyện.....

-Chuyện gì vậy ?

-Cậu...lần trước....cậu từng nói.....cậu...thích tôi....giờ....lời nói ấy....vẫn đúng chứ.....

Min Jae sững sờ nhìn Joo Won, ánh mắt cậu nghiêm túc hơn bao giờ hết, đôi mắt đen tuyền thông minh nhìn sâu vào đôi mắt cô bé khiến nó bối rối...

Không khí lại dần yên ắng trở lại. Câu hỏi bất ngờ của Joo Won khiến Min Jae khó hiểu. Đột nhiên trở về với vẻ ngoài khác, tích cách và phát ngôn ra những câu nói kì lạ.

-Cậu đang đùa tôi đó hả ? Đột nhiên hỏi những câu kì lạ...Cậu nghĩ tôi là trò đùa của cậu sao.. ?

-Tôi đang nói thật lòng đó....

-Thôi đi...Tôi không có thời gian mà đùa với cậu.Tôi đi đây.

Min Jae rảo bước rời xa nơi Joo Won đang ngồi. Cô bé không có ý định nói những lời nói đó với cậu nhưng thực sự thứ tình cảm giữa cô bé và Joo Won có nên duy trì không ? Đã yêu người đó suốt một thời gian dài mà giờ lại chia tay rồi hỏi Min Jae những câu hỏi kì lạ...Tốt nhất cô bé nên tránh những câu hỏi tương tự như vậy thì hơn.

.....

.....

Giờ học lại bắt đầu, và thầy giáo lại không thấy đâu. Chỉ với một dòng chữ trên bảng, ông thầy lại một lần nữa đem rắc rối đến cho Min Jae

“ LỚP TỰ QUẢN, MIN JAE GIÚP THẦY GIẢNG BÀI CHO CÁC BẠN”

Mệt nhọc, Min Jae bắt đầu bước lên bục giảng và bắt đầu bài giảng của mình. Đã cả tháng nay kể từ khi Min Jae giành giải vô địch toán quốc tế và cũng kể từ khi phụ nhân của ông thầy mang bầu thì cứ hễ đến tiết Toán lại chẳng thấy bóng dáng ông thầy đâu, mà chỉ thấy dòng chữ đó trên bảng. Nhà trường cũng không chỉ trích gì nhiều, đơn giản vì trình độ của Min Jae cũng chẳng thua kém ông thầy là mấy.

Đứng trên bục giảng Min Jae thở dài ngao ngán khi nhìn xuống dưới, vài chục con người với hơn trăm con mắt đang hướng về phía Min Jae.....và trong đó có cả Joo Won. Cậu đã khác trước rất nhiều, kể cả về cách học trong giờ. Không còn là một Joo Won ham ngủ nữa, mà giờ đây cậu đang chờ đợi bài giảng của Min Jae, ánh mắt cũng khác trước và cảm giác cũng xa lạ hơn....

Bài giảng diễn ra tốt đẹp nhưng vẫn còn vài người không hiểu và hiển nhiên không hiểu thì phải hỏi. Phía bàn của Min Jae không bao giờ vắng người cả, mọi người tập trung lại hỏi bài Min Jae 1 cách rôm rả.....

Joo Won đi ngang qua bàn Min Jae và đặt trên nó một mẫu giấy nhỏ.....

“ Tôi đợi cậu ở căng tin nhé”

Theo lời Joo Won Min Jae xuống căng tin. Căng tin đông hơn mọi ngày, mấy nữ sinh xúm xùm lại phía bàn mà Joo Won đang ngồi, ai nấy đều cầm trên tay chiếc điện thoại di động rồi máy ảnh chụp lia lịa từng cử chỉ hành động của Joo Won và lấp ló quanh mấy cái bụi cây ngoài sân trường là một vài tay paparazi đang cũng tick lia lịa với cái máy ảnh của mình.

-Đến rồi à....đợi cậu lâu quá...

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía Min Jae, cô bé cũng không lấy gì làm lạ vì việc này đã quá quen thuộc rồi.

-Cậu vẫn vậy, vẫn ngồi ở chỗ có nhiều ánh sáng và luôn thu hút ánh nhìn của người khác.

-Tôi đói rồi....Mua gì cho tôi ăn đi...

Min Jae thở dài rồi cầm khay về phía quầy phục vụ...

Vài phút sau, cô bé quay lại với một khay đầy đồ ăn. Đặt khay thức ăn xuống bàn cô bé đưa cho Joo Won chiếc đĩa....

-Ăn nhiều vào, vừa phẫu thuật xong cần phải tẩm bổ nhiều.

Joo Won mỉm cười nhận lấy chiếc đĩa từ tay Min Jae, cậu gấp 1 miếng thịt lớn rồi đưa lên miệng.

-Min Jae này, tôi muốn nhờ cậu 1 việc.

-Việc gì vậy ?

-Thì là....tôi đã nghỉ học khá lâu, kiến thức cũng hổng nhiều, làm gia sư cho tôi....như trước đây vậy...

“ Trước đây..”

Cụm từ mà Min Jae không muốn nghĩ tới, trước đây là khoảng thời gian cô bé đã khóc rất nhiều, đã yếu lòng, đã không còn là bản thân. Cúi mặt xuống và cười gượng, Min Jae nói với Joo Won...

-Thôi đi, cậu thuê gia sư về mà dạy.

-Nhưng Min Jae dạy sẽ vào hơn, cậu đã từng dạy tôi rồi, nên chắc là không có vấn đề gì đâu.

-Nhưng.....

-Cậu ngại vì những lời tôi nói ban sáng sao ?

-Không....chỉ là.....

-Cậu đừng lo....-Joo Won nói cắt ngang lời Min Jae

-Tôi là người làm việc nghiêm túc, sẽ không có chuyện tình cảm xen vào chuyện học hành đâu, cậu đừng lo. Hơn nữa những lời tôi nói với cậu lúc ban sáng, cậu hãy quên đi nhé.

Joo Won đứng dậy và đi khỏi, trên bàn thức ăn vẫn còn nguyên.....

41. Chương 41: Những Viên Thuốc.....và Căn Bệnh Quái Ác.....

Đã 1 tuần kể từ ngày Tae Sun xuất viện, cậu ta vẫn bắt vô âm tín, không chút tin tức. Gọi điện thì không nghe máy, cũng chẳng nghe ngóng được gì về tin tức của cậu ta cả, trong lòng Min Jae cảm thấy hơi lo lắng.

Ding....dong....

Cánh cổng lớn màu trắng dần dần mở ra đưa Min Jae vào không gian quen thuộc.

-Chào tiểu thư Min Jae, cậu chủ đang đợi cô ở phòng đọc....

Viên quản gia đưa cô bé tới chỗ Joo Won. Suốt cả buổi học Joo Won đều chỉ tập trung và bài giảng, 1 Joo Won nghiêm túc khác với trước. Bài giảng diễn ra trôi chảy và nhanh chóng, Joo Won luôn biết cách tạo cảm hứng trong bài giảng bằng những câu hỏi thú vị.

Bài học kết thúc cũng là lúc trời sẩm tối, Min Jae khoác ba lô lên vai và chào tạm biệt mọi người cũng Joo Won ra về.

-Hay cậu ở lại đây dùng bữa, xong tôi sẽ đưa cậu về. Lâu rồi không được ăn cháo của cậu nấu.....

-Thôi, hôm nay cũng muộn rồi....để hôm nào học xong sớm tôi sẽ nấu cháo cho cậu.

-Cậu....đang tránh mặt tôi phải không ?

-Không....Tôi đâu có, chỉ là tôi....

-Thôi bỏ đi, để tôi lấy xe lai cậu về.

Thoảng thấy nét buồn trên khuôn mặt Joo Won, sự thất vọng cũng như hụt hẫng. Cậu cầm chìa khóa xe và tiến thẳng về phía cửa lớn, không hề quay lại nhìn Min Jae.

Suốt quãng đường về nhà hai người không nói chuyện với nhau một lời nào, Joo Won thì tập trung lái xe, thỉnh thoảng Min Jae có liếc nhìn nhưng dường như Joo Won đang giận, giận thật sự, giận vì thái độ và cách đối xử khác trước có phần xa lạ của Min Jae.

.....

.....

Trở về với căn phòng trống vắng, Joo Won lấy ra từ trong ngăn kéo vài lọ thuốc nhỏ.

-Cậu chủ..... !!!-Viên quản gia gõ cửa và bước vào.

-Có chuyện gì thế ?

-Đây là điểm tâm mà cậu thích, hãy ăn một chút rồi uống thuốc nhé.

-Tôi không sao đâu bác, tôi sẽ uống thuốc đúng giờ.

-Mai cậu cần vào bệnh viện, tôi đã hẹn với viện trưởng. Cậu sẽ bắt đầu việc xạ trị vào lúc 4h chiều mai. Mong cậu sắp xếp thời gian....

-Tôi biết rồi, tôi sẽ tới bệnh viện đúng giờ.

-Vậy tôi để đồ ăn ở đây, cậu chủ ăn rồi nghỉ ngơi sớm đi nhé.

Viên quản gia ra khỏi phòng, những viên thuốc giảm đau vẫn đang lăn trên bàn. Cậu tưởng rằng chỉ cần phẫu thuật là căn bệnh biếng ăn đó sẽ khỏi nhưng đâu ngờ rằng mầm mống căn bệnh quái ác đó lại nảy mầm trong cơ thể cậu.....Đưa những viên thuốc lên miệng, thuốc đắng hay lòng cậu đắng. Cố sống nhưng phải rời xa cuộc sống một cách tẻ nhạt như vậy.....Mẹ bỏ rơi, cậu dành trọn tình yêu cho Hee Kyung, vùi đầu vào học hành và sáng tác âm nhạc. Cậu sống hết mình vì những gì mình theo đuổi, chưa một lần hối hận vì những gì mình đã làm nhưng sao lúc này cậu lại cảm thấy hối hận, hối hận vì tất cả.....

Cơn đau lại kéo đến, cậu gục xuống lấy tay ôm lấy bụng, tay còn lại bịt chặt miệng đến tiếng kêu không phát ra....Đau tưởng chừng như chết đi sống lại, đau đến không thể nhấc nổi cơ thể lên, cậu chỉ biết nằm đó để chờ cho cơn đau dịu đi....

42. Chương 42: Cuộc Chiến Tiếp Diễn...

-Tae Sun ah... !!!-Bà Jin bước vào phòng và đặt trước mặt cậu con trai một đồng giấy tờ...

-Đây là gì vậy mẹ ?

-Là một vài hồ sơ và giấy ủy quyền. Vụ bắt cóc lần trước chắc chắn có sự nhúng tay của ả đàn bà đó. Chúng ta phải nhanh hơn mụ ta. Vừa qua mẹ đã huy động được nguồn vốn từ một vài ngân hàng nước ngoài và các nhà đầu tư quen biết với ông ngoại con nên sắp tới chúng ta sẽ ra mặt thu mua lại công ti xây dựng Tae Hwa. Mặc dù những gì mẹ con ta có trong tay vẫn chưa là gì so với tập đoàn Tae Hwa nhưng mẹ sẽ cố gắng hết sức để chúng ta có được số cổ phần cao nhất.

-Mẹ ah... !!!-Tiếng Tae Sun cắt ngang lời của Bà Jin.

-Con nói đi...

-Chúng ta.....

-Có gì con cứ nói đi....mẹ nghe đây....-Bà Jin vẫn đang đợi.....

.....

.....

-Ah...không có gì....con chỉ định nói là...trông sắc mặt mẹ không được tốt...mẹ nên nghỉ ngơi một chút thôi...

Bà Jin cười hiền và xoa đầu Tae Sun...

-Con yêu, con đừng lo ẹ, vì cuộc chiến này mẹ sẽ không gục ngã đâu...

Bà Jin đi khỏi, Tae Sun cầm trên tay đồng giấy tờ trên tay, cậu ngả đầu về phía sau và nhắm mắt lại. Cậu thực sự lo ẹ, vì cuộc chiến vô nghĩa này mà mẹ cậu đã gầy đi rất nhiều. Đã lâu lắm rồi bà không được ngủ yên giấc, suốt ngày vùi đầu vào công việc. Tham vọng và lòng thù hận của con người là vô đáy, cậu sợ rằng chính sự thu hận và tham vọng của mẹ sẽ một lần nữa cuowcsp bà đi khỏi cậu....

.....

.....

-Sao rồi ?

-Thưa phu nhân, bọn chúng thất bại rồi...con dấu không lấy được nhưng mà cậu Tae Sun đã bị thương nặng.

-Khốn kiếp, chỉ bị thương thôi thì có ích gì...Cái ta cần là con dấu đó,....Lập tức tìm một nhóm người khác, tôi cần người làm việc chuyên nghiệp hơn, cho dù tốn bao nhiêu tiền cũng phải tìm cho ra những người giỏi nhất.....

-Dạ thưa phu nhân....

.....

.....

-Xong chưa ?

-Dạ xong rồi thưa bà. Bên phía công ty xây dựng Tae Hwa vào thời điểm khủng hoảng của 2 năm trước, một lượng lớn trái phiếu và cổ phiếu được tung ra thị trường một cách ồ ạt. Hơn nữa 2/3 số đó là những trái phiếu khổng lồ nhằm mục đích mưu lợi cá nhân. Trước đây vì vụ việc này mà phía công ty xây dựng Tae Hwa đã từng bị khởi tố...nhưng không hiểu sao vụ này lại đi vào quên lãng....

-Con số lên tới bao nhiêu ?

-Khoảng 1000 tỷ...

-Cách đây 2 năm....vẫn còn thời gian...cậu hãy chuẩn bị hết những hồ sơ và bằng chứng cần thiết. Khi nào thời cơ đến chúng ta sẽ mở họp báo để thông báo về vụ việc này.

.....

.....

-Thưa phu nhân...

-Có chuyện gì ?

-Vụ phát hành trái phiếu khổng lồ 2 năm trướcình như phía bên kia đã điều tra ra...

-Cái gì ??? Lập tức tìm mọi bằng chứng và hủy chúng...liên lạc với công tố viên Park cho tôi....

-Dạ thưa phu nhân....

-Mà....việc tìm người đến đâu rồi...

-Mọi thứ đã sắp xếp xong...giờ chỉ đợi lệnh của phu nhân thôi ạ...

-Tiếp tục bám theo Han Tae Sun...phải cướp bằng được con dấu đó....cho dù có phải giết chết nó cũng phải cướp bằng được con dấu về đây....

-Tôi biết rồi thưa phu nhân....

.....

.....

Cuộc chiến bùng nổ, kéo theo những số phận khác nhau vào vòng xoáy của nó. Có những người vì tham vọng và thù hận sẽ đạt được danh vọng, tiền bạc. Nhưng cũng có những con người vì tham vọng và thù hận mà mất đi tất cả. Vì những điều đó, có thể sẽ khiến những người vô tội xung quanh phải hứng chịu hậu quả....Số phận của những con người đó sẽ ra sao ? Sẽ đi về đâu ? Đau đớn hay hạnh phúc.... ? Hối hận hay vẫn tiếp bước trên con đường mà mình đã chọn ???

43. Chương 43: Tạm Biệt...

Joo Won tới lớp trong tâm trạng không mấy tốt, từ khi trở về tới nay, cậu luôn bị mấy cô nữa sinh quấy rầy. Hết tặng quà, kẹo, bánh quy, socola rồi lại đến cơm trưa...Ai ai cũng làm giống hệt nhau...họ cứ nghĩ rằng chỉ một hộp cơm nhỏ nhắn hay một thỏi socola tự làm được đặt trong chiếc hộp đẹp rồi đính kèm thêm những lời nhắn thật ngọt ngào mà là có thể trở thành bạn trai bạn gái của nhau sao ????

Và hôm nay cũng không ngoại lệ...mặt bàn đã dành....lần này lại còn cả trong ngăn bàn cũng có cơm hộp....dù có muốn ăn thì cũng chẳng biết ăn của ai vì quá nhiều....Chợt sực nhớ ra điều gì đó.....Joo Won gom hết những hộp cơm lại rồi đặt lên mặt bàn Min Jae...cô bé luôn là người ăn rất nhiều nên chắc nhiều đây sẽ làm cô bé thích thú....Cậu nhớ đến món cháo đậu của Min Jae, một món cháo đầu bù bù béo ngậy và còn giữ nguyên vị của đậu....

.....

.....

Giờ ra chơi...

Min Jae xuống cantin.....và lần này cũng không ngoại lệ...Joo Won vẫn ngồi chỗ đó...mắt nhắm nghiền, đeo tai nghe và con gái thì....bu đầy xung quanh.....Đôi lúc cô bé cũng cảm thấy ngượng vì bên cạnh mình lại có đến tận 2 bông hoa đẹp nhất trường như vậy....Khi thấy Min Jae tiến tới thì họ mới tản ra nơi khác...và đâu đó vẫn có cái nhìn hình viên đạn đang chĩa về phía cô bé...

Min Jae nhẹ nhàng ngồi xuống trước mặt Joo Won...cậu bất giác mở mắt ra khi gặp ánh nhìn của Min Jae.....

-Đến rồi ah ??? Thế nào....mấy hộp cơm đó ngon chứ ?

-Cậu có gì tài giỏi hả ???? Cậu tưởng là để hộp đồ ăn của tôi lẫn vào đồng đồ ăn đó và đem trả lại tôi thì tôi có thể không nhận ra sao....

-Cậu nói gì vậy ???-Joo Won tròn mắt....

-Đừng giả vờ.....Tôi viết cậu giận tôi vì hôm trước đã không nấu cháo cho cậu nên đã có gắng thức dậy sớm để nấu cháo đậu cho cậu...vậy mà lại bị trả lại...Trước kia cậu đâu có nhỏ mọn như vậy...Cậu đâu có giận đối tôi lâu như vậy bao giờ đâu.....Cậu thì giỏi rồi..nhà giàu, tài năng lại còn đẹp trai hào hoa như vậy...tôi thật ngốc mới nấu cháo cho cậu....

Joo Won không hiểu gì chỉ thấy Min Jae xối xả mắng vào mặt rồi vụt chạy....Cậu đuổi theo giữ tay cô bé lại....

-Có chuyện gì vậy....tự dưng lại mắng tôi...lại còn nói những lời khó hiểu...rút cục là có chuyện gì ????

-Sợ bị lẫn vào với đồng quà tặng của cậu..tôi đã để hộp cháo vào ngăn bàn rồi....vậy mà còn đem trả lại...đồ xấu xa....

-Vậy là hộp cháo đó là của cậu hả ????

-Chả nhẽ lại là của mấy cô nữ sinh kia.... ???

-Min Jae ngốc kia....cậu là đồ ngốc ah..... tôi có phải là không quen biết cậu đâu mà phải để vào ngăn bàn....trực tiếp đưa cho tôi là được rồi....

-Tại cậu đó...Tại tôi hôm trước lúc lại tôi về không nói lời nào...làm tôi tưởng cậu giận.....nên không giám bắt chuyện....định chờ lúc cậu ăn cháo xong....mới nói...vậy mà....

Joo Won cười phách lên rồi búng vào chán Min Jae....

-Ngốc ạ...tôi đâu có giận cậu....xin lỗi nhé....vì không nhận ra hộp cháo của cậu....

-Lần sau mà không nhận ra là tôi giết cậu đó.....-Min Jae cười hiền....

-Được rồi...thôi cậu đi mang cháo lại đây...tôi đợi cậu ở hàng ghế phía sau trường nhé.....

Min Jae gạt đầu rồi chạy về lớp, bản thân cô bé không biết vì sao mình lại nghe lời Joo Won nữa...có lẽ thứ tình cảm mà cô bé dành cho cậu vẫn còn vẹn nguyên trong trái tim hay cũng vì cô bé muốn giữa hai người duy trì một tình bạn trong sáng và thuần khiết như lúc này.....

Trong lúc đợi Min Jae, Joo Won lấy từ trong túi ra một lọ thuốc nhỏ....cậu đưa viên thuốc lên miệng, viên thuốc đắng bắt đầu lan ra xung quanh vòm miệng...

“ Đây là thuốc, trước khi ăn cậu nên uống một viên, nó sẽ giúp cậu không bị đau khi ăn....việc xạ trị và dùng thuốc như vậy chỉ giúp được cậu một phần thôi...cậu vẫn phải sắp xếp, cần phải phẫu thuật mới có thể duy trì được sự sống.. ”

Những viên thuốc đắng và sự đau đớn sau mỗi lần xạ trị khiến Joo Won không còn sức lực....mỗi ngày đều phải uống rất nhiều thuốc....rồi hàng tuần phải xạ trị....cuộc sống với cậu sao lại khó khăn đến thế....Có lẽ

cậu đang bị trừng phạt, bị trừng phạt cho những lỗi lầm mà người mẹ độc ác của cậu đã gây ra và cũng chính bởi cậu đã làm cho Min Jae phải khóc.....

.....

.....

-Đây, ăn đi.....tôi đã nhờ mấy bác ở cantin hâm nóng lại nó rồi đó.....

Joo Won đưa thìa cháo lên miệng...hương vị mà cậu luôn nhớ đến khi ở Mỹ...hương vị mà cậu đã rời bỏ cả Hee Kyung để trở về đây vì nó.....Không biết một Min Jae bé nhỏ từ khi nào đã ở trong lòng cậu...đánh bật cả Hee Kyung mà cậu dành một thời gian dài bảo vệ để ngự trị trái tim cậu.....

-Ngon không ????

-Uhm...ngon lắm....

-Thật may là cậu đã hết bệnh,...giờ thì không sợ phải đau bụng buồn nôn mỗi khi ăn nữa rồi.....

-Muốn ăn một miếng không ?

-Không...cậu ăn đi....tôi ăn hết chỗ đồ ăn kia của cậu đã no lắm rồi.....

-Ước gì ngày nào cũng được ăn cháo của cậu....

-Cậu thích ăn cháo vậy sao ???

-Chỉ là thích ăn cháo của cậu thôi....

-Vậy ngày nào tôi cũng sẽ mang cháo cho cậu.....

-Cậu hứa rồi nhé....

-Tất nhiên....haiz.....trước thì ngày nào cũng phải nấu cơm cho Tae Sun...giờ thì nấu cháo cho cậu...đúng là số tôi gắn liền với cái bếp....haha....

-Tae Sun.....cậu....nấu cơm cho Tae Sun sao ????- Sắc mặt Joo Won bỗng thay đổi....

-Oh.....trong khoảng thời gian mà cậu không có ở đây đã có rất nhiều chuyện xảy ra.....Tae Sun thì vì tôi mà chịu bị đánh rồi còn bị đâm một nhát đến vào viện.....Ngày nào cũng phải giặt đồ rồi nấu cơm cho cậu ta....mệt chết đi được.....

-Lúc tôi không có ở đây.....Tae Sun đã ở bên cạnh cậu sao ???

-Oh....không có cậu ta chắc giờ tôi nghỉ học ở nhà ngồi ở góc nào đó khóc tu tu rồi....

-Sao lại khóc..... ????

-Thì....có chuyện.....

Câu chuyện kết thúc ở đó, kết thúc bằng sự im lặng của cả hai.....

Và ở đâu đó sau gốc cây đằng xa kia có bóng dáng quen thuộc của ai đó....cậu vì nỗi nhớ trong lòng nên đã tới đây...mong rằng sẽ được thấy nụ cười của Min Jae...nhưng khi thấy Joo Won mọi thứ đã vụt tắt...bao nhiêu cô gắng...bao nhiêu hy vọng đã quay trở lại điểm xuất phát để giờ đây cậu lại là người đứng từ xa nhìn theo bóng dáng họ...bóng dáng người con gái cậu yêu đang cười đùa cùng người khác....tình yêu đơn phương của cậu sẽ đi đến đâu đây...cậu tự trách mình đã quá lún sâu vào thứ tình cảm không có kết quả ấy...để giờ đây chỉ mình cậu đau...đau nỗi đau về thể xác lẫn tinh thần.....vết thương lại đau...hay vết lòng lại hằn lên...đơn phương là thế sao ???

.....

.....

“ Vì anh yêu em...hãy chỉ nhìn anh thôi...vì anh chỉ yêu mình em...nên xi nem hãy đến bên anh, nếu em bước về phía anh dù chỉ một lần, anh sẽ ở nơi đây chờ đợi em...Trong tim anh không có ai khác ngoài em...vì nếu

không thể đi cùng em...anh sẽ không chịu nổi...tình yêu thật đáng sợ...anh sẽ chỉ mãi gọi tên em.....em có biết không ????”

.....

.....

Chiếc xe màu đen đang đợi Min Jae trước cổng trường....mọi người đều nhìn chăm chăm về phía Tae Sun.....Đã lâu lắm rồi cậu không tới trường....đám con gái vẫn bu quanh và chụp ảnh lia lịa cho tới khi Min Jae bước ra.....

-Sao vậy...cả tuần nay cậu đi đâu mà giờ mới thấy mặt....

-Ở nhà thôi....

-Sao không nghe điện thoại của tôi.....hả ????

-Min Jae ah....

-Sao ????

-Tôi đến để tạm biệt cậu....

-Sao ? Cậu chuẩn bị đi đâu hả ? Bao giờ đi, đi đến khi nào thì về ???

-Sẽ không về nữa....

Min Jae sững người khi nghe thấy những lời Tae Sun nói....

-Sao lại không về nữa.....

-Tôi muốn bắt đầu một cuộc sống mới....vé cũng đã đặt..chiều nay sẽ khởi hành....

-Nhanh vậy sao ????

-Min Jae ah....

-Gì ?

-Tôi hỏi cậu một việc nhé.....

-Uhm...

-Cậu....vẫn chưa quên được Joo Won đúng không ?

Min Jae lưỡng lự một hồi rồi cứng khẽ gật đầu...thoáng thấy nét buồn trên gương mặt Tae Sun....những điều cậu nghĩ quả không sai...khoảng thời gian qua là quá đủ...giờ mọi thứ phải trở về chỗ cũ...phải tiếp tục vòng xoay và cuộc hành trianhf của nó....

-Nhưng tôi....

-Thôi...tôi phải đi rồi....không nói chuyện rông dài với cậu được đâu...giỏi lắm..hãy tiếp tục thoe đuổi Tae Sun nhé...Thằng nhóc đó đáng thương lắm....

Tae Sun xoa đầu Min Jae rồi ôm lấy cô bé...có lẽ đây sẽ là cái ôm cuối cùng của cậu với Min Jae....cái ôm thay cho lời xin lỗi cũng thay cho lời tạm biệt...Nó thể hiện nỗi nhớ và tình cảm mà cậu dành cho Min Jae....
“Nhưng giờ thì cậu phải để nó ra đi mất rồi”

-Hãy để tôi ôm cậu...ôm cậu một lần này thôi.....

44. Chương 44: Bắt Cóc.

Ngồi trên chiếc ghế băng dài ngoài phòng cấp cứu. Đây là lần thứ hai Min Jae ngồi ở đây...Cho đến bây giờ cô bé vẫn chưa hết bang hoàng vì những gì xảy ra vài giờ trước....nhìn xuống bàn tay đầy máu, màu máu khô lại nâu sậm trên đôi tay nhỏ bé.....Những giọt nước mắt rơi xuống lòng bàn tay hòa vào máu tạo nên một màu trầm loang lổ....

Vài giờ trước.....

Tae Sun buông Min Jae ra, cậu mở cửa xe và chiếc xe lao vút về phía ngã tư phía trước....Nhìn qua gương chiếu hậu, Min Jae vẫn đứng đó nhìn theo bóng chiếc xe đen bóng của cậu....Chợt có chiếc xe màu đen đi ngược chiều lại, một đám người mặc đồ đen xuống xe...và Min Jae biến mất trước mắt cậu chỉ trong nháy mắt....Nhìn chiếc xe đen đi qua trước mặt, Tae Sun vội phóng xe theo...hai chiếc xe đen lao vùn vút trên đường cao tốc giữa làn xe đông đúc, nhưng chẳng mấy chốc chiếc xe biến mất khỏi tầm mắt cậu và hoàn vào dòng xe đang bấm còi inh ỏi trước mặt....Tiếng chuông điện thoại vang lên...là một tin nhắn từ một số máy lạ.....Cơn thịnh nộ nổi lên, đập mạnh vào vô-lăng Tae Sun rồ ga và phóng chiếc xe tới địa điểm ghi trong tin nhắn...

Tae Sun đi tới địa chỉ được ghi trong điện thoại...nơi mà cậu dừng lại là một bãi ô tô phế thải phía ngoài ngoại ô.

Tiếng chuông điện thoại reo...Tae Sun nhấc máy....

-Alô.....!!!!

-Tôi chưa?

-Chúng mày nhốt Min Jae ở đâu?

-Tôi khu máy và lên tầng 2 mau.

Thứ cậu nhận được chỉ là những tiếng tút...tút....ngắn ngủn trong điện thoại...chạy như điên lên tầng hai...cậu dừng lại nơi cánh cửa đang hé mở.....Đó là một căn phòng đựng linh kiện. Cậu từ từ bước vào trong....mọi thứ im lặng lạ thường, cái im lặng của sự chết chóc....đến lạnh sống lưng.....Tae Sun bước vào và nhìn xung quanh...không có ai...chỉ có mình cậu giữa hàng dài những giá sắt đựng linh kiện....

Tiếng sắt cọ vào sắt nghe lạnh gáy....một thanh sắt dài và cứng...số thanh sắt một nhiều lên...và kèm theo đó là tiếng bước chân đang tiến dần về phía cậu...chúng chặn Tae Sun ở cuối dãy và dồn cậu vào góc tường....

-Cuối cùng thì mày cũng tới....

-Min Jae đâu?

-Mày đừng lo, con nhỏ đó quả thật không phải đùa....nó đã khiến cho bọn đàn em của tao bị thương khá nặng....tao đã cho nó ngủ một chút rồi....

-Tao hỏi....Min Jae đâu....

-Con nhỏ ở nhà kho gần khu xử lý phế liệu... ..

Tae Sun quay lưng lại toan tới chỗ Min Jae nhưng bị bọn đàn em của hắn giữ lại...

-Đưa con dấu đây....

-Không...

-Vậy thì mày sẽ không được gặp nó....và nó cũng sẽ theo mày sớm thôi...khi chiếc máy đó vận hành thì....Tao đã ngửi thấy mùi máu rồi đó...-Hắn hít một cái thật sâu và nở một nụ cười đầy man rợ....

Tae Sun lao vào đám đông và đẩy tên đàn em đứng gần đó để chạy thoát nhưng không thành...bọn chúng quá đông..chúng vây thành vòng tròn xung quanh Tae Sun...

-Đánh cho tới khi nào nó khai ra con dấu ở đâu....

Tae Sun hoang mang nhìn tới nhìn lui...thứ duy nhất mà cậu nghĩ ra trong lúc này chỉ là làm sao có thể cứu được Min Jae trước khi cái máy đó vận hành...

BỤP!!!! -Một tên trong số đó dùng gậy đập mạnh vào lưng Tae Sun khiến cậu ngã xuống đất, cậu với được cây gậy gần đó quật tới quật lui...nhưng thật vô tác dụng khi một lần nữa ...BỤP!!!! tiếng gậy chạm vào da thịt đau điếng....Vết thương ở bụng lại rỉ máu.....cậu quăng mọi thứ về phía chúng để ngăn bước chân chúng không tiến lại phía mình.....máu từ đầu chảy xuống trán, qua má rồi xuống cằm...nhuộm đỏ cả cổ áo...

Tiếng chuông điện thoại vang lên...là Joo Woon....

Lợi dụng lúc Tae Sun sơ hở...chúng tiến lại gần.....Bụp!!!! Bụp!!!! chúng đánh tới tấp vào chân, bụng, lưng và vai của Tae Sun...cạn kiệt sức lực...cậu cố gắng hất đổ mọi thứ để ngăn bước chân chúng...máu chảy ra ngày một nhiều...cậu bắt đầu thở dốc...mắt mờ đi...và không thể đứng dậy nổi....

-Thưa đại ca...phía ngoài cổng có một tên rất khả nghi....

-Chặn nó lại...

Trong lúc bọn chúng mất cảnh giác Tae Sun đã kịp lao về phía cửa, cậu khóa trái cửa lại và dùng hết sức mình để hất đổ hai giá dụng cụ gần đó khiến chúng chông lên nhau nhờ vậy cậu có thể cầm chân chúng được một lúc...

Tiếng chuông điện thoại reo...là Tae Sun....Joo Won nhấc máy...

-Cậu đang ở đâu...

-Tới nhà kho gần khu xử lý phế thải...Min Jae đang ở đó....mau lên...

Cụp máy xuống cũng là lúc bọn chúng thoát được ra ngoài...cậu rút chìa khóa và ném qua cửa sổ gần đó...giờ đây chỉ còn cậu và lũ côn đồ trong căn phòng...

Theo lời của Tae Sun...Joo Won tới khu phế thải...một đám người cầm gậy đang đứng đó đợi cậu....Joo Won với lấy chiếc gậy sắt gần đó...chúng chỉ có vài ba tên nên việc xử chúng cũng không khó khăn gì....chỉ trong chớp lát cả lũ đã bị Joo Woon đánh gục....Cậu tay tới chỗ Min Jae, cô bé bị chúng đặt vào trong chiếc xe ô tô...và bằng chùy đang di chuyển chiếc xe đó đến gần phía máy ép kim loại....Joo Won vội lao tới, cậu ngắt chiếc máy nhưng công tắc đã bị chúng phá....cậu tới gỡ dây trói cho Min Jae, nhưng dây trói quá chặt, không có dao hay kéo gì thì không thể cắt đứt được sợi dây....không còn nhiều thời gian nữa....Joo Won đưa sợi dây lên miệng..thứ vũ khí mà tạo hóa ban cho con người chính là hàm răng và bộ móng chắc khỏe...cậu dùng răng để cắn từ sợi dây ra....sợi dây thừng to cọ vào lợi, rồi vào hai khỏe miệng chảy máu đau đớn...máy ép đã cán được một phần chiếc xe....cậu nhanh chóng lôi Min Jae ra khỏi xe...lúc này cô bé vẫn bất tỉnh.....mọi thứ thư thoát khỏi hiểm nguy chỉ trong gang tấc....

.....

.....

Bộp!!!!

-Mày có chịu thả ra không hả....?

-Có chết tao cũng không để chúng mày rời khỏi đây nửa bước.

Tae Sun đang ôm chặt lấy chân tên cầm đầu, toàn thân cậu bết máu...máu hòa cùng nước mắt...toàn thân cậu run lên đau đớn....

-Thằng chó chết cứng đầu này...mau thả ra....

BỘP!!!!

Một cú đánh cực mạnh...máu bắt đầu chảy ra nhiều hơn...cậu gục xuống trước sự chứng kiến của Joo Won và Min Jae....Cô bé đã thấy toàn bộ...Tae Sun đang nằm trên sàn...chỉ còn là một cái xác với hơi thở yếu ớt....

-Chúng mày làm gì vậy hả...CHÚNG MÀY BIẾT ĐÓ LÀ AI KHÔNG HẢ???

Min Jae lao vào tên cầm đầu...mặc cho bọn đàn em có xông tới ngăn cản thế nào...Min Jae cũng đánh gục tất cả....bàn tay cứ dẫm rồi lại dẫm...bàn tay không biết đưa đẩy chỉ còn biết dõng theo Tae Sun đang nằm kia.....đang nằm như một cái xác không hồn.....

45. Chương 45: Xa.....

Đặt vào tay Min Jae chiếc khăn... Joo Won ngồi xuống trước mặt cô bé nhẹ nhàng lau đi vết máu khô trên tay cô....

-Tae Sun sẽ không chết đúng không?

-.....-Joo Won không nói gì...chỉ nhẹ nhàng lau đi vết máu...

-Cậu ấy sẽ không sao.....đúng không?

-Uhm....cậu ấy sẽ không sao đâu...tên nhóc chỉ biết lo cho người khác đó sẽ không chết đâu...

-Đều là tại tôi...nếu không phải cậu ấy đến gặp tôi thì cậu ấy sẽ không như vậy...nếu cậu ấy không quen biết tôi thì cậu ấy cũng sẽ không như vậy....không...tôi không nên học ở trường này.....

-Min Jae ah....-Lời của Joo Won ngắt lời Min Jae khi cô hét bật khóc....đây không phải là lần đầu tiên cậu thấy cô bé khóc...nhưng có lẽ đây là lần đầu cậu thấy cô hét hoảng sợ như vậy....Cô bé không khóc to lên, chỉ đơn giản là hai hàng nước mắt cứ trào ra trên gương mặt lo sợ ấy....

-Cậu ấy sẽ không sao...tôi đã nói rồi...cậu cứ nói “nếu như”.... “nếu như”, cứ hồi hận như thế, thì chúng ta đều không nên ra đời...đúng không....Tae Sun sẽ bình an...cậu ấy không nhờ tôi cứu cậu để cậu ngồi đây khóc như vậy...cậu phải mạnh mẽ như Min Jae hàng ngày và tin vào cậu ấy chứ.....-Joo Won xoa tay lên đầu Min Jae, giờ đây chỉ còn cách đó để cô bé bớt lo sợ...

-Ai là người nhà của Han Tae Sun....

-Cháu là bạn học cùng lớp của cậu ấy....

-Chúng tôi cần sự có mặt của người nhà cậu ấy....

-Có gì bác sĩ cứ nói với cháu, cháu sẽ chuyển lời lại gia đình cậu ấy.

-Chúng tôi đã kiểm tra toàn bộ một cách sơ bộ...phần não bộ không có triệu chứng tổn thương hay tụ máu, nhưng vết thương ở cách sườn của cậu ấy thì khá nghiêm trọng....thiếu chút nữa là bị hoại tử....ngoài ra không có gì nghiêm trọng quá cả.....nhưng vẫn phải nằm viện theo dõi vài tuần để tránh những vết thương sâu trong não mà mắt thường không thể thấy được.

Đến lúc này Min Jae mới thở được một chút....cô bé chạy ngay về phía phòng Tae Sun.....Joo Won chỉ còn biết nhìn theo bóng dáng Min Jae đang khuất dần phía hành lang kia....Người con gái mà cậu đã từ bỏ tất cả để trở về ấy đang đến với người con trai khác...Bàn tay ấy cậu đã buông ra khi nó cô nín giữ....không nắm chặt để rồi lại phải đuổi theo...đau mà không thể nói lên lời....chỉ có thể đứng nhìn về phía trước một cách vô vọng....

Tiếng chuông điện thoại reo lên...

-Tôi nghe...

-Cậu chủ, cậu đừng quên hẹn với bác sĩ chiều nay nhé....

-Tôi biết rồi...tôi đang ở bệnh viện....tôi sẽ tới đúng giờ...

.....

Min Jae đẩy cửa bước vào...Bác Jin Hye đã ở đó, bà không khóc nhưng từ ánh mắt ấy ai cũng có thể thấy được bà lo lắng đến mức nào...nhìn thấy Min Jae bà không nói gì...chỉ lặng lẽ đắp lại chăn cho Tae Sun, lau mồ hôi còn đọng lại dưới tấm băng đang quấn quanh đầu cậu...xong xuôi đầu đấy bà ra hiệu cho Min Jae ra ngoài nói chuyện....

-Min Jae ah.....

-Dạ....

-Ta muốn nhờ cháu một việc được không?

-Dạ, bác cứ nói....

-....Ta biết là việc này sẽ khiến cháu nghĩ là ta ích kỷ...nhưng vì con trai ta nên ta chấp nhận là người mẹ độc ác....Từ nay cháu đừng gặp Tae Sun nhà ta nữa có được không?

-Sao ạ?

-Đừng gặp Tae Sun nữa.....nếu không vì đi gặp cháu thì nó sẽ không nó lý do gì để rời khỏi Đông Phong Tự...để rồi 5 lần 7 lượt bị mù đàn bà đó hại ra như vậy...vì an toàn của con trai bác...nhờ cháu...nếu không gặp cháu nó sẽ không có lý do gì để ra ngoài.....

Cậu nói như sét đánh ngang tai,cậu nói như đào sâu vào ký ức của cô bé...tất cả những gì mà Min Jae có thể nhớ được đến giờ phút này chỉ có Tae Sun...Tae Sun ăn kimbap ngoài vỉa hè...Tae Sun mặc đồ thú đi tiếp thị...Tae Sun sang trọng trong âu phục khi đi dự tiệc.....Tất cả đều có Tae Sun, như thể cậu ta là một phần cuộc sống của Min Jae vậy...Vậy mà giờ cô bé lại phải nói chia tay với nó theo cách này....

-Cháu suy nghĩ kĩ đi...đó là cách duy nhất để nó có thể an toàn....cú vài ngày nó lại nằm đó như vậy....

Min Jae thần người ra...cô bé khẽ nhìn qua khe cửa...Tae Sun vẫn chưa tỉnh lại....

-Bác hãy để cháu chăm sóc cậu ấy đến khi cậu ấy bình phục.....

-Bác có thể lo được....nếu để nó tỉnh lại....liệu nó có thể để cháu đi không? Cháu biết nó yêu cháu đến nhường nào mà.....

-Cháu... cháu.....vậy thì chỉ hôm nay thôi...cháu sẽ đi trước khi cậu ấy tỉnh lại.....

46. Chương 46: Lời Chưa Nói.....

Bóng đêm bao trùm mọi thứ.....chỉ còn nghe thấy tiếng bip bip từ máy điện tâm đồ....ngồi trên chiếc ghế cạnh giường bệnh, Min Jae ngồi yên lặng ngắm Tae Sun đang say ngủ....đây là lần đầu tiên cô bé ngắm nhìn Tae Sun lâu như vậy...Đôi mắt nhắm chặt dưới hàng mi dài và rậm...đôi môi cũng đẹp và rõ nét....Nước mắt tự tuôn ra...nó lăn dài theo nhịp thở đều đều của Tae Sun.....

-Tae Sun ah....tạm biệt nhé...

.....

Khép cánh cửa phòng bệnh lại, cho đến khi bóng Tae Sun chỉ còn lại một vạch nhỏ theo đường kẻ của khe cửa.....

Giờ đây cô bé nên khóc hay nên mừng cho Tae Sun đây? Tất cả những lời bà Jin nói đều đúng...cách tốt nhất là cô bé không nên gặp Tae Sun...nhưng sao khóe miệng cười mà nước mắt lại rơi như vậy....hai hàng nước mắt thi nhau lăn dài trên má....cảm giác khiếm sự và hụt hẫng đến tột cùng....ngồi xuống ghế,Min Jae khóc như một đứa nhỏ.....Một thứ tình cảm chưa bắt đầu đã phải kết thúc như vậy....một lời cảm ơn, một lời xin lỗi muốn nói cũng chưa thể mở lời....một cái nhìn, một nụ cười...một cái ôm tạm biệt hay đơn giản chỉ là một cái bắt tay....tất cả sẽ dần được chôn vùi ngay lúc này....để mọi thứ trở về vạch khởi đầu....

-Không sao chứ...?- Joo Won đã đứng bên cạnh cô bé từ lúc nào....cậu chỉ khẽ đưa chiếc khăn tay cho Min Jae, mọi động tác đều lặng lẽ.....

-Oh....xin lỗi nhé...

-Sao lại xin lỗi....

-Vì đã để cậu thấy cảnh này...

-Tae Sun.....cậu ta....chưa tỉnh sao?

-Chưa...

-Cậu không sao thật chứ...những lời mẹ Sun nói.....

-Cậu nghe thấy hết rồi ah?

-Có thật là...sẽ không gặp Tae Sun nữa không?

-Chỉ còn cách đó....

-Không sao chứ?

-Đừng có hỏi tôi không sao nhiều như thế...tôi có thể không sao ư? Tôi còn chưa thể nói xin lỗi, cũng chưa cảm ơn cậu ấy...và...còn chưa nói với cậu ấy rằng tôi thích cậu ấy nữa....

Joo Won xoa đầu Min Jae....cậu không biết làm gì cho cô bé lúc này.... cậu đã bỏ lỡ quá nhiều thứ, kể cả Min Jae. Giờ đây cậu không còn lý do gì để níu giữ cô bé lại...

-Chẳng phải còn có tôi sao....cậu cứ khóc đi....đừng lo....tôi sẽ ở bên cậu....

-Cậu nói thì hay lắm...lúc tôi cầu xin cậu thì cậu đã làm gì? Nếu lúc đó cậu tiếp nhận tình cảm của tôi...giờ đây Tae Sun đã không như vậy....Cậu có tư cách gì mà an ủi tôi chứ...tất cả là tại cậu.Tại sao tôi lại thích cậu đầu tiên mà không phải là Tae Sun....Tại sao các người lại biến cuộc đời tôi thành như vậy? Tại sao lại khiến tôi phải khóc nhiều như vậy?

Min Jae nắm lấy vạt áo Joo Won rồi cứ vịn vào đó để khóc....còn Joo Won chỉ biết đứng đó....

-Xin lỗi cậu Min Jae....xin lỗi cậu...

-Xin lỗi thì ích gì....tôi đã thích Tae Sun mất rồi...cậu bảo tôi phải làm sao đây? Làm sao để quên cậu ấy? Làm sao để cậu ấy biến mất khỏi trái tim tôi đây?

Tae Sun mở mắt ra...mọi thứ xung quanh mờ ảo rồi dần hiện lên rõ rệt...

-Con tỉnh rồi ah....

-Mẹ ah....

-Đừng cử động mạnh, con đã hôn mê 3 ngày rồi đấy....

Như sức nhớ ra điều gì đó, Tae Sun vội bật dậy....

-Min Jae...Min Jae sao rồi....con phải đi tìm cậu ấy....

-Sun ah...-Bà Jin dữ cậu con trai lại...

-Min Jae không sao chứ mẹ?

-Con bé ổn cả...không bị hề hấn gì cả....

Tae Sun thở phào nhẹ nhõm...

-May quá.....nhưng phải gọi điện cho chắc ăn....điện thoại của con đâu rồi???

-Mẹ vất đi rồi....

-Sao lại thế?-Tae Sun tròn mắt nhìn bà Jin

-Để con không thể liên lạc với Min Jae được...

-Mẹ ah....

-Mẹ xin con đó Sun...đừng gặp Min Jae nữa....sẽ tốt hơn cho cả con và cô bé....

-Con không tin....con sẽ bảo vệ được cô ấy...

-Con xem thân con giờ còn đứng không được...còn đòi bảo vệ ai...Là chính Min Jae nói với mẹ là sẽ không gặp con nữa....vì vậy con không phải lo...

-Con không tin...con phải nghe trực tiếp cậu ấy nói...con không tin.

-Dù con tin hay không tin mẹ cũng không muốn con gặp con bé đó nữa....Sun ah...mẹ chỉ có mình con là con thôi...con có mệnh hệ gì mẹ biết phải làm sao???

Bà ôm Tae Sun vào lòng....lúc này cậu đã bớt nôn nóng hơn...nhớ lại mọi chuyện và sức nhớ đến lý do cuối cùng mà cậu gặp Min Jae...đúng cậu gặp cô bé là để nói lời tạm biệt...để cô bé trở lại với Joo Won....Xa nhau cũng là một điều tốt...xa nhau rồi Min Jae sẽ không còn bị nguy hiểm...xa nhau rồi Tae Sun sẽ không còn phải mệt mỏi...xa nhau rồi Min Jae sẽ có được hạnh phúc...vậy vì sao lại không xa nhau....cứ nghĩ như vậy Tae Sun quay trở lại giường....vết thương vẫn đang gào lên đau đớn.....thứ mà cậu nên quan tâm nhất lúc này là sức khỏe của mình....đợi khi cậu khỏe lại, mọi việc sẽ trở về điểm xuất phát..điểm xuất phát nơi không có Min Jae....

-Min Jae ah....tạm biệt nhé.....

47. Chương 47: Thời Gian Còn Lại

Tôi sẽ quên bạn, sẽ quên bạn

Dù có gặp bạn trên đường hay nơi nào

Tôi cũng sẽ vờ như không biết

Tôi sẽ không sao, mọi chuyện sẽ ổn.

Trái tim tôi sẽ quên bạn...

Cho dù khó khăn, cho dù mệt mỏi

Tôi cũng sẽ quên bạn.

-Cậu chủ...-Viên quản gia già đặt trước mặt Joo WOn một li trà nóng...

Chai nước biển vẫn còn hơn nửa mà thuốc giảm đau đã bắt đầu hết tác dụng.

-Bác sĩ...tôi chưa?- cậu nói bằng giọng nặng nhọc.

-Dạ,...đang trên đường tới....cậu chủ đau lắm sao?

Đau tưởng chừng như chết đuối lại, đau đến ruột gan như muốn vỡ tung ra...nước mắt trào ra theo từng nhịp thở dốc, Joo Won bặm tay vào gối để cơn đau theo đó mà giảm dần, nhưng dường như vô dụng,....mọi thứ xung quanh như quay cuồng....đầu óc sáo rỗng mê mụi theo từng cơn đau dai dẳng.

-Chúng ta nên tới bệnh viện thôi cậu chủ...-Ông quản gia già toan nhắc điện thoại gọi cấp cứu nhưng đã bị Joo Won ngăn lại...

-Không cần đâu...chỉ cần bác sĩ tới là được...

-Cậu chủ không chịu tiếp nhận xạ trị cũng được nhưng tình trạng cậu lúc này nên tới bệnh viện...ở đó các bác sĩ biết phải làm như thế nào....họ sẽ giúp cậu bớt đau hơn...

-Bác đừng nói nữa...dù có xạ trị thì cũng đâu có khỏi được...khỏi u đó chứ đâu có rời khỏi tôi...tôi không muốn lúc tôi còn sống...để mọi người nhìn thấy tôi trong bộ dạng yếu ớt nồng nặc mùi bệnh viện....

-Nhưng nhìn cậu đau như vậy...cái thân già này lòng cũng như lửa đốt.....không sao đúng yên được.

Càng lúc càng đau hơn, cậu dần cảm thấy khó thở...nói cũng trở nên khó khăn hơn...

-Bác...bác...đi chuẩn bị bữa đi...lát nữa tiêm thuốc giảm đau xong tôi sẽ ăn...còn phải tới tường nữa...

-Nhưng cậu.....

-Tôi sẽ không sao đâu mà....tiêm thuốc xong tôi sẽ không sao nữa....

Viên quản gia nhìn cậu chủ của mình đang quần quai trên giường mà chỉ biết thở dài rồi khép cánh cửa lại...

.....

.....

Sau khi tiêm thuốc giảm đau, Joo Won đã cảm thấy khá hơn...

-Cậu Joo Won, tôi khuyên cậu nên nhập viện để tiếp nhận điều trị, nếu không chấp nhận xạ trị thì cũng nhập viện để chúng tôi thuận tiện cho việc cứu chữa...ngay giờ đây thuốc giảm đau cũng chỉ cầm cự được nửa ngày....

-Vậy là.....tôi không còn nhiều thời gian nữa sao?

-Tôi e là vậy...vốn thể lực của cậu đã yếu...nên khối u đang phát triển rất nhanh.

-Tôi còn bao nhiêu thời gian nữa?

-Nếu tiếp nhận xạ trị ngay từ bây giờ tôi có thể chắc chắn với cậu có thể duy trì sự sống được khoảng 1 năm... Nhưng...nếu cậu cứ ngoan cố như vậy tôi e rằng chỉ 6 tháng là nhiều nhất.

-Nhanh vậy sao?

-Đừng ngoan cố nữa cậu Joo Won, tôi cũng chỉ muốn tốt nhất cho bệnh nhân mà thôi...cậu hãy suy nghĩ kỹ đi...

-Vậy....hãy cho tôi một chút thời gian...một tháng...một tháng nữa...một tháng nữa tôi sẽ nhập viện.

-Một tháng không biết bệnh sẽ chuyển biến theo chiều hướng như thế nào...mong cậu suy nghĩ lại...

-Một tháng thôi....chỉ một tháng thôi...nhờ các ông...một tháng thôi...

48. Chương 48: Hãy Ở Bên Tôi...chỉ Một Tháng Thôi Nhé.

Một tuần trôi qua từ cái ngày ấy, không biết giờ này Tae Sun ra sao? Cậu ấy đã xuất viện hay chưa..? Lần lần chiếc bút trên mặt bàn, Min Jae không tài nào đẩy được cái tên Han Tae Sun ra khỏi đầu.Thở dài một cái, Min Jae lê cái thân xác mệt mỏi xuống cantin nạp năng lượng.

Cantin vắng hoe...đơn giản vì đang trong giờ học, và cũng như thường ngày Joo Won luôn ngủ ở đúng chỗ đó...và vào đúng tiết của giáo viên chủ nhiệm...album mới cũng đã phát hành được hơn nửa năm vậy mà tầm ảnh hưởng chẳng giảm đi chút nào...Ngoài mái tóc ra chẳng thấy mặt mũi đầu cả...quả rồi kẹo rồi bánh rồi socola...đầy kín bàn...

Cô bé không muốn đánh thức Joo Won thức dậy nên đã chọn một chỗ ngồi cách xa chỗ cậu. Rất may mắn là từ chỗ đó cô bé có thể thấy được rất rõ gương mặt tiều tụy của cậu.Từ khi Tae Sun xảy ra chuyện cho tới nay, cô bé không còn tâm trí để quan tâm đến Joo Won nữa. Mới chỉ một thời gian ngắn mà cậu ấy đã gầy đi nhiều quá....hai gò má nhô cao hơn khiến phần má dưới hóp lại, đôi môi hồng hào trước kia giờ cũng nhợt nhạt và khô ráp đi rất nhiều....Min Jae không khỏi ngỡ ngàng khi nhìn thấy vẻ suy sụp của Joo Won.

-Này....-Min Jae lay Joo Won tỉnh dậy.

Theo quán tính Joo Won ngược mắt lên nhìn Min Jae.

-Dạo này....lại không ăn được ah?

Joo Won không nói gì, chỉ lặng kéo tay Min Jae ra khỏi cantin.

Sân trường đang trong giờ học thật yên tĩnh, trong một góc khuất râm mát của sân trường...

-Cậu....làm bạn gái tôi nhé...hãy ở bên tôi...

-Cậu sao vậy?....sao tự nhiên lại nói như vậy?-Min Jae ngắt lời Joo Won.

-Chỉ một tháng thôi...

-Sao vậy? Một tháng là sao?

-Chỉ cần cậu ở bên tôi một tháng thôi...- Joo Won nhìn Min Jae và nói bằng giọng chân thành....

-Một tháng nữa.....cậu đi đâu sao?

-Một tháng nữa....tôi sẽ đi Mỹ...và không quay về Hàn Quốc nữa...

-Và cậu cần tôi ở bên cậu trong một tháng rồi lại bỏ đi như lần trước đúng không..-Min Jae nói bằng giọng mỉa mai.

-.....

-Cậu nghĩ tôi dễ bị lừa gạt như vậy sao?

-Không phải như vậy.....

-Thôi đi...-Min Jae ngắt lời...

-Thật sự là cậu còn tệ hại hơn cả Tae Sun nữa...cậu luôn chỉ nghĩ tới cảm nhận của bản thân...đến rồi đi theo ý thích của cậu...rồi nói như vậy...cậu nghĩ là tôi sẽ vui vẻ chấp nhận sao? Đúng...tôi đã từng rất thích cậu...đã từng khóc vì cậu...từng mong rằng cậu quay lại và thích tôi...và tôi đã từng cho rằng nhờ có cậu mà tôi có thể học được ở ngôi trường này...nhưng tôi đã nhầm...thật nực cười...

Nhìn theo bóng dáng Min Jae xa dần...mọi thứ bỗng trở nên mờ dần...cậu ôm bụng gục xuống...thuốc giảm đau...cậu với lấy lọ thuốc giảm đau trong túi áo...không kịp...ban tay cậu run run...những viên thuốc từ trong lọ lăn ra trượt dài trên tay rồi rơi *** tung tóe trên nền đất....

-Min Jae ah...-Cậu gọi cô bé bằng giọng yếu ớt...hơi thở bắt đầu dồn dập...mồ hôi hột chảy ra...mặt cậu nhăn lại....

Một viên thuốc bất chợt lăm đến chân Min Jae...cô bé quay đầu lại và cái cảnh tượng hãi hùng của ngày trước lại hiện ra trước mắt...Joo Woon đang gục trên nền đất bên cạnh những viên thuốc lăm lem vỡ vụn trên nền đất....

49. Chương 49: Chấp Nhận Và Quên.

Tiếng còi cấp cứu dồn dập lập tức đưa Joo Won vào bệnh viện....mọi thứ như đã được chuẩn bị từ trước...các bác sĩ nhanh chóng cấp cứu cho Joo Won...ngay cả ông quản gia già cũng đã có mặt ở đó...

-Bác Choi...mọi chuyện gì xảy ra vậy? Sao Joo Won lại như vậy? -Min Jae nói bằng giọng hốt hoảng.

-Xin tiểu thư đừng lo, cậu ấy sẽ không sao đâu...

-Không sao ư? Lúc này cháu đã nhìn thấy những viên thuốc....chúng là những viên thuốc giảm đau...trước đây Joo Won đã từng dùng chúng....Cậu ấy nói với cháu là đã phẫu thuật thành công cơ mà...sao giờ vẫn phải dùng loại thuốc ấy?

-Đúng là cậu ấy đã phẫu thuật thành công nhưng người ta phát hiện ra trong dạ dày cậu ấy có một khối u...và nó đang phát triển rất nhanh...

-Không thể nào.....

-Tôi đã khuyên cậu ấy tiếp nhận xạ trị...nhưng cậu ấy nói cho cậu ấy một tháng gì đó....

Một tháng ư...?Đến lúc này Min Jae mới nghĩ lại những lời Joo Won nói..." hãy ở bên tôi nhé...chỉ một tháng thôi..."

Một tháng là quãng thời gian còn lại sao? Một tháng để yêu và được yêu...Min Jae không biết nên nói gì lúc này... vừa giận lại vừa hối hận về tất cả. có lẽ vì cô bé đã quá quan tâm đến cảm giác của bản thân mà quên đi những người bạn quan trọng bên cạnh. Một Tae Sun luôn lo lắng bảo vệ cho cô, một Joo Won ân cần dịu dàng luôn lắng nghe...vậy mà giờ đây tất cả đều đang dần dần rời xa cô bé.

-Bác Choi...bác nói dối cháu đúng không...Joo Won sẽ không sao đâu...chỉ cần cậu ấy phẫu thuật là sẽ không sao đâu mà...đúng không bác....

-Có lẽ vì cậu chủ không muốn cô quá lo lắng nên đã không nói cho cô biết....sau khi phẫu thuật để điều trị chứng biếng ăn thành công...cậu ấy được chuẩn đoán là ung thư dạ dày.. tôi đã khuyên cậu ấy ở lại Mi để điều trị nhưng cậu ấy nói nhất định phải trở về Hàn Quốc vì có việc quan trọng phải làm...Khi về nước chúng tôi đã liên hệ với bác sĩ giỏi nhất để tiến hành điều trị cho cậu ấy...Lúc đầu thì cậu ấy có vẻ như đã

đồng ý sẽ tiếp nhận xạ trị nhưng...không hiểu sao vài ngày sau đó lại khác...cậu ấy nói rằng không muốn xuất hiện trước mặt mọi người với bộ dạng của một bệnh nhân sắp chết...Tôi biết rằng việc xạ trị bằng hóa học đó rất đau đớn, nhưng sống được ngày nào hay ngày ấy...cậu ấy cứ như vậy thì tôi biết ăn nói thế nào với ông bà nhà dưới tuổi vàng...

Nhìn qua ô cửa sổ phòng cấp cứu...Joo Won đang dần tỉnh lại...

.....

.....

Ngồi bên ngoài phòng cấp cứu chờ cho Joo Won tỉnh lại. Lúc này đã quá muộn để trở về nhà...Chắc chắn mẹ sẽ rất lo lắng, mở chiếc điện thoại ra toan ddinnhj gọi ẹ...Hình nền điện thoại vẫn là tấm ảnh ấy, tấm ảnh Tae Sun chụp trong lúc đi tiếp thị..và cũng chính cậu là người đã cài làm màn hình nền trên điện thoại của cô bé. Nhấn phím 1...là số của Tae sun..cũng là do cậu cài đặt như vậy,cô bé nhắm mắt phớt qua số ấy...Nhấn qua phím 2, tiếng chuông dồn dập càng làm lòng cô bé nặng trĩu....

-Alô...-Giọng nói nhẹ nhàng ấy khiến cô bé ngạc nhiên và không khỏi bối rối....

-.....

-Alô.....-Lần thứ 2 giọng nói đó vang lên...Min Jae không biết nói gì hơn, toàn thân cô bé cứng đờ tê cứng..Đã bao lâu rồi nhỉ...đã bao lâu cô bé không được nghe giọng nói đó một cách rõ rệt và khỏe mạnh như thế....

-.....

-....Min Jae ah....sao không nói gì....

Min Jae giật mình cúp máy khi giọng nói của bác sĩ vang lên.

-Đưa bệnh nhân vào phòng cấp cứu phải phẫu thuật ngay....

Tại ông bác sĩ đóhay tại Min Jae cúp máy qua chậm để rồi Tae Sun đã nghe thấy những gì cần nghe...Chiếc điện thoại đổ chuông lần 2..là Tae Sun...lần 3 vẫn là Tae Sun. Cô bé nhìn như thôi miên vào chiếc điện thoại, cái tên " Sun (trái tim)" hiện lên nhấp nháy liên tục trong điện thoại...đó cũng chính là Sun đã viết...cậu đã làm tất cả vì muốn là người quan trọng nhất với cô bé...

Cuối cùng thì Joo Won cũng đã tỉnh lại, cậu đang trao đổi điều gì đó với bác sĩ phụ trách.Điện thoại đã thôi không reo nữa, nhưng giọng nói ấm áp và quen thuộc đó vẫn đang vang vọng bên tai cô bé...tiếng nói càng lúc càng gần và rõ rệt...

- Thư ký Kim, hãy điều tra cho tôi số bệnh nhân nhập viện của tất cả các bệnh viện trong thành phố của ngày hôm nay, nhanh nhé.

Theo tiếng của giọng nói ấy Min Jae hướng mắt về phía ngã rẽ ở cuối hành lang...và trong cái khoảng thời gian mắt chạm mắt ấy trái tim của hai người lại đập mạnh hơn bao giờ hết. Sự lo lắng cũng như nỗi nhớ nhưng đều đang biểu hiện rõ qua ánh mắt....

Tae Sun đang đứng ở cuối phái hành lang kia, nơi mà Min Jae đang hướng mắt tới...trên tay cậu là chiếc điện thoại. Cậu tiến lại gần phía Min Jae...

-Thế này là thế nào? Sao cậu lại ở đây? Sao lại không bắt máy? Cậu có biết là tôi đã gọi cho cậu bao nhiêu cuộc điện thoại không hả?

Sự tức giận của Tae Sun càng khiến Min Jae lo sợ hơn...Tae Sun vẫn mặc nguyên bộ đồ bệnh nhân mà chạy đi tìm Min Jae, trên trán vẫn còn miếng băng màu trắng...hơi thở gấp gáp và ánh mắt lo lắng sợ sệt ấy....càng khiến cô bé muốn ôm lấy cậu, muốn thỏa nỗi nhớ nhưng...và cái thứ cảm xúc vẫn đang rùng rục dâng trào lên trong lòng cô bé...

-Cậu tới đây làm gì?-Min Jae hỏi bằng giọng lạnh lùng...

-Cậu còn hỏi tôi nữa à? Cậu gọi điện cho tôi rồi không nói năng gì...lại còn tiếng cấp cứu ở bệnh viện nữa....

-Chẳng phải cậu đang trong bệnh viện sao? Chưa khỏi hẳn vết thương mà chạy đi lung tung, nhờ mẹ cậu hay bọn du côn biết được thì sao? Mau về đi...

-Cậu nói tôi không lo sao được khi tỉnh dậy không thấy cậu? Cậu nói tôi không lo sao được khi gần nửa tháng trời không một cuộc điện thoại, không một lời hỏi han? Cậu nói tôi không lo sao được khi cậu gọi điện mà không nói gì...Cậu biết thừa rằng tôi quá hiểu cậu mà....thử hỏi tôi không lo sao được?

-Vậy thì từ giờ cậu không cần phải lo cho tôi nữa...Tôi sống rất tốt...tôi chỉ tới đây vì Joo Won cần kiểm tra lại sức khỏe...

-Vậy là....cậu đi cùng Joo Won sao?

-Đúng...vốn định gọi ẹ nhưng lại ầm nhảm phím nên gọi cho cậu...

-Là vậy sao? -Đôi mắt buồn lại xuất hiện trên gương mặt của cậu....đôi mắt buồn như khi mất đi một thứ quan trọng...Động tròng mắt nhìn xuống rồi lại nhìn lên gương mặt cô bé....như một lời trách móc cũng như một sự cam chịu chúc phúc cho cô....

Lúc này đây, cô bé chỉ muốn thoát nhanh ra khỏi nơi này...thoát nhanh ra khỏi cái bầu không khí chẳng thể đi đến đâu này....và đúng như vậy, người có thể đưa cô bé đi...Joo WOn từ trong phòng bước ra và ngỡ ngàng khi thấy cảnh tượng trước mắt....

-Có chuyện gì vậy? Tae Sun...sao cậu lại ở đây?

Tae Sun không trả lời, ánh mắt cậu vẫn không rời khỏi Min Jae.

-Cậu xong rồi ah? -Min Jae tiếng lại gần phía Joo Won và không quên khoác tay cậu.

-Mình đi thôi.-Min Jae kéo tay Joo Won...

Cô bé lặng lẽ kéo Joo WOn bước ngang qua Tae Sun...từ giây phút đó..tất cả đã thật sự chấm dứt.

50. Chương 50: Tôi Sẽ Sửa Sai.... Những Lỗi Lầm Của Tôi.

Lúc gặp cậu ở cửa phòng cấp cứu, tôi rất muốn ôm cậu, muốn ôm cậu vào lòng đến phát điên lên...có lẽ vì...tôi quá nhớ cậu...tôi nhớ Min Jae của tôi.Vốn dĩ nên để cậu bước qua...nhưng sao lại muốn cậu quay lại.Tôi đã rơi nước mắt lúc cậu bước qua...Tôi nhớ gương mặt Min Jae của tôi....tôi nhớ đôi mắt ấy....Nhưng cuối cùng thì vẫn phải để cậu đi...Đó là cách tốt nhất để tôi có thể bảo vệ cậu. Hãy sống tốt nhé, đừng khóc một mình, cũng đừng để bản thân mệt mỏi. Đừng bị ốm hay lười ăn...Min Jae mà tôi biết là một người ăn nhiều mà...Tôi để cậu đi...để cậu đến với tình yêu thật sự của cậu...nhất định phải để tôi nhìn thấy những nụ cười thật đẹp trên gương mặt cậu nhé....

.....

.....

Tại 1 cốc tối tại bờ sông Hàn....

-Xuất viện rồi ah?

-Uhm...mới xuất viện sáng nay....

-Không sao chứ?

-Không sao cái gì?

-Thì chuyện...với Min Jae...

-Không sao...cuối cùng thì cô ấy vẫn chọn cậu...tôi biết vậy mà.

-Cậu nghĩ Min Jae thích tôi sao?

-Cô ấy đã thích cậu từ trước khi cậu đi Mi...vào thời điểm cậu và chị Hee Kyung đang hạnh phúc, Min jae đã rất khó khăn...Cô ấy đã không thể quên cậu...

-.....

-Hãy quan tâm đến Min Jae thật nhiều, cô ấy là một người sống nội tâm, một ngày nhất định phải gọi cho cô ấy 2 lần. Lúc cô ấy trả lời " Alô, Joo Won ah" thì tâm trạng của cô ấy đang bình thường, cậu không phải lo lắng. Nhưng nếu cô ấy trả lời " Joo Won ah..." và không nói gì nữa thì cậu phải đến bên cạnh cô ấy ngay. Lúc ở bên cô ấy, nếu cô ấy liên tục nhéo vào tay cậu hay dầm nhẹ vào cánh tay cậu thì đó là cô ấy đang vui. Nếu cô ấy chỉ cho cậu hình thù của những đám mây thì lúc đó cô ấy đang cảm thấy buồn chán...lúc đó hãy đưa cô ấy đi ăn bất kỳ thứ gì mà cô ấy muốn. Nếu khi cô ấy nhìn vào mắt cậu, rồi liên tục nói " Joo Won ah, lâu quá rồi không gặp, tôi đợi cậu mãi, sao cậu đi đâu lâu vậy?" Thì lúc đó hãy ôm nhẹ cô ấy vào lòng,nhất định không được hỏi cô ấy điều gì, chỉ cần ôm cô ấy...cô ấy sẽ khóc...đừng bao giờ hỏi lý do, hãy tin tưởng tuyệt đối vào Min Jae, cô ấy sẽ nói cho cậu lý do khi cảm thấy thực sự tin tưởng...

-Xem ra cậu...quá hiểu Min Jae....

-Tôi nói rồi, vì người cô ấy chọn là cậu, nên tôi tin rằng cô ấy sẽ hạnh phúc. hãy chăm sóc thật tốt cho Min Jae nhé...tôi đi đây.-Tae Sun vỗ nhẹ lên vai Joo WOn như muốn trao Min Jae cho cậu...

-Tôi....Bị ung thư.....

Tae Sun giật mình.....nhìn Joo WOn với ánh mắt khó hiểu.

-Cậu nói gì vậy?

-Tôi bị ung thư....và chỉ còn sống được vài tháng nữa.

-Cậu đang đùa tôi phải không?

-Min Jae....tôi không thể chăm sóc cô ấy....

-Đừng nói những lời như thế cậu sắp chết như vậy.....

-Vì thế nên cậu đừng từ bỏ....

-Cậu nói ra mấy lời bệnh tật đó để tôi thương hại cậu sao? Bị bệnh gì không quan trọng, quan trọng là cậu phải sống tốt, phải thật khỏe mạnh...vì Min Jae đã chọn cậu...nên cậu không có quyền chết....

-Mẹ của tôi....mong cậu...hãy nương nhẹ tay với bà ấy....cả đời bà đã không được sống hạnh phúc...khi bà sinh tôi, gánh nặng lại càng thêm nặng....đừng vì bà làm nhiều chuyện xấu mà ghét bà....

-Cậu...giờ này bản thân cậu còn lo chưa xong...vậy mà cậu còn lo cho người đàn bà đó sao?

-Dù sao đó cũng là mẹ tôi...bà đã mang nặng đẻ đau ra tôi...có lẽ...tôi sẽ thay mẹ gánh hết tối...căn bệnh này chắc cũng đủ để tôi gột đi mọi sai lầm của mẹ khi sang thế giới bên kia....

-Tôi không hiểu cậu nghĩ gì nữa.....cậu có phải là đàn ông không? Những lời ủy mị như vậy có thể phát ra từ miệng của một nam nhi sao?-Tae Sun túm lấy cổ áo Joo Won

-Sun ah...đừng khóc...đừng khóc vì một thằng như tôi...Tôi chẳng xứng đáng để cậu khóc đâu.

-Cậu không được chết nghe rõ chưa? Cậu có xứng đáng hay không đó là việc của tôi....còn việc của cậu bây giờ là phải điều trị bệnh cho tốt....

Tae Sun buông tay ra khỏi cổ áo Joo Won rồi phóng xe đi thẳng...

.....

Lúc tôi cùng Min Jae bước qua cậu...lúc đó tôi đã biết mình thật sự sai lầm.....Tôi không nên quay trở lại thì hơn...Thật sự Min Jae không còn là cô gái chỉ nhìn tôi như trước nữa và tôi càng không xứng đáng trở thành một người như thế....Min Jae đã khóc rất nhiều sau đó...tôi không thể làm gì vì bản thân tôi không biết đâu mới là tốt....giờ đây có lẽ tôi đang phải chịu sự trừng phạt của mọi ông trời....và bây giờ...tôi phải sửa sai những lỗi lầm của tôi...

.....

Trời mưa thật to....từng hạt mưa chồng chéo lên nhau rơi xuống bên mái hiên của bến chờ xe bus...Thời gian trôi qua cũng đã một tuần nhưng sao ánh mắt đó vẫn còn khắc sâu vào tâm trí cô bé...Những đám mây đen đang bay nhanh qua trên bầu trời đen tối kia hết như tâm trạng của cô bé lúc này...

-Làm gì vậy?-Giọng nói quen thuộc của Joo Won cắt đứt dòng cảm xúc của Min Jae.

-Cậu làm gì ở đây giờ này vậy?

-Thì là tới để tạm biệt cậu.

-Tạm biệt???

-Uhm....tôi sẽ về Mỹ để tiếp tục điều trị....

-Sẽ không trở về nữa sao?

-Uhm...

Min Jae mỉm cười nhìn Joo Won, cô bé đưa cánh tay vuốt lên mái tóc mềm mượt của cậu, rồi vỗ nhẹ vào vai cậu...

-Chà...tôi sẽ rất nhớ Joo Won đây.

Joo Won nhìn xuống chân Min Jae...một miếng băng to đang được dán ở mắt cá chân...

-Chân cậu...bị sao vậy?

-Ah...không sao đâu..chỉ hơi đau một chút..do đi bộ quá nhiều thôi....

Joo Won quỳ xuống trước mặt Min Jae và đưa chân cô bé lên, cậu nhẹ nhàng massage chỗ đau...

-Để chịu không?

-Này, mau bỏ xuống đi, mọi người đang nhìn đó...

-Ngồi yên đi....

-.....

-Đau lắm không?

-Uhm....không....không đau....

-Sun nói rằng một ngày nhất định phải gọi điện cho cậu 2 lần...cậu không bao giờ nói với ai là mình đau dù có nặng đến đâu...Sun nói phải luôn để mắt tới cậu, khi cậu buồn chán sẽ đưa cậu đi ăn, còn khi cậu muốn khóc thì ôm cậu vào lòng....

-Sao...sao cậu lại nói những lời đó với tôi?

-Tae Sun....sẽ luôn ở bên cậu.

Nước mắt Min Jae lại rơi...rơi vì những gì Joo Won nói....cô bé nhìn vào đôi mắt cũng ngấn lệ của Joo Won...cậu đưa tay lên áp vào má Min Jae....

-Đừng khóc nhé cô bé....Sun nói khi cậu khóc chỉ cần cho cậu mượn vạt áo và đừng hỏi lý do...nhuwngg giờ tôi chỉ có bàn tay này.....

Min Jae khóc ngày một lớn hơn, mưa cũng càng ngày càng to hơn....tiếng mưa lớn át đi tiếng khóc của cô bé ở bến xe bus vắng người....

-Khi cậu khóc như vậy hãy cho Sun biết...đừng khóc một mình....lúc trước xin lỗi vì đã để cậu phải khóc như vậy...cũng xin lỗi vì không thể ở bên cậu....tôi xin lỗi vì tất cả nhé Min Jae....

Nói rồi cậu hôn nhẹ lên trán cô bé...bóng chiếc xe màu trắng dần nhòe trong dòng nước mắt cũng như màn mưa dày hạt....và đó có lẽ cũng là lần cuối cô bé được nhìn thấy Joo Won bằng xương bằng thịt.....

51. Chương 51: Gặp Lại....

Lại là một ngày mưa....một ngày mưa heo hút và ảm đạm...Từng dòng xe chạy chậm chậm trên đường như nửa muốn tránh cơn mưa nửa muốn đùa nghịch cùng những giọt nước của tạo hóa....Những ngôi nhà, cay cối và ngay cả con người cũng đang bị bao phủ bởi một màu xám u uất...Chiếc ô đã che đi những giọt mưa chảy xuống người cô bé lạnh cóng...nhưng tâm trạng vẫn vậy...Cuối cùng thì cũng phải đưa tiễn Joo Won đi sau gần 8 tháng đấu tranh với bệnh tật...Cậu vẫn luôn gửi mail và trò chuyện với cô bé hàng ngày như một người bạn đang ở xa....nhưng rồi một ngày không một lời nhắn, không một cuộc điện thoại nào.....Đây là lần đầu tiên Min Jae mặc bộ đồ như vậy....phải chăng đám tang nào cũng mưa?

Cô bé nhớ đến những lúc cùng học với Joo Won...một con người luôn ngủ gục và lười biếng..nhưng lúc học lại cực kỳ nghiêm túc. Nhớ đến lúc Joo Won ngồi nghe nhạc và những ngón tay thon dài luôn gõ gõ giai điệu trên đầu gối...Nhớ đến lúc Joo Won đau khổ khi đưa đồ ăn vào miệng...cũng nhớ đến lần cuối cô bé được gặp Joo Won. Bàn tay thon dài đó chạm nhẹ vào mắt cá chân thật dễ chịu...Và tiếng đàn ghita lại văng vẳng bên tai...bài hát mà Joo Won đã sáng tác khi đang trong bệnh viện....

Hãy cười lên...đừng u buồn như thế...

Sẽ ổn thôi...đừng khóc nữa nhé...

Bài hát giờ đây tôi đang cất lên...

Tôi mong rằng có thể an ủi bạn chỉ trong giây lát..

Hãy cười lên, bạn luôn có tôi bên cạnh...

Tôi yêu bạn, bạn có nghe thấy lời trái tim tôi muốn nói...

Mặc kệ ai nói gì...tôi vẫn luôn tin bạn...

Tôi sẽ luôn cùng bạn vượt qua

Hãy cười lên bạn nhé...

.....

.....

Min Jae mỉm cười rồi lại bước đi trên con đường đầy mưa rơi sầm sập...

Đám tang cũng không quá đông người....chỉ có ông quản gia và vài người thân của Joo Won...từ xa đã nghe thấy tiếng khóc của chị Hee Kyung...tiếng khóc thương đến nỗi ông trời cũng không cầm được lòng mà khóc theo....từng đoàn người nối bước nhau đặt lên mộ caaujj những bông hoacucs màu trắng....mưa vẫn không ngừng rơi....Joo đã ra đi như vậy đây, ra đi thật sự...cuối cùng thì cậu vẫn không có ai bên cạnh...vẫn chỉ có một mình....trong đời cậu chưa giây phút nào cậu được sống vì mình...tất cả chỉ là chờ đợi...đứng sau và chờ đợi....chờ đợi người mẹ quay lại...chờ đợi Hee Kyung...rồi chờ đợi một tình yêu muộn màng của Min Jae...cho đến thời khắc mà cậu chết đi....cũng chỉ có những giọt nước mắt và mưa là theo cậu.....

Cánh hoa cúc trắng đã rũ ra theo màn mưa dày đặc nhưng Min Jae vẫn đứng như chô chân ở đó....sự thật là cậu đã không còn, một Joo Won đẹp đẽ hoàn hảo đã ra đi, ra đi mãi mãi....

Quay bước đi....nhưng bất chợt bước chân cô bé dừng lại trước bóng dáng chàng trai mặc đồ đen đang đứng phía gốc cây đằng xa kia....co dù mưa có lớn hay chiếc ô có to đến đâu...cô bé vẫn không quên được cái bóng dáng ấy..và nó đang tiến lại gần phía cô bé...Nó vụt qua cô bé như chưa từng quen biết,và rồi để lại nỗi chông vánh cô quạnh trong, đau xót trong lòng..Ngoảnh mặt bước đi....tất cả chỉ còn lại trong quá khứ....có gặp lại cũng nên quên đi....như vậy sẽ tốt hơn....

.....

.....

” Tôi đã nhìn thấy cậu đứng ở đó rất lâu....trong màn mưa ấy...cậu vẫn vậy....vẫn lặng lẽ như vậy. Có lẽ cái chết của Joo Won là một sự đả kích lớn với cậu....cậu đã yêu hắn ta sâu đậm như vậy....giờ đây chắc cậu khóc nhiều lắm...thật sự tôi rất muốn ở bên cậu...muốn ôm cậu vào lòng.... nhưng ý trí của tôi không cho phép tôi làm điều đó....xin lỗi cậu nhé...vì đã đi ngang qua cậu mà vờ như không quen cậu...thật sự xin lỗi cậu....”

52. Chương 52: Nỗi Lòng Người Mẹ....

Nâng ly rượu lên, bà Sung Jung nốc cạn thứ chất lỏng đó xuống cổ họng...

Đã lâu lắm rồi bà không khóc...những giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt hoa da phấn của người đàn bà tham vọng. Bà khóc cho đứa con tội nghiệp của mình...suốt hơn 10 năm qua bà đã sống song sự nhục nhã ê trề....không thể đứng trước mộ đứa con trai của mình, không thể cầu xin nó tha thứ...

-Con ơi, mẹ xin lỗi con...cả đời con chưa được hưởng phúc của mẹ....mà giờ đây con đã ra đi như vậy? Chưa một ngày mẹ làm tròn nghĩa vụ của một người mẹ, chưa một ngày mẹ đối xử tốt với con....mẹ sai rồi, mẹ đã sai rồi....mẹ không xứng đáng làm mẹ của con...con trai tôi ơi...đứa con tội nghiệp của tôi ơi....

Bà gào khóc trong tuyệt vọng, đứa con mang nặng đẻ đau...đứa con duy nhất của bà đã ra đi trước khi bà kịp nhìn lại nó...trước khi bà kịp ôm nó vào lòng....Từ khi bà lấy chà không chủ tịch Han...bà đã không sinh con...vì bà không muốn tình cảm của mình bị chia sẻ cho người con nào khác....vậy mà giờ đây nó lại ra đi như thế....

-Sao ông trời bất công với con tôi như vậy? Sao ông trời không để tôi bị bệnh...sao lại bắt đứa con đáng thương của tôi chịu oan nghiệt mà tôi gây ra.....con ơi...sao mẹ có thể nhìn mặt con đây....

Ôm tấm ảnh thuở nhỏ của Joo Won, đau như xé lòng....bà ngất lim đi bên cạnh chai rượu đã gần cạn....

.....

.....

Ông chủ tịch bất ngờ ôm bà từ phía sau...ông đưa đôi mắt đồng cảm về phía bà...

-Sao mình lại ở đây? -Bà Sung Jung lau đi những giọt nước mắt vẫn còn đang dang dở trên khuôn mặt.

-Cứ khóc đi....

-Mình....biết tất cả rồi sao?

-Tôi biết...tôi biết từ khi lấy yêu mình mà....

-Mình....không oán hận tôi sao?

-Lúc đầu thì có...nhưng rồi lại thôi...vì tôi yêu mình nên chuyện đó chẳng có gì cả. Dần dần rồi cũng muốn đón thằng Joo Won về đây ỉn tiện chăm sóc....nhưng nhà họ Kim tốt quá...nên lại thôi....

Rồi bà Jung lại ôm lấy ông chủ tịch khóc thút thít...bà thầm cảm ơn vì đã có một người chồng tốt nhưng cũng tự trách bản thân vì đã không chăm sóc tốt cho Joo Won....Bà thật sự hối hận vì những gì mình làm....bao năm qua chỉ vì địa vị và tiền bạc mà bà đã quên đi gia đình của mình, quên đi người chồng hết mực yêu thương bà....quên đi đứa con tội nghiệp và quên đi chính bản thân...bà tay ấy đã làm lên biết bao điều xấu xa, bàn tay ấy đã hại biết bao nhiêu người....Giờ đây khi bà ngừng tay và nhìn lại....mọi thứ đã tan tành...đã không còn lại gì...mai thay vẫn còn một người chồng yêu bà...quan tâm đến bà vô điều kiện....

.....

.....

-Sao....cậu nói gì?

-Dạ....phía bên Tae Hwa đã chấp nhận bồi thường số chi phiếu không và làm theo mọi thỏa thuận của phía chúng ta.

-Không thể như thế...mẹ ta không thể đầu hàng dễ như thế...chắc chắn mẹ ta đang có kế sách gì đằng sau...đã điều tra kỹ chưa?

-Dạ thưa phu nhân...rồi ạ....bà Sung Jung đã chịu nhận tội trước tòa và từ chức giám đốc tài chính Tae Hwa....số tiền bồi thường cũng không nhỏ nên chắc chắn không có chuyện kế sách đằng sau...

-Cậu vẫn phải canh chừng cho tốt, một sơ hở cũng không được bỏ qua...-Bà Jin dặn dò thư ký kỹ lưỡng trước khi cho cậu ấy ra ngoài.

Tae Sun đặt trên mặt bàn của bà Jin một cốc trà nóng,loại trà anh Lài bà vẫn luôn yêu thích...

-Mẹ vẫn muốn tiếp tục sao?

-Con nói vậy là sao? Như vậy là có ý gì?

-Con thấy phu nhân chủ tịch cũng đã chịu nhường bước...

-Không...mẹ không tin là con người đó đã thay đổi...con đã quên là mẹ ta đã làm gì với con sao? Mẹ ta đã cướp đi gia đình của mẹ...mẹ sẽ không để mẹ ta yên ổn dễ dàng như vậy đâu...

-Mẹ...có lẽ mẹ không biết...mới đây đứa con duy nhất của phu nhân chủ tịch đã qua đời vì ung thư dạ dày...

-Con nói vậy là sao? Sao lại như vậy...mẹ ta có con riêng ư?

-Mặc dù muốn đầu mẹ đến cuối nhưng xin mẹ hãy ngừng tay...đừng khiêu chiến tiếp nữa....

-Hóa ra con mẹ đó đã có một đứa con trước khi vào nhà Tae Hwa.... ta còn tưởng mẹ ta trong trắng lắm...cuối cùng cũng chỉ là loại gái bán hoa qua đường...

-Mẹ ah....con xin mẹ đấy, mất đi đứa con...bà ấy cũng đã đau khổ lắm rồi...giờ đây bà ta cũng đã nhường bước chịu thua...

-Không...không thể nào...cho dù mẹ ta chó thân tàn ma dại ta cũng sẽ không chịu trận dễ dàng như vậy...

-Mẹ muốn mất đi con nữa sao? Nếu mẹ không đấu đá nhau như thế...sẽ không có chuyện bà ta hại con...trước kia người đó cũng đã nuôi nấng dạy dỗ con suốt thời gian vắng bóng mẹ....bà ta cũng không xấu xa đến như vậy đâu...nếu mẹ chịu dừng lại...con và mẹ sẽ rời khỏi đây, đến một nơi thật tốt đẹp để sống...được không?

Bà Jin có vẻ nguôi lòng...qua năm tháng cái sự sắt đá trong con người bà cũng mai một đi....bà cũng là phụ nữ, cũng từng có con...bà cũng hiểu được nỗi khổ của người làm mẹ...Bà ôm Tae sun vào lòng rồi nhẹ nhàng vỗ về cậu...

53. Chương 53: Tha Thứ.... Buông Tay...chia Tay...

Trong quán cafe nhỏ nằm ở cuối con đường...

-Có chuyện gì thì nói nhanh lên,tôi không ngờ một đại phu nhân quyền lực nhất Đại Hàn dân quốc này lại gặp một người như tôi đây.

-Tôi muốn gặp chị để xin lỗi vì những gì tôi đã làm....

-Chỉ một cậu xin lỗi là xong sao?-Bà Jin cười mỉa.

-Tôi....sẽ ly hôn với chủ tịch.....chị hãy để Tae Sun về nhà...cậu ấy cần giúp chủ tịch quản lý Tae Hwa.

-Sao? Cảm thấy có lỗi nên ly hôn để chuộc lỗi sao?

-Giờ đây tôi có kiếm được bao nhiêu tiền, có quyền cao chức trọng thì Joo Won của tôi cũng có thể trở lại với tôi đâu? Định kiếm một nơi nào đó ở quê, mở một nhà hàng nhỏ sống qua ngày.....

-Cô nghĩ cô nói như vậy là tôi thương hại cô sao?

-Tôi không mong chị thương hại tôi...chỉ là tôi nhận thua và xin lỗi chị...chỉ mong chị giúp đỡ chủ tịch....xây dựng tốt Tae Hwa...

Nói rồi bà Sung Jung đứng dậy cúi đầu chào bà Jin rồi bước ra khỏi quán cafe...đến lúc này lòng thương người của bà chôn vùi bấy lâu nay lại chỗi dậy...bà thương cái bóng dáng đơn độc của người phụ nữ mất con kia rồi nhìn lại mình...có lẽ vì quá mong muốn trả thù nên suýt nữa bà đã đánh mất nốt đứa con của mình....dừng lại ở đây thôi...bà nghĩ trong lòng rồi tự mỉm cười...chợt bà muốn nấu cho đứa con mình một bữa cơm thật ngon...với canh kim chi hầm và thịt bò...

.....

.....

Tháng mưa nhiều khiến mọi thứ trở nên buồn bã....chiếc xe đen trong gara cũng đã lâu không đi...có lẽ sẽ khó nổ máy...

Cầm tấm vé máy bay trên tay, ngày đi đã ấn định...nơi mà Tae sun sống cùng mẹ sẽ là một thành phố tại Mĩ...Những người cần tạm biệt cũng đã tạm biệt...những người cần chào hỏi cũng đã chào hỏi...Chủ tịch Tae sẽ vẫn gánh vác tập đoàn một mình cho đến khi cậu học xong đại học. bà Sung Jung cũng đã ly hôn với chủ tịch...thỉnh thoảng bà vẫn gửi canh xương bồ cho Tae Sun. Còn mẹ đã trở lại như ngày trước...hàng ngày chăm chút cho những bông hoa ngoài vườn...rồi nấu những món ngon cho cậu. Mọi thứ đã yên bình trở lại...thật tốt...Tae Sun nhấp một ngụm trà nhỏ rồi thở phào nhẹ nhõm....

“Nhớ Min Jae quá”- Cậu buột miệng nói ra tâm trạng của mình...

Cái nỗi nhớ cậu đã cất kỹ trong tâm trí từ lâu giờ cũng đã nói ra....không hẳn là không gặp mặt mà chỉ là không đủ dũng khí để đứng trước mặt Min Jae. Chỉ cần nhìn đôi mắt đó hay chỉ cần nhìn vào đôi môi hé mở đó thôi cũng đủ khiến tim cậu đập loạn lên....cậu đặt tách trà xuống...và bước qua làn mưa lớn...chiếc xe đen lại phóng đi giữa những hàng thông xơ xác trong cơn mưa kéo dài vô tận.

.....

Chiếc xe dừng lại ở đầu khu chợ, nơi có thể nhìn thấy rõ nhất ngôi nhà có cửa hàng nho nhỏ...ánh đèn và sự đông đúc vẫn tràn ngập trong cái quán ăn nhỏ ấy...

Chợt bóng dáng người quen thuộc đang bước ra từ quán ăn nhỏ..Nhìn Min Jae vẫn tất tưởi xách hai túi rác to tướng mà chạy trong màn mưa phăm phăm như thế thì cậu costheer yên tâm mà đi....đứng nhìn một lúc lâu rồi cậu cũng phóng xe đi...

Khép lại trái tim, khép lại tấm lòng, khép lại tất cả...để hướng tới một cuộc sống mới.

54. Chương 54: Chạm Mặt...

5 năm sau.....

Giới thiệu với mọi người đây là cô Park Min Jae, bắt đầu từ hôm nay, cô ấy sẽ là giám đốc tài chính mới của chúng ta.

-Xin chào mọi người tôi là Park Min Jae, mong mọi người giúp đỡ.

Mọi người trong công ty bắt đầu xì xào bàn tán về giám đốc tài chính mới...Một cô gái trẻ với mái tóc dài được uốn nhẹ bồng bênh. Gương mặt dễ thương và ngay cả giọng nói cũng đầy cuốn hút.

- Giám đốc mới xinh quá nhỉ...

-Uhm...trẻ như vậy àm đã là giám đốc một tập đoàn lớn như vậy...

-Hay là cô ta có tay trong....

-Các cậu chưa đọc lý lịch của giám đốc ah? Khá là sốc đấy...

-Tốt nghiệp loại xuất sắc trường quốc gia Seoul....giành được 5 giải nhất toán olimpic Quốc Tế...lấy bằng tiến sĩ toán học năm 16 tuổi..và tiến sĩ kinh tế năm 18 tuổi...

Mọi người trầm trồ khen ngợi giám đốc mới của họ....

Cánh cửa phòng giám đốc khép lại,giờ chỉ còn mình Min Jae trong phòng, cô xấp xếp tất cả những đồ đạc cần thiết của mình lên trên bàn...đầu tiên là chiếc laptop và sau đó là khung ảnh...bức ảnh của hai mẹ con...và bức ảnh của cô và Tae Sun bức ảnh đã cũ kỹ hoen ố nhưng hình ảnh trong nó vẫn còn rõ nét như mới chụp ngày hôm qua...tiếp theo sau đó là một đôi dép đi trong nhà, một chiếc quần thể thao và...cô búi gọn mái tóc dài lên..và một Min Jae của ngày xưa lại xuất hiện..đôi giày cao gót được để gọn dưới gầm bàn và thay vào đó là đôi dép đi trong nhà thoải mái và tiện lợi....Công việc mới thật sự bắt đầu với những văn kiện đơn giản....

.....

.....

-Giới thiệu với mọi người đây là tổng giám đốc tập đoàn Hye Jin Asian. Ông Han Tae Sun.

Cậu bắt tay với mọi người trong hội đồng quản trị, cậu bước đi với vẻ ngoài đạo mạo rất có dáng của một doanh nhân trong bộ vest đen....

-Mọi thủ tục xác nhập hai tập đoàn đã hoàn tất, chỉ cần cậu ký vào đây nữa là mọi thứ đều ổn thỏa...

Cậu đặt bút ký trong tiếng vỗ tay và ánh đèn của biết bao chiếc máy ảnh...suốt 5 năm qua cậu đã học tập không ngừng nghỉ để có được thành quả như ngày hôm nay.

Để chúc mừng cho sự kiện này mọi người đã chuẩn bị cho cậu một bữa tiệc nhỏ chỉ dành cho những doanh nhân trẻ thành đạt....

.....

.....

-Thưa giám đốc...giám đốc có giấy mời đi dự parti vào tối nay ạ...

-Là tiệc gì vậy?

-Là tiệc dành cho những doanh nhân trẻ thành đạt ạ.

-Tôi biết rồi, chị đi làm việc đi....

Min Jae cầm tờ giấy mời trên tay, đây đã là tấm thiệp thứ 3 trong tháng, kể từ cái lần đi parti với Tae Sun tới nay,cô chưa hề tới một buổi parti nào khác...có lẽ cũng vì sợ...nhìn chăm chăm vào tấm thiệp...nó có cái gì đó như thôi miên cô....có thể chính vì dòng chữ có tên Han Tae Sun được in ở phần người chủ trì...Cái tên mà bao lâu nay cô bé đã giữ trong lòng giờ lại rõ ràng và hiện hữu trước mặt cô bé...đặt tấm thiệp xuống,cô quay trở lại với công việc...

.....

.....

Trong tiếng xập xình của bữa tiệc...mọi thứ đều mờ ảo...những con người đang uốn ** thác loạn trong ánh đèn xanh đỏ kia...mọi thứ cứ trôi qua như không hề có thời gian...không hề có cảm xúc....chỉ có sự thỏa mãn về thể xác và cảm giác....cũng như Min Jae lúc này...thứ chất lỏng đó đang dần đốt cháy cổ họng và cơ thể cô. Nhưng nó đang thỏa mãn được sự mê muội cần có trong tâm trí cô...đã lâu rồi cô bé không như vậy...kìm nén nó trong một thời gian dài..rồi có lúc cũng phải bùng phát....và đây có lẽ là thời điểm bùng phát....nghĩ vẩn vơ lung tung rồi lại uống...hết ly này tới ly khác....

.....

.....

Tiếng điện thoại reo lên...phá vỡ bản nhạc nhẹ nhàng....

-Alô....!

-Tae sun ah, Minh Dong Wook đây.

-Có chuyện gì vậy?

-Cậu giúp mình đi đón em gái được không? Mình phải tham dự một cuộc họp gấp nên không đi được.

-Em gái cậu ở đâu?

-Nó đang tham dự một bữa tiệc ở quán bar X. Nó say quá rồi,cậu giúp mình đưa nó về nhà nhé.

-Mình biết rồi....

.....

.....

Chiếc xe đen lao vút trên đường, chỉ trong chớp lát đã tới quán Bar X.

- Alô....!

-Em gái cậu ở đâu?

-Chắc nó đang đứng ở gần đó thôi, cậu cố gắng tìm hộ mình nhé...nhờ cả vào cậu...

Tae Sun đi chậm chậm dọc theo vỉa hè trước quán bar....một bóng dáng ai đó đang vẫy vẫy chiếc xe...cậu tấp vào lề đường để cô gái đó lên xe...chắc chắn cô ta đã uống rất nhiều rượu mạnh....mùi rượu sộc lên mũi ngay khi cô ta bước lên xe.....Tae sun thở dài rồi rẽ ga, chiếc xe lại lao nhanh vào dòng xe đang hối hả trước mặt....

-Cô ah...Dong Wook nhờ tôi đón cô. Tôi nghĩ tình hình này cô không nên về nhà, hãy tới khách sạn nào đó và đợi cô tỉnh táo lại...

-.....

Không một tiếng trả lời, Tae Sun dần cảm thấy bức mình khi vướng phải một con sâu rượu như vậy....Cậu nhìn qua gương chiếu hậu, cô ta đã say mềm, mái tóc dài che hết gương mặt nên cũng chẳng rõ cô ta đang thức hay ngủ nữa....Cậu tấp xe vào lề đường, nhào người ra ghế sau toan gọi cô ta tỉnh dậy....nhưng khi vuốt mái tóc đó qua một bên...mọi chuyện lại không như cậu nghĩ. Người con gái đang say ngủ kia...tại sao lại là cô ấy? Tại sao lại để cậu gặp cô ấy trong hoàn cảnh như vậy?Cậu ngạc nhiên và không khỏi bối rối nhìn người con gái đang gục trước mắt cậu...

.....

.....

“Sao lại để anh thấy em trong hoàn cảnh như vậy? 5 năm qua em đã sống như thế nào. Anh thật sự muốn biết. Em đã kết hôn hay yêu ai chưa? Anh thật sự muốn biết. Nhưng khi nhìn thấy em xinh đẹp đang ngồi đây...anh đã không biết làm gì...không biết nên ôm lấy em hay lại tiếp tục đẩy em rời xa khỏi anh một lần nữa....”

55. Chương 55: Giữ Chặt Lấy.....

Min Jae vẫn đang ngủ....cô đã quá say để biết được chuyện gì đang xảy ra. Chiếc xe màu đen của Tae Sun dừng lại ở một khách sạn lớn trong thành phố. Cậu dìu cô vào trong nhưng dường như Min Jae đã say tới độ không thể đứng được nữa...cậu bỗng nhấc bổng cô lên...cô vẫn nằm gọn trong vòng tay cậu, vẫn nhỏ bé như thế...chỉ khác là giờ cô không còn là Min Jae có vẻ bề ngoài tầm thường như trước nữa...mà giờ đây trước mặt cậu là một Min Jae cuốn hút , xinh đẹp.

.....

Cậu chỉ lặng yên ngồi nhìn Min Jae say ngủ...5 năm qua cậu đã nhớ cô đến thế nào...nhớ đến phát điên lên, nhớ đến nỗi muốn bay về ngay để ôm lấy cô...Nhưng giờ Min Jae ngay trước mặt, cậu lại chỉ có thể ngồi nhìn cô từ xa...

Bỗng Min Jae tỉnh dậy, cô lao thẳng vào nhà vệ sinh...rượu đã ngấm khiến cô nôn ra mọi thứ...Tae Sun nhẹ nhàng vỗ vào lưng để Min Jae có thể nôn một cách dễ dàng hơn....Bất giác cô ngước lên..ánh mắt chạm ánh mắt....Cô không tin vào mắt mình, cô không tin rằng Tae Sun đang đứng trước mặt cô...Vịn lấy Tae Sun, cô đứng lên, mở vòi nước và tắt nước vào mắt cho thật tỉnh táo...để có thể nhìn rõ con người đang đứng trước mặt cô...

-Em không sao chứ?

Giọng nói ấy khiến cô giật mình, giọng nói suốt 5 năm qua luôn xuất hiện trong giấc mơ của cô....chôn chặt trong trái tim cô...và khiến cô phải chờ đợi...

-Em không sao chứ?Sao lại uống nhiều như thế? Em đâu có uống được rượu đâu....

Cô ôm chầm lấy cậu, cái ôm thật mãnh liệt...cái ôm của sự nhớ nhung, của tình yêu kìm nén trong tim suốt 5 năm trời. Rồi chợt cô bật khóc..khóc òa trong men rượu mộng mị và khóc òa khi được nhìn lại hình bóng người thương....

-Anh đã ở đâu 5 năm qua...anh có biết em nhớ anh thế nào không hả đồ tồi...

Tae Sun không hiểu chuyện gì đang xảy ra...có lẽ do cô quá say nên không thể làm chủ được bản thân mình....cô cứ ôm lấy cậu và khóc như một đứa trẻ...vẫn là thói quen ấy,thói quen túm lấy vạt áo người khác để che đi gương mặt ướt nước của mình...

-Cứ khóc đi..anhkhong hiểu vì sao em khóc...nhưng cứ khóc thỏa thích..anh sẽ ở đây bên cạnh em....

Min Jae nhìn chong chong vào đôi mắt đã ngấn nước của Tae Sun, chạm nhẹ tay lên gương mặt ấy, mắt, mũi, đôi môi, dừng lại ở đôi môi, cô nhìn nó rồi chợt mỉm cười...cô đặt một nụ hôn nhẹ lên nó, nhanh thôi nhưng cũng đủ cho Tae Sun cảm thấy ngỡ ngàng....

Buông Tae Sun ra, cô lau đi những giọt nước mắt đang lăn dài trên má....

-Xin lỗi...em say quá rồi...

Nhưng cánh tay rắn chắc của Tae Sun đã kéo cô lại...đặt lên môi cô một nụ hôn nồng cháy hơn, hai đôi môi ngọt ngào quện lấy nhau, hơi thở gấp hơn trong khi đầu lưỡi chạm vào nhau, dòng nước mắt vui mừng rơi xuống...

.....

” Anh cũng không muốn rời xa em đâu....nhưng lại sợ em sẽ chạy mất. 5 năm là quá dài đối với anh, suốt 5 năm chỉ biết nhìn lên bầu trời ngấm những đám mây để nhớ về em, cầu mong em luôn khỏe mạnh và đừng khóc. Cứ mỗi sáng thức dậy nghĩ tới chuyện không có em ở bên anh như muốn phát điên lên rồi chẳng muốn làm gì nữa...Anh không muốn là cái đuôi suốt ngày chỉ biết yêu em mà bám theo em...anh cũng muốn trở thành người đàn ông xứng đáng với em....để sau này khi chúng ta gặp lại nhau dù là ở đâu em cũng có thể mỉm cười và tự hào rằng trước kia đã từng có một Han Tae Sun hoàn mỹ yêu em...”

56. Chương 56: Nắng Tin Yêu.....

Ánh nắng bắt đầu của một ngày mới đã soi qua khe cửa...và lăn dài trên gương mặt cô...Đầu bắt đầu đau như ai đó dùng búa gõ mạnh vào...Min Jae giật mình khi thấy mình đang trong khách sạn...quần áo thì vắt tứ lung tung...nhưng nhìn quanh lại không có ai...Cô chắc chắn rằng mình đã thuê căn phòng này và cứ như vậy, cô tiến thẳng về phía phòng tắm...Nhưng khi mở cánh cửa ra....

-AAAAAAAAAAAAAAAAA

Tiếng kêu thất thanh của Tae Sun và sau đó là....

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Tiếng hét của Min Jae....

.....

.....

Một bữa sáng kiểu Mĩ thật ngon và hấp dẫn nhưng không khi xung quanh thì có vẻ như gượng gạo hơn bao giờ hết...

-Sao...sao anh lại ở đây?

-Em không nhớ gì sao?

-.....-Min Jae lắc đầu....

-Trời...say đến nỗi không nhớ được là me đã nhảy lên xe anh hả...

-Em đã nhảy lên xe anh sao?

-Rồi còn đòi về khách sạn nữa....

-Em đòi về khách sạn sao? -Min Jae ngạc nhiên hỏi...

-.....-Tae Sun gật gật đầu còn gương mặt thì tỉnh bơ...

-Vậy...anh ở đây cả đêm sao?

-Vì em quá say nên đã giữ anh lại...

Min Jae nhìn đồng hồ lơ lửng trước mắt...cô không thể nghĩ được là mình đã làm gì vào tối hôm qua....

-Vậy...tối qua....chúng ta.....đã.....

-Ý em là gì?-Tae Sun vẫn giữ gương mặt tỉnh bơ...

-.....Thì....-Min Jae cười gượng...nhìn xung quanh...

Dần dần Tae Sun hiểu ra vấn đề....

-Vậy lúc này em nhìn thấy anh tắm rồi mà không hiểu ra vấn đề ah? Nhìn hết từ đầu đến cuối nữa chứ...

Min Jae thở dài...nhìn Tae Sun...đang kéo cao cổ áo lên...

-Em xin lỗi...vì tối hôm qua em say quá nên chẳng biết mình đã làm những gì nữa....nhưng sao anh lại không dừng lại....anh cũng cố tỉnh tiếp tục đứng không?

-Thì tại em chủ động trước đó thôi...anh định chỉ ngồi đó cho tới khi em tỉnh dậy nhưng em đã chủ động nên....

-Sao em lại chủ động được...em không phải loại người đó....

-Việc đó sao mà anh biết được...tại em chủ động nên anh mới.....mọi thứ càng về sao càng quyết liệt..em cũng hưởng ứng nhiệt tình còn gì...làm người anh nóng hết lên...

-Thôi ngay...không phải nói nữa....thế này thì chết mất...phải làm gì bây giờ? PHẢI nói sao với mẹ đây? Giữ gìn suốt 22 năm qua...trời ơi...còn phải đi mua que thử thai nữa....

Tae Sun bắt giắc nghĩ lại...cậu không hiểu Min Jae đang nói gì....

-Em đang nói gì vậy? Que thử thai là sao? 22 năm giữ gìn...là sao?

-Thì không đúng sao.....đêm qua chúng ta đã.....

Tae Sun hiểu ra vấn đề rồi bật cười lớn...

-Em nghĩ gì vậy? Hôm qua chúng ta chỉ hôn nhau thôi...hôn ấy....

-Sao lại vậy? anh nói là nhìn thấy anh tắm là đủ biết...vậy là sao?

-Thì hôm qua em say quá nên đã nôn vào người anh...nên anh phải đi tắm chứ sao.

-Thế còn chuyện em chủ động trước...

-Thì em chủ động ôm anh rồi hôn anh trước...

-Thế còn chuyện về sau quyết liệt rồi anh nóng cả hết cả người...

-Thì sau khi em hôn anh...anh đã chủ động hôn em....khi nam nữ hôn nhau...ai lại không sinh nhiệt....Rồi em kêu nóng nên cởi hết đồ ra...anh đã nhờ cô phục vụ phòng cởi đồ và đắp chăn lên cho em....

-Hóa ra là vậy sao?

-Em nghĩ bậy bạ gì vậy? anh không phải là loại thừa nước đục thả câu đâu...anh sẽ làm chuyện đó khi nào được sự đồng ý....

Min Jae lại nhìn Tae Sun, nhìn người mà suốt 5 năm không gặp...giờ đây cậu không còn để mái tóc màu đỏ nữa...mái tóc đã được nhuộm đen trở lại...cũng có dáng dấp hơn, nhìn cậu hấp hẫ hơn trong bộ vest đen cùng với cung cách ăn theo đúng kiểu của một doanh nhân thành đạt...

-Em còn nhìn nữa là hồng hết gương mặt đẹp đẽ của anh đó....

Min Jae gượng gạo nhìn qua hướng khác...

-Em gầy đi nhiều quá....

-Sao...anh lại đi Mĩ?

Không trí trâm xuống và có phần nặng nề....Tae Sun không dám nhìn vào mắt Min Jae nữa....lúc này đây có vẻ như Min Jae đang rất oán giận cậu...

-Có một vài việc phải làm...và cũng muốn đi học lại...nê anh đã cùng mẹ tới Mĩ...

-Tại sao không nói với em?

-Không muốn em lo lắng...vì cái chết của Joo Won...nên anh nghĩ là mình nên lặng lẽ ra đi thì hơn...

-Trước đây, em ở đâu anh cũng biết, anh cũng sẽ tìm tới...vậy mà giờ đây...anh lại bỏ đi một mình...anh có biết là em đã từng nghĩ rằng anh sẽ không bao giờ xuất hiện trong cuộc đời em nữa không?

-Anh xin lỗi...vì đã không nói với em....

-Thôi bỏ đi...em còn phải đi làm nữa...-Nói rồi Min Jae đứng dậy bước ra khỏi căn phòng

Nhìn theo bóng dáng Min Jae vụt mất trong chốc lát nhưng Tae sun vẫn không đủ dũng khí để giữ cô lại...

57. Chương 57: Em Yêu Anh.đồ Ngốc.

-Thưa giám đốc, tối nay chị có một bữa tiệc với các doanh nhân trẻ..chị có muốn đi không ạ?

Tháo chiếc kính ra, Min Jae nghĩ về bữa tiệc tối nay. Đối với cô việc gặp lại Tae Sun là một chuyện tốt nhưng gặp lại trong hoàn cảnh hôm qua khiến Min Jae cảm thấy xấu hổ vô cùng....ngần ngại một hồi lâu rồi cô cũng quyết định....

-Có chứ...phải đi chứ....cô xác nhận giúp tôi...và dặn cửa hàng chọn cho tôi một bộ đầm thật đẹp nhé. Khoảng tầm 5h30 chiều mang tới công ty cho tôi.

-Dạ vâng thưa giám đốc....

.....

Xe của Min Jae dừng lại ở lối vào bữa tiệc, mấy chàng lễ tân đã có mặt để sẵn sàng đón cô, bước xuống xe trong bộ đầm màu đen bó, trong cô như một bà hoàng quyền rũ...không còn là Min Jae gượng gạo vì đôi giày cao gót như trước...giờ đây mỗi bước đi của cô đều toát lên vẻ quý phái và sang trọng...

.....

Tae Sun đã đứng ở cửa chờ cô sẵn sàng, giống như một chàng trai thực thụ, cậu đưa tay ra đón lấy tay cô, rồi nhẹ nhàng đưa cô vào bữa tiệc...

-Sao anh biết là em sẽ tới?

-Người gọi điện xác nhận lúc chiều ở công ty em là anh mà...

Min Jae mỉm cười rồi huých nhẹ tay vào bụng Tae Sun...

-Cho anh xin lỗi về chuyện hôm qua nha...

-.....-Min Jae mỉm cười kiêu ngạo rồi cũng khẽ gật đầu nở nụ cười trêu mếu..

-Thật sự giống như lần trước...lúc chúng ta đi dự tiệc ấy...Em vẫn luôn là người đẹp nhất.-Cậu thì thâm vào tai Min Jae.

-Thôi đi đừng nịnh nọt người khác như thế...

Trong khi hai người đang cười nói vui vẻ thì chủ tịch Tae đi tới...

-Con tới rồi sao?

Min Jae giật mình quay lại, cô cúi chào chủ tịch...ngược lại ông không thèm nhìn cô mà chỉ huýt Tae Sun qua một chỗ khác..Cậu ra hiệu cho Min Jae đợi mình một lúc rồi cùng ông Tae đi.....

-Đây là Kim See Hye tiểu thư duy nhất của phó tổng thống. Hai người hãy làm quen nhau đi nhé...

Tae Sun cúi chào cô gái đang đứng trước mặt mình.. và ngạc nhiên hỏi ông Tae...

-Chuyện này là ý gì? Sao lại giới thiệu cô ấy với con...

-Cô ấy sẽ là đối tượng kết hôn của con đó...hai đứa hãy làm quen với nhau đi nhé...ba đi tiếp khách đây...

Ông Tae tạm lánh mặt để cho đôi bên nói chuyện...Tae Sun nhìn cô gái với vẻ ái ngại....

-Anh tên Hae Tae Sun đúng không?

-Vâng...

-Rất vui được quen biết anh.-Cô gái đưa tay ra muốn bắt tay với Tae Sun...

Cậu ngần ngại hồi lâu rồi cũng bắt tay với See Hye.....

-Thấy anh ngại như vậy tôi cũng sẽ không thoải mái...dù sao thì chúng ta cũng phải nhanh chóng quen nhau nếu không thì sẽ....

-Xin lỗi cô See Hye..-Cậu ngắt lời See Hye...

-Xin lỗi, tôi...đã có đối tượng rồi...tôi sẽ giải thích chuyện này với ba tôi...nên mong cô thứ lỗi...-Nói rồi cậu chạy đi mặc cho See Hye đứng đó không hiểu chuyện gì xảy ra...

Tae Sun chạy lại chỗ Min Jae đang đứng một mình, cậu nắm lấy tay cô rồi kéo cô ra ngoài....Đi được một đoạn xa rồi tới lúc này cậu mới bỏ tay Min Jae ra....

-Có chuyện gì vậy? Sao đang ở đó lại lôi em ra đây?

-Anh không muốn ở chỗ đông người đó...

-Có chuyện gì đúng không?

-Anh có thể hỏi em một chuyện được không?

-Uhm..có chuyện gì vậy?

-Em.....có yêu anh không?

-sao...đột nhiên lại hỏi vậy?

-Chỉ cần trả lời anh thôi...Em có yêu anh không?

Min Jae lưỡng lự một hồi lâu..rồi quyết định trả lời nhưng chưa kịp nói gì thì....

-HAN TAE SUN - giọng của chủ tịch vang lên khiến hai người giật mình....

-Ba....

-Con đang làm gì ở đây vậy hả? Rút cục con đã nói những gì với See Hye mà để con bé khóc rùm beng lên vậy hả...con biết nó là con gái của ai không hả?

-Con biết...

-Vậy con đã nói gì với con bé?

-Con nói rằng con sẽ không kết hôn với cô ấy....

-BỐP....-Một cái tát đau đặng khiến Tae Sun choáng váng...

Min Jae ngạc nhiên tiến lại gần che cho Tae Sun...

-Bác trai, có chuyện gì mong bác từ từ nói, đừng đánh anh ấy...

-cô là ai?

-Cháu là....

-Là người con yêu...và con sẽ chỉ kết hôn với cô ấy...

-Mày điên rồi con, con có biết đắc tội với phó tổng thống là sẽ nhận lại hậu quả gì không hả?

-Con biết nhưng....

-Không nhưng gì hết...mau đi xin lỗi See Hye đi....

-Bác trai....

-Không tới lượt cô xen vào chuyện gia đình chúng tôi....

-Ba, sao lại quát Min Jae? Con sẽ không đi đâu cả...

-Con dại lắm con ơi, con nghĩ rằng con nhỏ này yêu con vì bản thân con sao? Nó yêu con vì con là người thừa kế Tae Hwa thôi....

Tae Sun nhìn Min Jae, cậu đặt tay lên vai cô...ánh mawtss khẩn thiết...

-Min Jae..em nói đi, em hãy nói là em yêu anh đi...

Min Jae lưỡng lự một hồi lâu, sau khi nghe những lời nói của ông Tae, phần tự ti trong cô lại trở dậy. Có lẽ cô không phải là người thua kém gì ai nhưng gia cảnh và xuất thân của hai người thì hoàn toàn quá khác nhau. Nó như khoảng cách trong lượng giữa một chú mèo nhỏ và một con voi to lớn...Thật sự mà nói cô rất muốn nói với mọi người rằng cô yêu cậu nhưng cái khoảng cách thấp hèn của sự sang giàu luôn là rào cản...sẽ ra sao nếu một ngày báo đài đưa tin rằng hoàng tử quốc dân Han Tae Sun lại yêu con gái của một người bán cơm ngoài chợ...Chỉ cần nghĩ đến việc người mẹ tàn tảo của cô sớm ngày bị chỉ trích là cô đã không đủ tự tin để bước tiếp...

Cô nhẹ nhàng buông tay cậu ra.....

Cậu ngạc nhiên nhìn theo bàn tay xinh xắn đó đang từ từ thu lại....

-Em sao vậy?

-Con thấy chưa, nó chỉ vì tiền của con thôi...

Biết trước là chơi với lửa là sẽ bị bỏng...nhưng sao cô vẫn cố đi đến ngày hôm nay...biết những lời nói đó đáng nhẽ ra mình không phải nghe nhưng sao cô phải đứng đây....Cô không yêu Tae Sun vì tiền hay vì bất cứ thứ vật chất nào của anh...chỉ đơn giản là cô yêu cậu bởi chính con tim cậu...

Cô rút tay ra khỏi bàn tay cậu không phải vì cô muốn rút lui mà vì cô muốn ôm lấy cậu và đặt lên môi cậu một nụ hôn nhẹ nhàng...

-Thưa bác, cháu công nhận gia cảnh nhà cháu không bao giờ có thể sánh được với Sun...nhưng cháu yêu Sun không phải vì cậu ấy là con trai bác hay vì cậu ấy là tương lai của Tae Hwa. Cháu yêu Tae Sun vì cậu ấy là người cháu đã chọn,mong bác hiểu cho và tác hợp cho chúng cháu...

Nói rồi cô quay sang phía Tae Sun....đưa đôi mắt hạnh phúc nhìn cậu....

-Sun ah...! Em chính thức cầu hôn anh...dù cho khoongcos nhấncũng không phải là một ngày lãng mạn dưới anh nền nhưng em đã chờ đợi suốt 5 năm qua để nói câu này với anh...Em yêu anh, yêu anh nhiều lắm....đồng ý làm chồng em nhé...

Cậu ôm cô trong niềm vui sướng và hạnh phúc...Không thể diễn tả mọi thứ bằng lời....đây là giây phút cậu đã mong đợi suốt quãng thời gian qua....giây phút được ôm MIn JAe vào lòng, bỗng nhẹ cô lên quay một vòng rồi cùng nhìn nhau với ánh nhìn của hai người yêu nhau thực sự...

-Ba thấy rồi đó...chúng con sẽ không xa nhau cho dù ba có nói gì...việc thừa kế vẫn chưa hoàn tất...nếu ba còn bắt ép con, lập tức ngày mai con sẽ tách Jin Hye Asean ra khỏi Tae Hwa....

-Ông Tae sợ xanh mặt vì sự cứng rắn của cậu con trai...một lần nữa ông chùn bước chỉ có thể vẫy tay đi và quay mặt chịu ầm ừc....

Cậu cười khoái trí và hôn nhẹ lên môi Min Jae...

-Giờ thì em có thể uống rượu say và làm điều em đã từng làm với anh rồi chứ....nhưng lần này là thật đấy....

.....

.....

Cuộc sống luôn có nhiều sự lựa chọn ỗi người...nhiều lúc bạn cảm tưởng như có tất cả mọi thứ với rất nhiều lựa chọn...nhưng hãy chọn một thứ mà bạn cảm thấy đúng nhất...đừng bao giờ hối hận khi đã đi trên con đường mà mình đã chọn. hãy biết chấp nhận, yêu thương và nỗ lực hết mình vì nó....đôi khi chờ đợi cũng là một phần trong sự nỗ lực....đó chính là thông điệp mà " Một cho tất cả" muốn gửi đến các bạn.Chúc các bạn một ngày vui vẻ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-cho-tat-ca>